

El 2005 serà recordat per l'adéu a Joan Pau II i l'inici de pontificat de Benet XVI

Resum de l'any que acaba

No hi ha dubte que aquest any 2005 que ja arriba a la seva fi ha estat marcat per la mort de Joan Pau II i per l'inici de pontificat de Benet XVI. Durant tot el mes d'abril les mirades d'arreu del món van viure atentes a tot el que s'esdevenia a Sant Pere del Vaticà per ser testimonis en primera persona de com s'escribia un nou capítol de la

història mil·lenària de l'Església. Després de 26 anys de pontificat, el món sencer va veure de prop com la flama de Joan Pau II s'extingia i més d'un milió quatre-cents mil persones van voler retre-li un darrer homenatge. El funeral i la celebració del conclave també va arribar a tots els racons del món gràcies al poder de convocatòria dels mitjans

de comunicació, i els fidels catòlics vivien plètòrics l'elecció del nou successor de sant Pere. Davant del desconcert d'alguns i de l'eufòria d'altres, el cardenal Joseph Ratzinger, fins aleshores prefecte de la Congregació per a la Doctrina de la Fe, esdevenia Benet XVI.

Pàg. 2, 3, 4 i 5

Primera trobada de Taizé sense el germà Roger

La ciutat de Milà acull del 28 de desembre a l'1 de gener la trobada europea de joves convocada per la comunitat de Taizé. Es tracta de la primera trobada després de la mort del fundador de la comunitat, el germà Roger, assassinat el mes d'agost passat.

El germà Roger havia començat a escriure la carta anual que habitualment adreçava als joves amb motiu d'aquesta trobada i que s'ha repartit a tots els participants que es troben a Milà.

Pàg. 8

Mn. Felip Simón, nou prevere de l'Església de Barcelona

L'arquebisbat de Barcelona compta amb un nou prevere des del 18 de desembre, quart diumenge d'Advent. Es tracta de Mn. Felip Simón, destinat a la parròquia barcelonina de Santa Agnès. «Els capellans joves no ho tenim gens fàcil», assegura el nou prevere en una entrevista al nostre setmanari, «som conscients del gran repte que tenim davant, però Déu no ens demana més del que podem fer».

Pàg. 17

El Dr. Martínez Porcell, nou degà de la Facultat de Filosofia

L'arquebisbe de Barcelona i gran canceller de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya, Mons. Lluís Martínez Sistach, ha nomenat el Dr. Joan Martínez Porcell, a proposta del claustre de professors, nou degà de la Facultat de Filosofia de Catalunya de la Universitat Ramon Llull. Martínez Porcell substitueix Jaume Aymar, que ha ocupat el càrrec durant els dos trien- nis anteriors.

Pàg. 19

Reconeixement a les Filles de la Caritat de Sant Vicenç de Paül

La Companyia va ser fundada el 1633 a París

Pàg. 20 i 21

Sumari

Pàg. 8 Properes beatificacions amb 34 màrtirs espanyols

Pàg. 17 Càritas fa una crida a un consens social de ciutadania

Pàg. 25 Lleida: pregó de Nadal a càrrec de l'arquebisbe Pujol

Pàg. 30 Presentat el llibre «La pregària virtual» del P. Renau

Pàg. 33 Monografies de la vida de M. Magdalena i la Mare de Déu

Editorial

L'any que s'acaba

Estem tancant l'any 2005, un any més que ens deixa, i que, com cada any, té molts esdeveniments a destacar, tant de bons com no de tan bons, tant d'esperançadors com de desengrascadors.

Aquestes dates solen ser el moment idoni per fer balanç. De fet, la majoria de mitjans de comunicació, com *Catalunya Cristiana*, publiquem o emetem resums de tot el que s'ha esdevingut en aquests últims dotze mesos, perquè els anys passen però sempre ens queden gravades a la ment unes poques notícies o imatges que han estat tan impactants que difícilment se'ns podran esborrar.

Des del punt de vista de l'Església, aquest ha estat un any clau, ja que després de gairebé vint-i-set anys de pontificat de Joan Pau II, s'ha iniciat una nova etapa per als catòlics amb l'elecció de Benet XVI com a Successor de Pere. Les imatges dels últims moments del Papa polonès difícilment seran oblidades per molts anys que passin, i no només pels catòlics, sinó per tothom, com ho va demostrar el seguiment generalitzat i massiu als mitjans de comunicació dels últims dies de Karol Wojtyła. També quedaran gravades les imatges de l'alegria desbordant a la plaça de Sant Pere per l'elecció del nou Papa. Per a tots aquells que no sobrepassin els trenta anys, aquesta és la primera elecció papal de la seva història i, com totes les anteriors, sempre desperta una enorme expectació. Després de l'elecció s'esperaven amb interès els primers mesos del nou pontificat, per intuir la forma de dirigir l'Església per part de Benet XVI. Alguns pensaven que no donaria la talla per haver estat tants anys a l'ombra de Joan Pau II, pel seu discurs massa teològic o pel seu passat com a prefecte de la Congregació per a la Doctrina de la Fe, però el Papa alemany va superar la primera gran prova de foc al seu país natal, concretament a Colònia, ja que els joves van acudir massivament a la Jornada Mundial de la Joventut, on el nou Papa va impactar molt positivament els assistents per la profunditat del seu missatge malgrat no tenir el discurs carismàtic del seu antecessor.

Una altra gran prova de foc la té aquests dies la comunitat ecumènica de Taizé, que aquest any ha vist com una pertorbada mental donava mort al seu funda-

dor, Roger Schultz. En aquestes dates nadalenes, cada any es produeix la trobada europea, que en aquesta ocasió serà la primera de la seva història que no presidirà el germà Roger. Setanta mil joves es troben aquests dies a Milà celebrant aquesta cita anual, presidits per primera vegada pel germà Alois, nou prior de la comunitat. No faltarà la tradicional carta del germà Roger, encara que en aquesta ocasió estarà inacabada, ja que el seu assassinat va impedir que la pogués finalitzar.

Aquest any també havia de ser el de la Constitució Europea, un pas important en la construcció de l'Europa comunitària, però després de l'anticipat «sí» espanyol, van venir uns significatius «nos» en països com França o Holanda. D'altres com Alemanya no es van atrevir a sotmetre a referèndum el projecte de Carta Magna. Una constitució, en què els seus pares francesos, partidaris del laïcisme més bel·ligerant, van evitar per tots els mitjans que es fes qualsevol referència a Déu o a l'herència del cristianisme. Els dirigents francesos com Chirac o Giscard d'Estaing no només van haver de comprovar com el seu poble s'oposava al projecte constitucional que havien dissenyat, sinó que a més en aquest mateix any han patit una seriosa advertència a les seves polítiques, com van ser les revoltes als barris més pobres de París i d'altres ciutats franceses.

L'Església, un any més inicia l'any, el dia 1 de gener posant-lo sota la protecció maternal de la Mare de Déu, i celebrant la Jornada Mundial de la Pau, que aquests bons desitjos dels creients es vegin confirmats amb un venturós any 2006.

NOU PREU DE «CATALUNYA CRISTIANA»

Com a conseqüència de l'augment en els costos de diversos serveis i proveïdors relacionats amb el nostre setmanari, ens veiem obligats a augmentar el preu en 10 cèntims. D'aquesta manera a partir d'aquest número, el setmanari costarà 1,90 euros. Lamentem haver de comunicar aquesta informació, i confiem en la comprensió i suport que els nostres lectors i subscriptors sempre ens han demostrat.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Consuelo Chaves, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Carles Sánchez, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Guillem Ferrer, MENORCA; Miriam Díez, ROMA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, SEUD'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors externs: Gmà: Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiterras, Dani Majà, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

a/e: redaccio@catcrist.com (Redacció)

a/e: administracio@catcrist.com (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catcrist.com (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa
Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Eduard Masllorens (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercorçals, S.A. Ctrà. C-1411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB. 14/387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 95,90 €
Gibraltar i Portugal: 99,51 €
Resta d'Europa: 164,61 €
Amèrica i Àfrica: 197,32 €
Àsia i Oceania: 265,13 €

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«Amb l'amor al pròxim, el pobre és ric; sense l'amor al pròxim, el ric és pobre»

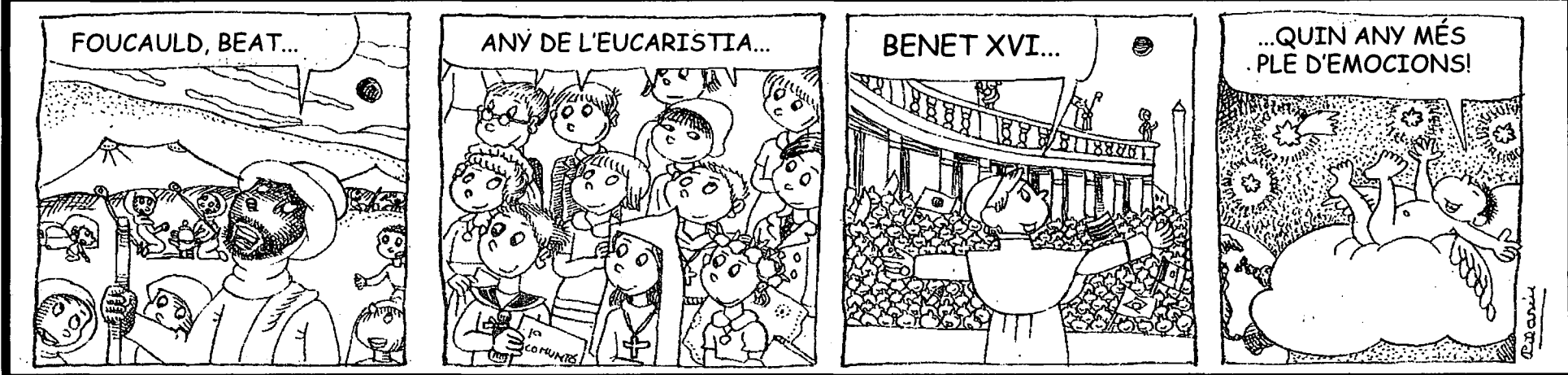
(Sant Agustí. Bisbe d'Hipona. 354-430)

Una cosa és la compassió verbal, que es prodiga fàcilment davant dels malalts, els pobres i els desheretats de la fortuna, i d'aquí no passa; i una altra cosa, molt diferent, l'amor al pròxim amb dedicació i entrega, o sigui, amb fets. Si aquest amor eficaç fos l'exponent, si més no, de la majoria dels qui tenen les riqueses «empresarials i individuals», estarien més i més ben repartides. D'això ningú no en dubta, però el problema és un altre: «Com comptar, massivament, amb ciutadans i ciutadanes amb el suprem valor pràctic de l'amor al pròxim?» Vet aquí un repte per a pares i educadors perquè a casa i al col·legi s'instrueixen, s'eduquen i es formen els components de la societat. O només els instruem, però no els vacunem contra

la inclinació als béns materials, contra el desinterès pels qui pateixen i passen gana, i contra la concepció materialista de la vida? També passa, tot i que sembli un contrasentit, que «sense amor al pròxim, el ric és pobre». Tancat en el seu egoisme i obsessionat per acumular poder i riquesa, es veurà en la trista obligació d'aparcar molts sentiments humans (que són font de vida), de mutilar ajudes i favors (l'exercici dels quals és gratificant) i de silenciar les veus acusadores de la consciència (que creen secrets i remordiments foscos). Els rics amb aquesta manera de procedir s'empobreixen en afectes i moltes vegades acaben sent pidolaires de l'amor, de l'estimació i de la benevolença dels altres: una soledat que equival a una trista pobresa!

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

Repàs a l'any 2005

■ **Amb la mort de Joan Pau II i l'inici de pontificat de Benet XVI es va escriure un nou capítol de la història de l'Església**

El dissabte 2 d'abril, a les 21.37 h, va morir Joan Pau II després de 26 anys de pontificat. El Papa que va venir de l'Est i que va col·laborar a enfonsar el totalitarisme soviètic lliurava la seva ànima a Déu havent viscut en pròpia carn el patiment de la malaltia. Com a nou Pontífex resultava escollit el cardenal Jo-

seph Ratzinger, «un senzill i humil treballador de la vinya del Senyor», tal com es va definir ell mateix en la seva primera aparició pública com a Benet XVI. No hi ha dubte que aquesta ha estat la notícia que ha marcat l'any 2005 i que ha escrit un nou capítol de la història mil·lenària de l'Església.

6 DE GENER

• L'Església es mobilitza a favor de les víctimes del tsunami a l'Àsia. Càritas internacional comunica la participació de 162 Càritas d'arreu del món per fer front al tsunami que va provocar el caos en 11 països de l'Índic.

7 DE GENER

• Primera trobada sacerdotal a la nova província eclesiàstica de Barcelona, que ha estat organitzada per donar gràcies a Déu per la beatificació del Dr. Pere Tarrés.
• Un any després de la mort de Rosa Deulofeu, delegada de Joventut de l'arquebisbat de Barcelona, la parròquia de Sant Agustí s'omple de familiars i d'amics per celebrar una eucaristia en record seu presidida per Mons. Lluís Martínez Sistach.

9 DE GENER

• Primera ordenació de Mons. Jaume Pujol, arquebisbe de Tarragona. Josep Mateu, de 24 anys, rep el ministeri diaconal a Montblanc.

14 DE GENER

• La Schola Cantorum i l'Orquestra dels Amics de la Catedral, dirigida per Mn. Miquel Barbarà, és guardonada per l'Ajuntament de Tarragona amb el diploma de Serveis Distingits. Dies després, el vicari general de l'arxidiòcesi de Tarragona també rep el reconeixement de l'Associació Cultural Sant Fructuós i dels Gogistes Tarragonins.

15 DE GENER

• «Flama» esdevé la primera agència cristiana de notícies pròpiament catalana a Internet. Vinculada a la Subfederació dels Equips de Pastoral de la Política i la Comunicació de la Federació de Joves Cristians de Catalunya, es pot accedir al seu servei diari a www.flama.info

18 DE GENER

• L'arquebisbe de Barcelona presideix per primera vegada la celebració ecumènica a la catedral que dona inici a la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians.

27 DE GENER

• Joan Pau II nomena Mons. Vicent Juan, cap de la Secció Espanyola de la Secretaria d'Estat de Sa Santedat, nou bisbe d'Eivissa.

30 DE GENER

• S'inaugura a Lleida la nova església de

Santa Teresa Jornet.

6 DE FEBRER

• La catedral del Sant Esperit acull l'ordenació dels dos primers preveres de la nova diòcesi de Terrassa: Xavier Blanco i Francesc Xavier Farrés.

7 DE FEBRER

• Continuen els treballs del 6è Congrés de l'Escola Cristiana de Catalunya amb una nova trobada al col·legi Sant Ignasi de Sarrià per presentar i sotmetre a consulta una *Proposta de punts d'acord sobre l'escola i l'educació*.

9 DE FEBRER

• Per primer cop en 26 anys el Papa no presideix públicament el Dimecres de Cendra.
• Després que el 27 de gener, més de 800 persones, entre elles el rector de Santa Teresa de Jesús, van haver de ser evacuades per un ensorrament en les obres del metro, les comunitats i entitats d'Església fan un front comú a favor dels afectats per l'esfondrament del Carmel. El Dimecres de Cendra fan públic un manifest en què lamenten que «un cop més els barris perifèrics siguin els qui més pateixen les conseqüències d'un creixement urbà que té més cura de l'economia i de la imatge que de les persones».

24 DE FEBRER

El catalans, els darrers bisbes de ser rebuts en visita «ad limina» per Joan Pau II.

• Quan només quedava pendent l'entrevista amb els bisbes d'Urgell i de Vic, la visita *ad limina* dels bisbes catalans es veu interrompuda per un nou ingrés del Sant Pare al policlínic Gemelli de Roma, on és intervingut quirúrgicament. Els catalans han estat els darrers bisbes, dels més de 4.000 que hi ha al món, de poder fer aquesta visita amb Joan Pau II.

clara el 2005 Any Dr. Pere Tarrés.

• Es presenta a Madrid, en un acte presidit pel cardenal Antonio M. Rouco, *Memoria e identidad*, el darrer llibre de Joan Pau II.

26 DE FEBRER

• Es presenta oficialment la Fundació Poblet amb l'objectiu de recuperar el monestir com a pol d'atracció cultural.
• L'Escolania de Montserrat fa públic que a partir del curs 2005-2006 se suprimeix l'internat obligatori.

4 DE MARÇ

• Se celebra el funeral de Mn. Jordi Coll,

L'església de Santa Teresa de Jesús, entre els edificis afectats per l'ensorrament al Carmel.

13 DE FEBRER

• Als 97 anys mor sor Lucía, darrer testimoni viu de les aparicions de la Mare de Déu a Fátima.

21 DE FEBRER

• Els bisbes catalans inicien la tradicional visita *ad limina apostolorum* a la Santa Seu.

22 DE FEBRER

• Mor a Milà, als 82 anys, Luigi Giussani, fundador del moviment Comunió i Alliberament. El seu successor és l'espanyol Julián Carrón.
• El Col·legi de Metges de Barcelona de-

rector del Seminari d'Urgell i delegat diocesà de Missions.

6 DE MARÇ

• L'antic Palau d'Esports de Barcelona es queda petit per acollir els milers de cristians que responen a la crida «Per la família i les llibertats, ara és l'hora d'actuar».

7-11 DE MARÇ

• Durant la 84a Assemblea Plenària és escollit president de la Conferència Episcopal Espanyola el bisbe de Bilbao, Mons. Ricardo Blázquez, en substitució del cardenal Rouco Varela. Com a vicepresident surt elegit Mons. Antonio Cañizares, arquebisbe de Toledo.

Mons. Blázquez, nou president de la CEE.

12 DE MARÇ

• Es clausura el 6è Congrés de l'Escola Cristiana. En l'acte es dona suport massiu al document *Per un acord sobre l'escola*, en què la Fundació Escola Cristiana de Catalunya recull els seus principals requeriments.

16 DE MARÇ

• Mons. Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, presideix la presentació de l'edició en català del darrer llibre de Joan Pau II, *Memòria i identitat*.

Els dies que van marcar la història de l'Església

L'adéu a Joan Pau II

2 D'ABRIL

No per anunciar (des del dijous 31 de març se sabia que la seva salut havia empitjorat), la mort de Joan Pau II resulta menys dolorosa per als fidels catòlics d'arreu del món. Després de 26 anys intensos de pontificat, l'adéu al papa Wojtyła resulta difícil i

les mostres de condol arriben de tots els racons del món. No en va ha estat el Pontífex més mediàtic i el que ha protagonitzat més visites pastorals fora d'Itàlia. Bona prova d'això també és la cua inacabable de persones que, procedents d'arreu del món, volen mostrar en persona els seus respectes a aquest Pontífex que va venir de l'Est i que va marcar un abans i un després en la història de l'Església. Es calcula que són més d'un milió quatre-cents mil persones les que protagonitzen aquesta marea humana que vol visitar la capella ardent del Papa difunt.

8 D'ABRIL

Una vegada més, una munió de persones s'apleguen a la plaça de Sant Pere per assistir al funeral de Joan Pau II, marcat per la sobrietat estètica i una senzillesa poc habitual al Vaticà. El vent fort que fa voleiar l'Evangeli dipositat damunt del senzill fèretre del Sant Pare també és un dels protagonistes d'una cerimònia litúrgica re-

transmesa per televisió a tots els racons del planeta. La celebració, a la qual assisteixen dignataris d'arreu del món, és presidida pel cardinal Joseph Ratzinger, que en la seva homília recorda que «el Sant Pare va ser sacerdot fins al final, perquè va oferir la seva vida a Déu per les seves ovelles i per tota la família humana, en un lliurament quotidià al servei de l'Església i sobretot en les dures proves dels últims mesos». Després de la celebració, el fèretre és traslladat a les grutes vaticanes i reposa a la que fins fa cinc anys va ser la tomba del papa Joan XXIII, que ara és a dalt a la basílica de la Sant Pere. *Santo, subito!* és el clam popular més repetit des de la mort de Joan Pau II.

S'inicia el pontificat de Benet XVI

19 D'ABRIL

En aquesta ocasió no s'ha acomplert la dita que assegura que qui entra Papa al conclave en surt cardinal. Joseph Ratzinger, un dels cardenals que més sonava com a «papable», és el nou successor de Pere amb el nom de Benet XVI. Les seves primeres paraules com a Papa són d'agraïment

al seu antecessor, Joan Pau II. Amb un somriure apareix davant dels milers de fidels congregats a la plaça de Sant Pere i agraeix al Senyor la confiança que ha dipositat en ell per guiar l'Església: «Després del gran papa Joan Pau II, els senyors cardenals m'han escollit a mi, un senzill i humil treballador de la vinya del Senyor. Em consola el fet que el Senyor sap treballar i actuar amb instruments insuficients, i sobretot confio en les vostres pregaries.» En el seu primer missatge com a Bisbe de Roma, Benet XVI revela quin serà el programa del seu pontificat: promoure la unitat en l'Església catòlica, basada en la «comunió col·legial» entre els bisbes i el Papa; la unitat entre els cristians de diferents Esglésies i confessions, i la unitat de la família humana, per evitar el xoc de civilitzacions.

24 D'ABRIL

Fidel a aquell «No tingueu por» proclamat per Joan Pau II, el nou papa Benet XVI recorda en la missa d'inauguració del seu pontificat que cal confiar en Jesucrist, que «ho dona tot i no pren res». En aquesta primera celebració, marcada per la missió que el Senyor Resuscitat va confiar a Pere, Benet XVI rep el pal·li i l'anell del pescador en què es veu l'apòstol Pere, dos peixos i la creu del pal·li. Abans de la celebració fa una visita al *tropheum* o lloc de la sepultura de l'apòstol Pere, sota la basílica vaticana. És una novetat del ritu que el mateix Papa va aprovar dos dies abans de l'acte.

Fidel a aquell «No tingueu por» proclamat per Joan Pau II, el nou papa Benet XVI recorda en la missa d'inauguració del seu pontificat que cal confiar en Jesucrist, que «ho dona tot i no pren res». En aquesta primera celebració, marcada per la missió que el Senyor Resuscitat va confiar a Pere, Benet XVI rep el pal·li i l'anell del pescador en què es veu l'apòstol Pere, dos peixos i la creu del pal·li. Abans de la

9 D'ABRIL

Mor a Montserrat el P. Evangelista Vilanova, als 77 anys. En l'homília del funeral, l'abat Josep M. Soler en destaca la gran aportació a la reflexió teològica.

19 D'ABRIL

El bisbe de Terrassa, Mons. Josep Àngel Saiz, nomena 14 delegats episcopals i un responsable de protocol.

5-8 DE MAIG

Tianà acull un congrés internacional sobre l'orde cartoixà.

13 DE MAIG

En la solemnitat de la Mare de Déu de Fàtima, Benet XVI comunica la seva decisió d'obrir la causa de beatificació de Joan Pau II.

14 DE MAIG

Mons. Leonardo Sandri presideix la consagració episcopal i la presa de possessió del valencià Vicent Juan com a nou bisbe d'Eivissa.

Mons. Vicent Juan, nou bisbe d'Eivissa.

2 DE JUNY

Coincidint amb la presentació de l'informe anual d'obres, la Junta Constructora de la Sagrada Família anuncia que en tres anys el temple s'obrirà al culte.

8-12 DE JUNY

Les relíquies de santa Margarida Maria d'Alacoque recorren Catalunya.

9 DE JUNY

Mons. Michel Sabbah, patriarca llatí de Jerusalem, visita diverses poblacions catalanes per recordar als cristians el seu compromís amb els germans que viuen a la terra de Jesús. «La presència cristiana a Terra Santa —afirma convençut— és un deure de tothom.»

Mn. Josep M. Turull és nomenat nou rector del Seminari Conciliar de Bar-

celona en substitució de Mn. Francesc Prieto. També es nomenen nous responsables del Seminari Major Interdiocesà: Mn. Norbert Miracle, rector, i Mn. Pere Oliva, vicerector.

14 DE JUNY

Es formalitza el relleu al capdavant de la Fundació Escola Cristiana de Catalunya. Després de trenta anys de treball incansable, el salesià Francesc Riu deixa la secretaria general de la Fundació en mans del jesuïta Enric Puig.

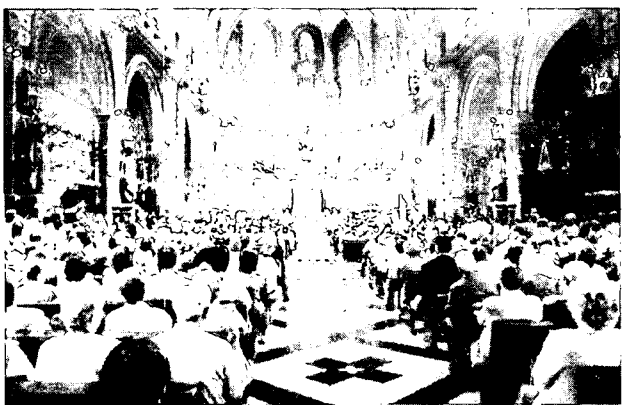
28 DE JUNY

Es presenta a Roma el Compendi del Catecisme de l'Església catòlica. Es commemoren 500 anys de Publicacions de l'Abadia de Montserrat.

★ 4-5 de JUNY

• Amb l'objectiu de donar un nou impuls a l'aplicació de les resolucions conciliaris i recuperar la il·lusió i la comunió que van envair el conjunt de l'Església catalana el 1995, Montserrat acull una trobada commemorativa dels 10 anys del Concili Provincial Tarraconense. En el manifest final, els bisbes catalans recorden que, davant dels reptes que presenta la societat actual, les resolucions del Concili Tarraconense continuen sent una carta de navegació vàlida per al present i el futur de l'Església que peregrina a Catalunya.

Montserrat va acollir la trobada commemorativa.

★ 29 DE JUNY

- Benet XVI imposa el pal·li, símbol d'unió amb el Papa, a l'arquebisbe metropolità de Tarragona, Mons. Jaume Pujol.
- S'obre la causa de beatificació de Joan Pau II.
- Nascut fa 58 anys a Tarragona, el pare Lluís Solé i Fa és el nou bisbe de la diòcesi de Trujillo (Hondures). La seva consagració episcopal, presidida per l'arquebisbe de Tegucigalpa, té un important ressò mediàtic entre les diferents ètnies que conviuen a la regió, prova feaent de l'estimació que els nadius professen envers la persona de Mons. Solé.

★ 7 DE JULIOL

- Davant dels atemptats a la ciutat de Londres, el papa Benet XVI envia un telegrama en què «deplora aquests actes de barbàrie contra la humanitat». Per la seva part, el president de la Conferència Episcopal Espanyola també remet, en nom de tots els bisbes espanyols, un telegrama de condol en què condemna els atemptats terroristes ocorreguts a Londres.

★ 16-21 D'AGOST

Els joves van envair Colònia en la XX Jornada Mundial de la Joventut.

- La ciutat alemanya de Colònia acull la XX Jornada Mundial de la Joventut, la primera sense Joan Pau II. Amb el lema «Hem vingut a adorar-lo», un milió de joves, entre ells un miler de catalans, s'apleguen al voltant de Benet XVI.

★ 16 D'AGOST

- Als 90 anys, el germà Roger Schutz, fundador de la comunitat ecumènica de Taizé, és assassinat durant la pregària vespertina. Commocionats pels tràgics fets, tothom valora la tasca a favor de la pau i de la reconciliació del fundador

d'una comunitat que actualment aplega un centenar de germans catòlics i de diferents orígens evangèlics, d'unes 25 nacionalitats.

★ 28 D'AGOST

- El Papa, durant l'Àngelus centrat en l'Any de l'Eucaristia, demana resar per les víctimes de l'huracà Katrina. Hi envia l'arquebisbe Paul Joseph Cordes per veure com fer arribar la solidaritat vaticana a les zones afectades de Nova Orleans.

★ 5 DE SETEMBRE

- Es publica el decret pel qual el territori de la diòcesi d'Urgell queda modificat, de manera que els 16 arxiprestats es reunifiquen en 9.
- El Vaticà publica la crònica oficial de la defunció de Joan Pau II dins l'*Acta Apostolicae Sedis*. S'hi detallen els darrers dies de Joan Pau II des del 31 de març fins al 2 d'abril del 2005.

★ 11-13 DE SETEMBRE

- Té lloc la XIX Trobada Internacional per la Pau organitzada per Sant Egidi a Lió.

★ 20 DE SETEMBRE

- El bisbat de Lleida rep un decret de la Congregació dels Bisbes que ordena el retorn de 113 peces d'art del fons del Museu Diocesà de Lleida a les seves parròquies d'origen. L'endemà, Mons. Francesc X. Ciuraneta, bisbe de Lleida, dóna a conèixer que recorrerà de nou a Roma per evitar la disgregació de l'art sacre.

★ 24 DE SETEMBRE

- El papa Benet XVI rep a Castelgandolfo Hans Küng, professor que el 1979 va ser suspès d'ensenyar Teologia a les facultats catòliques.

★ 2 D'OCTUBRE

- S'inaugura la XI Assemblea General Ordinària del Sínode dels Bisbes sota el lema «L'Eucaristia: font i cim de la vida i de la missió de l'Església». 256 pares sinodals conviden a redescobrir aquest sacrament i Benet XVI aprova algunes novetats en la metodologia per fer més àgil i participativa l'assemblea, que finalitzarà el 23 d'octubre.

★ 5-6 D'OCTUBRE

- Els bisbes de la Conferència Episcopal

Tarraconense, reunits a Tiana, emeten una nota en què reflexionen sobre el nou Estatut i manifesten el seu suport a tot el que porti redreçament del país, així com suport a la llengua i cultura pròpies de Catalunya. I també reiteren la seva preocupació per les queixes sobre els comentaris ofensius i desqualificadors que fa la COPE sobre Catalunya. Els bisbes diuen que faran gestions per tal de corregir aquesta manera de procedir i afavorir un clima mediàtic de convivència i de respecte mutu.

★ 11 D'OCTUBRE

- Es presenta *La revolució de Dios*, el primer llibre de Benet XVI, que recull tots els textos de la XX Jornada Mundial de la Joventut.

★ 20 D'OCTUBRE

- Coincidint amb la Jornada de Germanor, l'arquebisbe nomena nou delegat d'Economia, Mn. Antoni Matabosch, i subdelegat, Manuel S. Bernades.

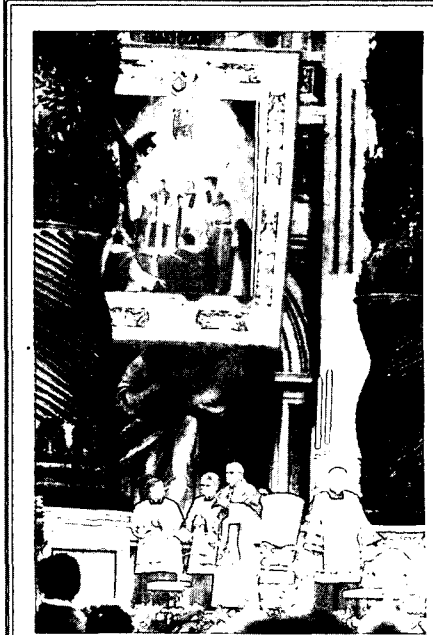
★ 23 D'OCTUBRE

- Benet XVI proclama cinc sants, els primers del seu pontificat, coincidint amb la jornada de tancament del Sínode de Bisbes i de l'Any de l'Eucaristia.

★ 24 D'OCTUBRE

- Mn. Josep M. Domingo substitueix Mn. Francesc Pardo com a director del Centre d'Estudis Pastoral.

★ 29 D'OCTUBRE

El Papa va destacar l'exemple dels màrtirs d'Urgell i de la religiosa mallorquina.

- Set sacerdots d'Urgell i una religiosa mallorquina, víctimes de la persecució religiosa del trienni 1936-1939, són beatificats a Sant Pere del Vaticà. En la celebració, que presideix el cardenal José Saraiva Martins, prefecte de la Causa dels Sants, el papa Benet XVI destaca que els nous beats són un «veritable exemple de reconciliació i d'amor fins a l'extrem». De forma prèvia a la cerimònia de beatificació, Benet XVI rep en visita *ad limina* els bisbes d'Urgell i de Vic, que en el seu moment no van poder ser rebuts per Joan Pau II per motius de salut.

★ 1-30 DE NOVEMBRE

- Cadena de Pregària per les Vocacions a les diòcesis de Catalunya.

★ 5-9 DE NOVEMBRE

- Barcelona acull el VI Congrés Internacional de les Organitzacions Cristianes per a la Pastoral de Circs i Fires.

★ 12 DE NOVEMBRE

- El centre de Madrid és testimoni d'una manifestació multitudinària en contra de la LOE (Llei Orgànica d'Educació). Els manifestants n'exigeixen la retirada i reclamen llibertat d'ensenyament així com poder consensuar un pacte educatiu.

★ 13 DE NOVEMBRE

- El prefecte de la Congregació per a les Causes dels Sants, el cardenal José Saraiva Martins, en nom del Papa beatifica Carles de Foucauld, l'apòstol dels tuaregs del Sàhara. «A través de la seva vida contemplativa i oculta a Natzaret va trobar la veritat de la humanitat de Jesús, i ens convida a contemplar el misteri de l'Encarnació», diu el papa Benet XVI en les seves paraules adreçades als pelegrins que omplen la basílica de Sant Pere.

★ 14 DE NOVEMBRE

- Se celebren 25 anys del Servei Jesuïta als Refugiats, que va néixer per iniciativa del basc Pedro Arrupe, aleshores superior general de la Companyia de Jesús.

★ 19 DE NOVEMBRE

- Mor el P. Ireneu Segarra, músic i compositor, figura cabdal de l'Escolania de Montserrat dels últims cinquanta anys.

★ 20 DE NOVEMBRE

- El P. Andreu Solà, màrtir a Mèxic i fill de Taradell, és beatificat a la ciutat de Guadalajara (Mèxic).

★ 8 DE DESEMBRE

- Es commemora el 40è aniversari de la cloenda del Concili Vaticà II.

★ 13 DE DESEMBRE

- Es fa públic que el Dr. Joan B. Martínez Porcell substituirà el Dr. Jaume Aymar com a nou degà de la Facultat de Filosofia de la Universitat Ramon Llull.

★ 28 DE DESEMBRE

- Comença la trobada europea de joves a Milà convocada per la comunitat de Taizé, la primera sense el Gmà. Roger.

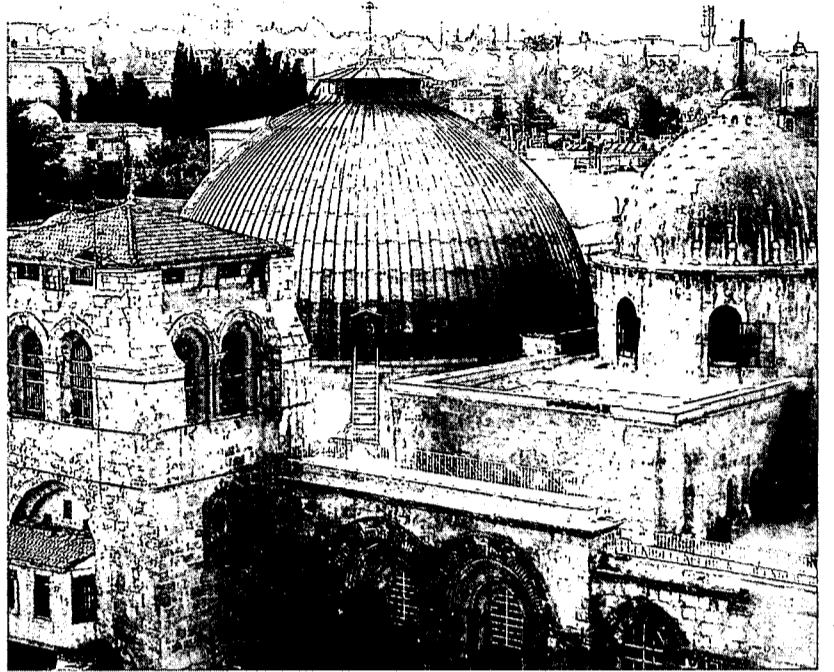
L'Any de l'Eucaristia i de la Immaculada

Aquest any 2005 que acaba també ha viscut dues celebracions molt especials per a l'Església catòlica. D'una banda, l'Any de l'Eucaristia, que s'ha commemorat des de l'octubre del 2004 fins a l'octubre del 2005 i que va proclamar Joan Pau II perquè els cristians aprofundissin en aquest misteri i redescobrisin la presència salvadora de Jesús en la comunitat dels seus fidels i l'aliment més preciós que l'Església pot tenir. De l'altra, la commemoració del 150è aniversari del dogma de la Immaculada Concepció. Amb motiu d'aquestes dues celebracions, al llarg de l'any han tingut lloc tota mena d'actes.

Pelegrinatges a **TERRA SANTA**

«*Pelegrins de la Paraula*» al país de Jesús

- Del 6 al 13 de març
- Del 8 al 11 de maig
- Del 13 al 20 de setembre
- Del 6 de 13 de novembre
- Del 27 de desembre al 3 de gener del 2007

amb l'assistència tècnica de

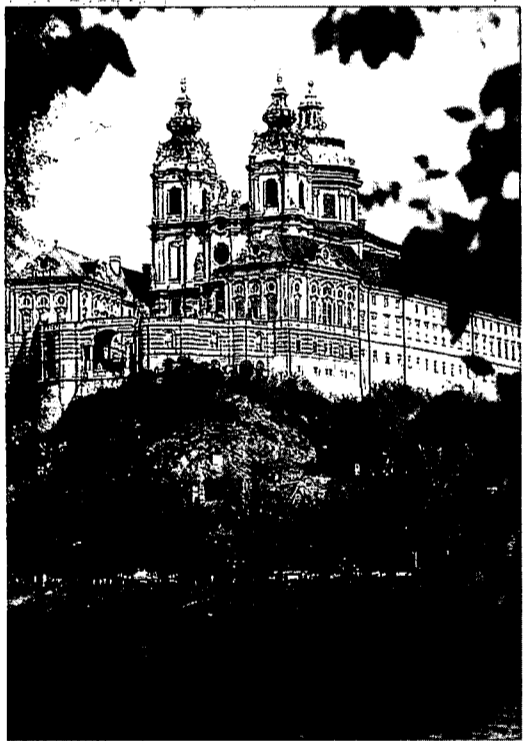
AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

G.C. 612

Del 13 al 20 de juny

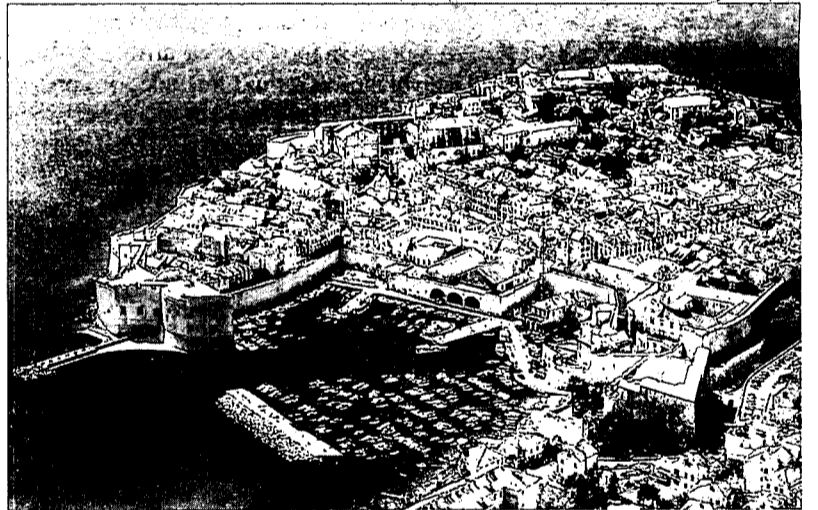
**VIENA
 SALZBURG
 INNSBRUCK**

*Una excel·lent combinació
 d'art, cultura i gaudi dels
 bells paratges austríacs*

Del 4 a l'11 d'agost

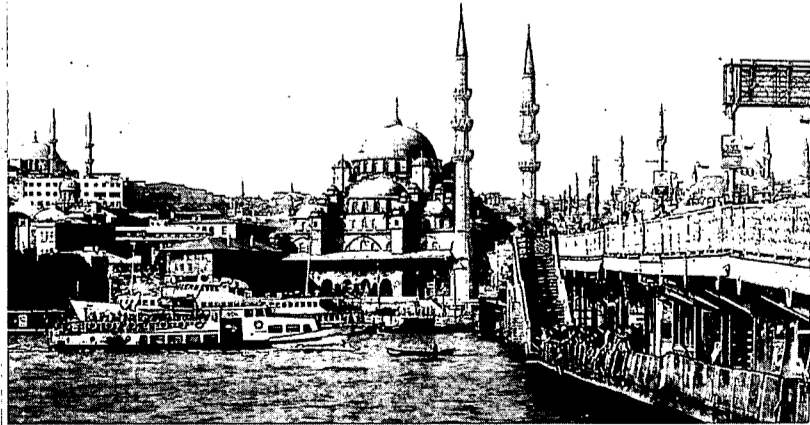
CROÀCIA

*Una ubicació
 estratègica entre
 els Balcans
 l'Europa central
 i la
 Mediterrània*

Del 2 al 8 d'octubre

RUTA DE SANT PAU

Istanbul: pont Galata

**Síria i
 Turquia**

*Per terres
 de l'expansió
 inicial del
 cristianisme*

Amics de Catalunya Cristiana

Per a més informació:

(per telèfon, per correu o bé personalment):

Vaticà

església en el món

Quaranta-tres futurs beats per a l'Església i el món

■ 34 són màrtirs de la persecució religiosa espanyola

CIUTAT DEL VATICÀ.— El Papa ha autoritzat a la Congregació per a les Causes dels Sants la publicació de decrets de reconeixement del martiri o de miracles que obren la porta a 43 futures beatificacions. D'entre ells, 34 són màrtirs de la persecució religiosa que va tenir lloc a l'Estat espanyol el 1936, en plena guerra civil.

Durant una audiència privada concedida al cardenal José Saraiva Martins, prefecte d'aquesta congregació vaticana, el Papa va autoritzar la publicació de decrets que reconeixen les virtuts heroiques d'altres vuit beats o servents de Déu. Un dels decrets reconeix el martiri de 22 framenors (franciscans), entre els quals hi ha el sacerdot Víctor Chumillas Fernández. Els altres màr-

tirs que seran beatificats són Antero Mateo García, pare de família, del Tercer Orde de Sant Domènec (1875-1936), i onze companys màrtirs, homes i dones del Segon i Tercer Orde de Sant Domènec.

La resta dels futurs beats no són màrtirs, motiu pel qual per a la seva elevació als altars calia el reconeixement d'un miracle atribuït a la seva intercessió. En-

tre ells es troba Augustine Thevarparampil, sacerdot de l'Índia, conegut com «Kunjachan» (petit sacerdot), de l'eparquia de Palai, mort fa tan sols 32 anys (1891-1973), que es va dedicar a la tasca dels intocables. La resta dels futurs beats són sis italians (tres sacerdots, una fundadora i dues religioses), un sacerdot holandès missioner al Brasil, i una fundadora alemanya.

Benet XVI ha tornat el caràcter privat a aquesta mena de promulgacions, que durant el pontificat de Joan Pau II eren públiques i hi assistien no només el cardenal encarregat de la Causa dels Sants, sinó també els postuladors, cardenals i religiosos. (Zenit)

Benet XVI es va defensar del fred amb la gorra del Papa Bo

CIUTAT DEL VATICÀ.— Quan Benet XVI va arribar a l'audiència general el 21 de desembre en el jeep blanc, els quinze mil pelegrins presents van aplaudir entusiasmats en veure'l amb el que semblava la gorra del Pare Noel. Els sons aplaudiments van divertir el mateix Papa. La majoria de presents no sabia que en realitat no es tractava d'una gorra nadalenca, sinó d'una camaura, una peça de vellut vermell porpra, rivetat d'ermíni, que abans feien servir els papes per protegir-se del fred. La forma de la camaura es remunta al segle XII. Amb el pas del temps havia estat oblidada fins que la va recuperar el beat Joan XXIII, el Papa Bo. Després d'ell va tornar a quedar tancada en un armari pontifici. Davant la sorpresa de tothom, el Papa l'ha tornada a rescatar, encara que se la va treure en començar l'audiència. (Zenit)

L'aparició del Papa amb la camaura va sorprendre tothom.

Rellançament del diàleg catolicoortodox

CIUTAT DEL VATICÀ.— Benet XVI ha impulsat decididament el rellançament del diàleg oficial catolicoortodox proposant la veritat i la caritat com a punts de referència. El Comitè mixt de coordinació de la Comissió internacional per al diàleg teològic entre l'Església catòlica i l'Església ortodoxa en el seu conjunt, ha reprès

l'activitat després d'anys d'estancament en les relacions mútues. Per a la nova fase de diàleg, Benet XVI proposa afrontar dos aspectes: «Eliminar les divergències que encara hi ha i tenir com a desig primordial fer tot el possible per restablir la plena comunió.»

«La comunió plena està orientada a una

comunió en la veritat i en la caritat», va aclarir. «No ens podem acontentar quedant-nos en estadios intermedis, sinó que hem de buscar sense parar, amb valentia, lucidesa i humilitat, la voluntat de Jesucrist, encara que això no correspongui als nostres simples projectes humans.» «La realització de la unitat plena de l'Església i la reconciliació entre els cristians exigeixen la submissió de les nostres voluntats a la voluntat del Senyor», assegura. I com que les ferides històriques són tan difícils de cicatritzar des de fa ja gairebé mil anys, el Papa reconeix que «per avançar en el camí de la unitat, no n'hi ha prou amb les nostres forces febles». «Hem de demanar l'ajut del Senyor, a través d'una pregària cada cop més insistent, ja que la unitat és primer de tot un do de Déu.» (Zenit)

EGIPTE

Cristians i musulmans, units en favor de la infància

EL CAIRE.— La revista *Mundo Negro*, dels missioners combonians, recull en el número de desembre un projecte que duen a terme cristians i musulmans conjuntament en favor dels nens. El promotor d'aquesta iniciativa és el combonià Luciano Verdoscia, que treballa a Egipte, i del qual es beneficien uns 250 nens del barri de recollidors de brossa a Mansheya, als afores del Caire. El P. Verdoscia explica que quan va dissenyar el projecte la seva idea era fer una cosa senzilla, en col·laboració amb les germanes de la Mare Teresa. Tot i això, el programa, que es va fer realitat

l'any 2004, va créixer i va superar les expectatives. «La nostra esperança és oferir un petit exemple de col·laboració entre les persones de diferents cultures i religions», diu el missioner combonià, «que treballen juntes amb amor per alleujar les dificultats dels pobres, especialment dels nens». El centre per als nens disposa d'un consultori mèdic i ofereix menjar per als petits que pateixen malnutrició. A més, s'ocupa del desenvolupament integral dels nens mitjançant l'educació, de manera que poden millorar les oportunitats d'inserció laboral. (C.C.)

BRASIL

Calúmnia gravíssima contra els sacerdots

BRASÍLIA.— El president de la Conferència Nacional de Bisbes del Brasil, el cardenal Geraldo Majella Agnello, arquebisbe de Salvador de Bahia, qualifica d'afirmació calumniosa i mancada de tot fonament, la informació difosa per la revista *Istoé* que assenyalava que 1.700 sacerdots d'aquest país estan relacionats amb abusos sexuals. El reportatge va ser recollit de forma destacada per importants mitjans de comunicació d'arreu del món. «Afirmar en una revista com *Istoé* que el 10% del clergat catòlic del Brasil està relacionat amb "crims sexuals", sense una comprovació adequada, constitueix un delicte establert per les lleis del país», assenyala el cardenal en una carta adreçada al director de la revista. «En nom dels bisbes i preveres de l'Església del Brasil —afegeix— sol·licito a la direcció de la revista que revisi aquestes afirmacions, les fonts, així com la qualitat i responsabilitat d'aquestes mateixes informacions. Si això no es pot fer, que ho desmentixin públicament, ja que altrament aquesta mentida passarà a ser definitivament repetida pels mitjans de comunicació i creguda per tot el poble, i perjudicarà enormement els milers de sacerdots que de punta a punta del país, ofereixen un inestimable servei religiós i social al poble del Brasil.» (Zenit)

Condemnats els assassins de sor Dorothy Stang

BELÉM.— La Cort de justícia de l'Estat de Pará, al nord del Brasil, ha condemnat a 17 anys de presó Clodoaldo Batista i a 28 anys Rayfran das Neves per l'homicidi de sor Dorothy Stang, que va tenir lloc el febrer passat. El fiscal Edson de Souza ha explicat que volia demanar la pena màxima per als acusats, ja que es tracta, segons ell, d'un homicidi planificat per guanyar una recompensa, en què la víctima no va tenir cap possibilitat de defensar-se. La missionera de Notre Dame, de 73 anys, va ser assassinada a sang freda, per l'esquena, per dos pistolers el 12 de febrer. Sor Dorothy treballava des de feia quaranta anys amb les petites comunitats de l'Amazònia. (Zenit)

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

Necessitem petites grans ajudes

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona

NIF: G-08862781. Els donatius desgraven un 20% del total a l'IRPF (Llei 30/94)

www.residenciapmiralles.org

e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net

Itàlia

Primera trobada de Taizé sense el germà Roger

■ 70.000 joves europeus es donen cita a Milà

MILÀ.— Del 28 de desembre a l'1 de gener Milà acull la trobada europea de joves convocada per la comunitat de Taizé. Es tracta de la primera trobada després de la mort del fundador de la comunitat, el germà Roger, assassinat el mes d'agost passat. Cadascun dels 70.000 joves concentrats a Milà ha rebut una carta inacabada del germà Roger.

El germà Roger havia començat a escriure la carta anual que habitualment adreçava als joves amb motiu de la trobada europea de cap d'any. La tarda de la seva mort, el 16 d'agost, havia fet cridar un germà per dictar-li aquestes paraules: «En la mesura en què la nostra comunitat creï en la família humana possibilitats per eixamplar...» I es va aturar. La fatiga li impedia acabar la frase. «Cadascú, a Milà, està cridat a obrir-se a la crida que aquesta frase conté i intentarà respondre-hi amb la seva vida», explica el germà Alois, successor del germà Roger al capdavant de la comunitat.

En comentar la paraula «eixamplar», el germà Alois escriu: «El germà Roger volia dir: fer tot el possible perquè sigui més perceptible en cadascú l'amor que

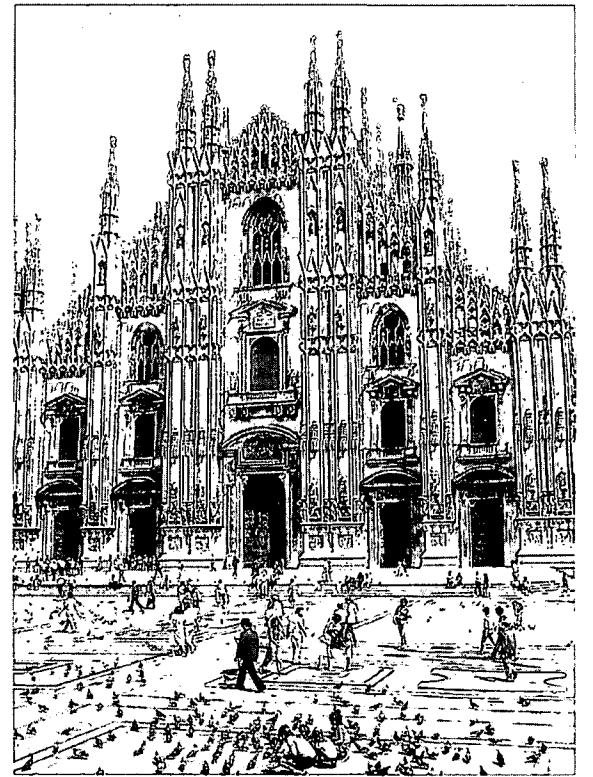
Déu té per tot ésser humà sense excepció. Ell volia que la nostra petita comunitat il·luminés aquest misteri amb la seva vida, en un compromís humil amb els altres. Aleshores, nosaltres, els germans, voldríem reprendre aquest repte, amb els qui cerquen la pau.»

Tota la trobada de Milà, en la seva inspiració i estructura, pot ser compresa a la llum d'aquesta crida. Els dos moments de la pregària cada dia (a les 13.15 i a les 19.00), a la Fira de Mostres, aplega milers de joves catòlics, ortodoxos i protestants procedents d'arreu d'Europa. Els tallers de reflexió, els dies 29 i 30, tracten sobre alleujar les penes dels qui es troben lluny; viure en solidaritat amb els pobres en temps de la globalització; el sentit de l'Eucaristia per als primers cristians; la

immigració, un repte que demana respostes concretes; què podem viure amb els creients de l'islam?, i l'hospitalitat en les tradicions jueva i cristiana.

Al matí, després de la pregària, en les 400 parròquies d'acollida, els joves comparteixen impressions sobre la carta del germà Roger. «Qui viu de Déu escull estimar», deia el fundador de Taizé a la carta. I afegia: «Qui escull estimar i dir-ho amb la pròpia vida és conduït a interrogar-se sobre una de les qüestions més fortes que hi ha: com alleujar les penes i els turments dels que són a prop o lluny?»

D'altra banda, diferents personalitats d'arreu del món han enviat missatges als joves aplegats a Milà. Així, el papa Benet XVI ha expressat el desig que «el germà Roger, que va voler aquestes trobades internacionals per arrelar en els joves cristians un esperit de fraternitat i de pau viscuts concretament», els permeti «crear nous llaços que també seran llavors de pau entre els homes» i afavoreixi el diàleg entre els qui han vingut des de diversos

Milà acull la trobada d'enguany.

països i diferents confessions cristianes.

El Papa convida els joves a donar testimoni «amb senzillesa i amb l'alegria de l'Esperit de la pau que habita» en ells «en un món que ha esdevingut fràgil pels nombrosos focus de tensió i en les nostres societats desenvolupades, on apareixen noves formes de violència que afecten els joves en particular». Després de recordar el que diu l'apòstol Pau, «Él és la nostra pau» (Ef 2,14), Benet XVI subratlla que Déu «ens convida al perdó, signe d'un amor absolut». (C.C.)

FRANÇA

París inaugura una església per a catòlics xinesos

PARÍS.— El 18 de desembre es va consagrar la primera església per a catòlics xinesos a França que porta el nom de Notre-Dame de la Xina. El temple, situat en ple barri xinès de la capital francesa, vol ser un indret d'acollida per a uns tres mil catòlics xinesos d'aquesta ciutat. La cerimònia d'inauguració, en francès i en xinès, va ser presidida per l'arquebisbe de París, Mons. André Vingt-Trois. En l'homília, l'arquebisbe va fer un reconeixement de l'heroisme amb què al llarg de la història els catòlics xinesos han viscut la fe. L'altar està construït sobre una base de terra portada des de diverses províncies de la Xina. El rector de Notre-Dame de la Xina, el prevere d'aquest país, Jean Ma, va agrair tant a l'arquebisbe com al seu predecessor, el cardenal Jean-Marie Lustiger, el suport que han donat al projecte. (Zenit)

RWANDA

Una religiosa promou la cultura de pau

KIGALI.— Guarir les ferides que va deixar el genocidi del 1994 treballant per l'establiment d'una cultura de pau. Aquest és l'objectiu del projecte de pau Apax, ideat i realitzat per sor Donata Uwimanipaye, directora del col·legi de Muramba, a Rwanda. El projecte Apax ha estat ideat totalment, creat i administrat per persones rwandeses, i ha nascut per donar resposta a les exigències de la població local. El programa està subdividit en diversos microprojectes que van des de la pràctica de la no-violència evangèlica, fins a la construcció d'una fàbrica d'espelmes i la preparació a la resolució dels conflictes. La promotora i animadora del projecte, sor Donata Uwimanipaye, és una religiosa rwandesa llicenciada a la Universitat de

Friburg, Suïssa, on es trobava el 1994 en l'època del genocidi rwandès. La religiosa va presentar una tesina per a la llicenciatura titulada *Preparació a la mediació dels conflictes*. Ara la religiosa vol portar a la pràctica els ensenyaments apresos a la universitat per promoure la mediació dels conflictes i la gestió de les tensions socials, per mitjà d'un conjunt de tècniques desenvolupades a Suïssa i als Estats Units a partir del 1999.

El projecte Apax implica diversos professors joves que han constituït petits cercles arreu del país. El projecte d'educació cristiana als valors de la pau està en plena sintonia amb els objectius de la comissió nacional rwandesa per a la unitat i la reconciliació. (Fides)

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposem d'un nombre de places benèfiques per ajudar persones amb pocs recursos econòmics.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA
Carretera de Vallvidrera a Tibidabo, 102-104
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundacionntrasrafatima.org

Espanya

Preocupació dels bisbes davant del text esmenat de la LOE

■ Demanen millorar la llei i ofereixen diàleg

MADRID.— El 15 de desembre el Comitè executiu de la Conferència Episcopal Espanyola feia pública una nota en relació amb les esmenes a la Llei Orgànica d'Educació (LOE). A l'escrit, els bisbes demanaven millorar una llei que suscita gran interès i preocupació, i treballar per aconseguir un gran pacte d'Estat que, «malauradament, no s'ha donat fins al moment».

El text esmenat de la LOE preocupa els bisbes. Detecten un seguit de mancances a les quals no s'ha donat solució i, fins i tot, nous motius de neguit. «Parlem, en tot cas, només de qüestions que afecten drets fonamentals de la comunitat educativa», diu la nota del Comitè executiu. El text subratlla que la LOE esmenada no garanteix adequadament els drets referents a la llibertat d'ensenyament: «La llei no s'inspira en el principi de subsidiarietat, segons el qual poders públics regulen les condicions necessàries perquè la societat pugui exercitar per ella mateixa els deures i els drets que originàriament li són propis.» Segons els prelats, «la concepció estatalista de l'educació com a "servei públic" com si fos un dret originari de l'Estat i una competència

primàriament seva, continua sent un llast per al conjunt del text legal».

La nota subratlla especialment tres aspectes que el Comitè executiu considera primordials. El primer és l'obligació i el dret dels pares a educar els fills segons les seves opcions pedagògiques i morals: «La LOE esmenada no regula adequadament aquest deure i dret. (...) La demanda de les famílies continua sense ser considerada prioritària, ja que és sotmesa a criteris ambigus de "necessitats d'escolarització" i de localització geogràfica de centres. Per la seva part, als centres no se'ls garanteix prou llibertat per establir el seu projecte educatiu ni els criteris d'admissió.»

Un segon punt és la nova assignatura «Educació per a la ciutadania», obligatò-

ria per a tots els centres i alumnes: «Persisteix la possibilitat que l'Estat imposi a tothom, per aquest mitjà, una formació moral al marge de la lliure elecció en aquest camp i també de la llibertat ideològica i religiosa.»

Finalment, la nota crida l'atenció sobre l'estatut acadèmic de la Religió catòlica: «Continua sense quedar reconegut de manera que se'n garanteixi l'oferta, als qui lliurement hi optin, com una assignatura equiparable a la resta de matèries fonamentals, sense que la seva elecció impliqui cap mena de discriminació ni per als qui la cursin ni per als qui no ho facin. (...) A més, s'ha introduït una nova regulació del professorat de religió que no reconeix satisfactòriament els compromisos adquirits per l'Estat amb l'Església catòlica.»

L'escrit acaba amb un to d'esperança en assenyalar que «som a temps de no deixar passar una nova ocasió per al acord i per al pacte. Allarguem una vegada més la mà per al diàleg i la recerca de solucions justes». (C.C.)

II Trobada Nacional de Joves Religiosos

VALÈNCIA.— Del 3 al 6 de desembre es va celebrar a València la II Trobada Nacional de Joves Religiosos. Tres-cents joves de vuitanta-dues congregacions i instituts religiosos es van donar cita per reflexionar sobre els reptes que la societat planteja avui a la vida religiosa, especialment als joves que han fet aquesta opció. Com assenyala Rosa Maset, religiosa de les Germanes de la Caritat de Santa Anna i una de les organitzadores, els dies de la trobada van servir per «assaborir i tenir la certesa que el Senyor Jesús sempre és més i que ens sorprèn, regalant-se davant de tanta diversitat i pluralitat ja que van suposar una riquesa la intercongregacionalitat i la interculturalitat que va haver-hi a la trobada».

Tallers, assemblees, moments de pregària, treball per grups van donar com a fruit un manifest en què els participants assenyalen «passes concretes que volem fer per viure aquesta vida consagrada que nosaltres somiem, arribant a la conclusió que veritablement sí que estem bojos, i sabem que el que volem és continuar amb la follia de Jesús, apassionats pel Regne, des de la senzillesa, la fragilitat i la petitesa». (Ivicon)

Rafael Zornoza, bisbe auxiliar de Getafe

Rafael Zornoza.

MADRID.— Benet XVI ha nomenat bisbe auxiliar de Getafe el prevere Rafael Zornoza Boy, actualment rector del Seminari Major de Getafe, i li ha assignat la seu titular de Mentesa. Rafael Zornoza va néixer a Madrid el 1949. Va fer els estudis eclesiàstics al Seminari Major de Madrid-Alcalá. És llicenciat en Teologia Bíblica per la Pontifícia Universitat de Comillas. Va ser ordenat prevere el 1975 per a la diòcesi de Madrid-Alcalá i destinat a la parròquia de Sant Jordi Màrtir de Còrdova, de la qual va ser vicari i rector. Va ser el secretari particular del primer bisbe de Getafe, Mons. Francisco-José Pérez y Fernández-Golfín, fins a la seva mort l'any 2004. És membre del Consell Presbiteral i del Col·legi de Consultors, i confessor ordinari del Carmel de L'Aldehuela. (SIC)

Les Dominiques de l'Anunciata celebren 100 anys de la seva fundació

MADRID.— «Girar la mirada vers la intuïció fundacional per trobar-ne el sentit i el lloc en l'avui i l'aquí del món.» Això és el que demana la priora general de les Dominiques de l'Anunciata, M. Jesús Carro Ferrero, a les religioses de la congregació amb motiu del 150è aniversari de la seva fundació, el 15 d'agost del 1856, pel beat Francesc Coll Guitart, que va voler crear comunitats fratermes dedicades «a l'educació de les nenes com un acte de la més alta caritat».

La celebració jubilar es va obrir el 9 de desembre. La superiora general, en una circular, recorda «l'audàcia i el coratge que el P. Coll va manifestar en oferir una nova

manera de ser i d'estar en l'Església, una nova expressió de vida cristiana i religiosa d'acord amb el model de Jesús, capaç d'engrescar, i una proposta alternativa als anti-valors que presentava la societat d'aleshores». També reclama que es continuïn fent passes en la missió compartida amb els laics: «A nosaltres ens correspon de complir amb el deure de propiciar un camí sòlid en aquest sentit, deixar que circuli l'aire nou que ells ens aporten, la gràcia que rebem plegats.» I sobre les vocacions, indica que «no importa tant si som moltes o poques, el que realment importa és la qualitat de vida que puguem oferir des de les nostres comunitats». (Ivicon)

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 188,80 €**
Àsia i Oceania: 254,32 €
Missioner **Missionera**
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu Domiciliació bancària

Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

SOR VICKY, RELIGIOSA DE LA COMUNITAT DE LES BENAURANCES AL SANTUARI CROAT DE MEDJUGORJE

Sor Victoria de Jesús, més coneguda com a Sor Vicky, viu fascinada per la influència de la Mare de Déu de Medjugorje. No va dubtar mai de les aparicions que allí s'hi produeixen des de fa més de 20 anys. Marcada des de petita per una forta espiritualitat

mariana, la seva permanència a Medjugorje com a membre de la Comunitat de les Benaurances és per a ella un regal autèntic. La seva missió és acollir els pelegrins, sobretot els de parla hispana, i ajudar-los perquè durant la seva estada a Medjugorje puguin

tenir un encontre íntim amb Déu a través de Maria. Sor Vicky va ser convidada pels grups Reina de la Pau a l'Estat espanyol fa poc en diversos llocs, entre ells Barcelona, on va impartir recessos i va dirigir trobades sota el carisma de la Reina de la Pau de Medjugorje.

—Com va arribar a Medjugorje des del seu Perú natal?

—Vaig conèixer molt aviat les aparicions de Medjugorje, gairebé des del moment en què es van iniciar, el juny del 1981. No vaig dubtar mai de la seva autenticitat. Com a cristiana que era, amb una devoció molt mariana, tenia el desig d'anar a Medjugorje, però hi havia moltes dificultats. El desig es va quedar en desig. Va passar el temps, vaig venir a França, i en dues ocasions em van convidar a peregrinar-hi. Totes dues es van anul·lar. En la segona ocasió em van dir: «A Medjugorje, només hi van els convidats de la Mare de Déu.» Vaig plorar durant dos dies. L'any 1995 per fi vaig poder peregrinar-hi de manera providencial. Li vaig demanar a la Verge de tornar-hi un altre cop un 25 de març, festivitat de l'Encarnació, i també m'ho va concedir. M'hi trobava molt bé, com si estigués a casa meua amb la meua mare. Després, li vaig demanar de tornar-hi i passar-hi tres setmanes, amb la contrapartida que si ja no hi tornava mai més, no m'importava. De nou la providència va fer de les seves i hi vaig ser enviada per les meves superiors. Inicialment per un any. De poc que no salto fins al sostre d'alegria. Li havia demanat tres setmanes i avui ja fa més de nou anys que sóc a Medjugorje. Com a filla de la Mare de Déu, representa per a mi un regal bellíssim.

—Per què tenia la certesa que les aparicions eren autèntiques?

—Perquè la Gospa —que és com li diuen a la Mare de Déu en croat— és mare i una mare és sol·lícita i no vol que els seus fills es perdin o vagin per mal camí. Una mare vol que els seus fills siguin feliços. És el que desitja tota mare. Tal com va el món, com que no fem cas a Déu, la Mare de Déu ve a buscar els seus fills. Ella mateixa ho diu en un missatge, el maig del 1981: «Fillets, Déu Pare m'envia perquè no pot veure que els seus fills vagin cap a l'autodestrucció.» Només cal fer un cop d'ull al món... Maria no ens diu res nou, només ens recorda el que ja hi ha a l'Evangeli, a les Sagrades Escripures, i el que l'Església ensenya com a mare, mestra i educadora.

—Quina impressió va tenir la primera vegada que va aterrar a Medjugorje?

—Vaig plorar cada dia de la peregrinació. Com diu la Mare de Déu, «Medjugorje és un oasi que Déu m'ha permès de construir-me». Però no tant com a lloc físic, sinó

que és un oasi al cor dels homes que hi acudeixen per trobar-se amb Déu. A Medjugorje ve gent de tota raça, poble i nació, i tots ens sentim germans. Parlem el mateix idioma, el llenguatge de l'amor i de la fraternitat. Tots ens sentim fills de la mateixa mare i a través de Maria reconeixem Déu i la seva infinita misericòrdia.

—He sentit a dir que es produeixen curacions físiques miraculoses a Medjugorje...

—Personalment no m'impacten tant les

«Medjugorje és una esperança per al món»

curacions físiques, que n'hi ha, com la de cor. Encara que físicament no es curi, a Medjugorje es produeix un canvi radical del cor. El cor humà està avui profundament ferit, bombardejat per influències nocives per a la seva salut espiritual. A Medjugorje em sento testimoni privilegiada de tantes i tantes transformacions de cor... les he vist, sentit i gairebé palpat. La Mare de Déu no deixa escapar l'oportunitat d'atraure els seus fills cap a Déu. Qualsevol gest ella l'aprofita molt bé. A mi el que més m'impressiona és que homes i dones que havien girat l'esquena a Déu, se'n reconeixen fills, sense tenir importància el que hagin fet, sigui terrible o no, i tornen a l'Església. Quan l'home se sent estimat i perdonat, el cor canvia... i sobretot descobreix que allí té la felicitat, i no en tants altres llocs on abans l'havia buscada. A Medjugorje les transformacions del cor són el pa de cada dia.

—Entén que molts fidels puguin tenir dubtes sobre el que hi ocorre?

—És natural. Les aparicions de Medjugorje són revelacions privades i aquest tipus de revelacions no són dogmes de fe. La revelació es va completar amb l'Evangeli, amb Jesucrist. Les revelacions privades tan sols ens recorden el que Jesucrist ja ens ha revelat. Si no hi creiem, no pequem. No obstant això, després d'haver estat testimoni de tantes meravelles com passen a Medjugorje, a tots nivells, crec que tard o d'hora molts dels que avui no creuen vindran al cor de la mare i des d'allí, al cor de Déu...

—També vostè va trobar en aquest santuari marià?

—No, jo no vaig començar el meu camí

de conversió a Medjugorje, però el fet d'haver estat en aquest oasi de pau i pregària no només m'ha reforçat la fe i la consagració religiosa, sinó que m'animava i m'entusiasma contínuament. Sé que Medjugorje és una esperança per al món. A Medjugorje el cor es dilata i s'eixampla fins a

les dimensions de l'univers.

—Quina missió té a Medjugorje?

—Acollir els pelegrins que hi vénen i ajudar-los a entendre l'experiència de Medjugorje. Els expliquem el missatge de la Verge: el que demana, sobretot la pregària, el dejuni, l'eucaristia, la lectura de la paraula de Déu i la confessió mensual. I el que expliquen els vidents: com la veuen, com la senten, com preguen, com ajuda. Ens ocupem sobretot d'aquells que pateixen grans drames familiars. La meua tasca és escol-

Sor Victoria de Jesús.

tar-los, compartir amb ells, pregar amb ells i demanar a Déu que faci l'impossible, perquè ells ja han fet tot el que podien.

—Vostè es considera una intèrpret de la Gospa?

—No, només sóc filla seva, algú que comparteix l'experiència del seu amor, de la seva sol·licitud, de la seva tendresa, del seu afecte i preocupació per tots els seus fills.

—Què cerquen els pelegrins que en gran nombre acudeixen a Medjugorje?

—Jo crec que cerquen la pau que no troben ni en els diners, ni en els plaers, ni en les comunitats. Cerquen la pau del cor. Això és un do de Déu. I fruit de la pau, l'alegria. A Medjugorje hi va la gent que està desesperada, és com una última taula de salvació, i la Mare de Déu, com a bona mare, aprofita la mínima ocasió i obertura de cor per vessar totes les seves gràcies. Amb tot, un dels missatges de la Mare de Déu que més em commou és aquest: «Fillets, Déu no ens obliga ni ens imposa res, jo tampoc, i m'inclino humilment davant la vostra llibertat.» Ella crida però depèn de la nostra llibertat que l'acollim.

—Joan Pau II no va aconseguir peregrinar al santuari. Què opina el nou Papa de Medjugorje?

—Oficialment no s'hi ha manifestat, però el fet que parli de la mare i es confiï a la Reina de la Pau, a mi m'edifica moltíssim. Joan Pau II va declarar extraoficialment que si no fos Papa ja hauria anat a Medjugorje. I em sembla bé, perquè com a cap de l'Església no ha volgut avançar-se al judici de la comissió. D'un fenomen que encara

no ha acabat, no se'n pot donar el veredict. En últim terme, «per les obres els coneixeu».

—Sense l'aprovació vaticana, doncs, és Medjugorje un santuari clandestí?

—No és santuari clandestí... El Vaticà ha declarat que Medjugorje és santuari marià i n'ha autoritzat els pelegrinatges organitzats pels laics. Els sacerdots i religiosos podem acompanyar espiritualment els pelegrins per administrar els sacraments.

—És el Rosari la pregària per excel·lència de Medjugorje?

—Sens dubte, és cabdal. Les paraules del Pàrenostre i de l'Avemaria tenen gairebé valor diví. Són paraules de Déu. La Mare de Déu diu que el Rosari és l'arma més poderosa contra el dimoni. «Una Avemaria dita de cor pot salvar una ànima.» Ho diu la Mare de Déu a un dels vidents. És una cosa meravellosa pensar que en resar de cor un Rosari es poden salvar 50 ànimes. També Medjugorje és atomenat el confessional del món, per la gran quantitat de confessions que diàriament hi ha.

—Es continua apareixent avui la Mare de Déu?

—La Mare de Déu es continua apareixent cada dia a tres dels sis vidents, entre tres quarts

de set i les set del vespre. Abans de l'aparició es retiren a pregar, tres o quatre hores. Diuen que l'aparició suposa entrar en un món de pau i d'alegria. És com ser al cel, i per tornar a la realitat quotidiana han de preparar-se pregant. Als altres tres vidents se'ls apareix només un cop l'any o en ocasions extraordinàries. Algunes de les aparicions extraordinàries tenen lloc amb gent al voltant, que sense veure-les, saben que la Mare de Déu hi és. Es fa un silenci de cel i l'únic que podem fer és confiar a la Mare de Déu tot el nostre cor.

—Per què la Mare de Déu continua parlant?

—Perquè els fills no ens l'escoltem. Mentre no tornem a Déu i no ens sentim fills seus feliços, ella continuarà parlant. De la mateixa manera que una mare no està tranquil·la si el fill no ha tornat a casa a la nit, la Mare de Déu tampoc no ho està.

—I per què necessàriament a Medjugorje?

—Aquesta mateixa pregunta l'hi van fer a la Mare de Déu. I ella va dir que perquè és l'únic poble on ha trobat gent de fe pura i de cor senzill; cal no oblidar que en aquests poblets i aldees de l'exIugoslàvia on el comunisme va negar l'existència de Déu tants anys, els catòlics que hi havia es van mantenir fermes en la fe i disposats a tot. Els joves a Medjugorje no es qüestionen el que els diu la Mare de Déu. Un cor senzill creu i no es qüestiona. Qui vulgui més informació pot consultar la pàgina web www.medjugorje.hr

Paraula i vida

La família, transmissora dels valors i de la fe

La família no és només la primera cèl·lula de la societat o el primer curset d'aprenentatge de les relacions socials per als fills; la família és també el primer lloc educatiu. És en el si de la família que es transmeten els continguts elementals de les virtuts humanes. I no podem oblidar que la pedagogia moderna afirma que els aprenentatges de la primera infància marquen la persona d'una manera indeleble. Per això cada família transmet a la generació següent un conjunt de valors que marquen el seu creixement i la seva concepció de la vida.

Per als infants, el seu primer aprenentatge no és ni escolar ni didàctic. No són pas les exhortacions quotidianes les que són més adients, sinó més aviat l'aprenentatge dels comportaments; l'exemple de la manera de viure els uns amb els altres; els uns al servei dels altres, els uns per als altres.

És a través de la vida quotidiana de la família que van apareixent les referències fonamentals: l'amor de la veritat, el respecte al'altre, el sentit del servei, l'educació de la responsabilitat personal, etc. L'escola, més endavant, tindrà una funció complementària molt necessària.

La família cristiana té una missió eclesial. El que s'ha dit sobre els aprenentatges elementals s'aplica també a la vida cristiana dels infants. És en el cor de la família que l'infant descobreix el seu ser cristià, que rep la primera iniciació a la fe cristiana. Aquesta funció cabdal dels pares cristians no la podrà fàcilment substituir cap altra institució, ni la parròquia ni l'escola cristiana. La família cristiana és la millor transmissora de la fe.

Els infants, en el si de la família cristiana, aprendran les actituds concretes de la vida cristiana a partir dels exemples quotidians de la vida: aprendre a fer el senyal de la creu, a dir les primeres oracions, a descobrir la seva

església, el lloc on ha estat batejat, etc.

Tanmateix, la família cristiana aporta també l'experiència excepcional de ser una comunitat fundada per la gràcia de Déu. És precisament en la gràcia del sacrament del matrimoni que es realitza fonamentalment la fecunditat de la família, la seva capacitat per desenvolupar una relació d'amor, en un constant treball de conversió i de reconciliació i en l'esperança d'un nou creixement en la fe.

Per això la família és veritablement el lloc d'una experiència sacramental. La pràctica d'una vida de comunió entre els membres de la família, la seva decisió de perdonar-se i de reconciliar-se, la seva perseverança a no renunciar a l'amor de tots els seus membres, siguin quines siguin les seves febleses o els seus defectes, tot això constitueix una iniciació a la fidelitat i a la misericòrdia de Déu que es viu en la vida sacramental cristiana.

Actualment, en un món sovint estrany i fins i tot hostil a la fe, les famílies cristianes són de primera importància com a llars de fe viva i irradiant. Per això el Concili Vaticà II anomena la família amb una antiga expressió: Església domèstica.

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Barcelona

Als quatre vents

En la veritat, la pau

«Glòria a Déu a dalt del cel, i a la terra pau als homes que ell estima», cantaven els àngels la nit de Nadal. I avui, una setmana després de celebrar el naixement de Jesús, l'Església ens proposa la 39a Jornada Mundial de la Pau. I és una decisió molt encertada, perquè la vinguda de Jesucrist és l'oferta definitiva de pau.

Gràcies a Déu, des del primer Nadal fins ara la humanitat ha avançat molt pels camins de la pau. Amb tot, sovint constatem que encara no hi ha pau al món. Hi ha encara tantes enemistats, menyspreus, diferències escandaloses, tantes i tantés faltes d'amor! Veiem que moltes vegades els cors es tanquen a les necessitats del proïsme; comprovem que arreu es concliquen els drets d'altri —fins i tot els drets humans— per raons egoïstes i vergonyoses. Sovint es posa en perill la convivència pacífica en el si de les famílies o de la societat, simplement per la supèrbia, que pretén imposar-se sobre els

altres o per ambicions econòmiques o de poder.

El lema que el Sant Pare ha escollit per a la jornada d'avui és «En la veritat, la pau», inspirat en la constitució *Gaudium et spes* del Concili Vaticà II. Sense veritat és impossible la pau, perquè, com ho descriu aquest document, «la pau no és una simple absència de guerra, no es redueix a establir un equilibri entre forces contràries, i no neix del domini tirànic, sinó que d'ella es diu amb rectitud i propietat que és obra de la justícia».

El naixement i la vida de Jesús són missatge de pau, perquè ens anuncia la veritat sobre l'ésser humà, l'única criatura sobre la terra que Déu ha volgut per ella mateixa i a la qual ha cridat a participar, pel coneixement i l'amor, a la seva vida divina. Per a aquest fi ha estat creat, i aquesta és la raó fonamental de la seva dignitat.

El cristianisme ha introduït un seguit de conceptes que amaren la nostra cultura, dels quals no podem prescindir sense que perilli la pau, com són el respecte

a la vida, la dignitat de la persona, la igualtat de tots davant Déu, la llibertat i, il·luminant-ho tot, la primacia de la caritat.

No és possible la pau si no està fonamentada en la dignitat de la persona, si manca el respecte a tot ésser humà, des de la concepció fins a la mort natural. La pau només pot sustentarse sobre raons objectives, radicades en la naturalesa humana, ja que, si no, quedaria a mercè del qui posseeix el poder, i esdevindria, per tant, un principi d'injustícia.

Se'n parla, de la pau; se n'escriu; es denuncien les actuacions reprovables d'altres, però rarament considerem la pau com una actitud que hem d'incorporar a la nostra pròpia vida, una actitud que ens reclama lluitar cadascú contra el seu propi egoïsme, i després veure en tot home i en tota dona un fill o una filla de Déu, un germà; en una paraula, la pau consisteix a estimar. L'amor és una imparable força creadora de pau.

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Missatgers de la Bona Notícia

www.catalunyacristiana.com

Més de 25 anys al teu costat

25 ANYS

per Eugeni Gay
El Carles emprèn
regals contra la
Torre Annunziata

Especial
Mediterrània
David

Comissió d'Assaïen
Pla Arca i Barcelona

El nostre objectiu
és proporcionar
aquella joventut

CATALUNYA CRISTIANA

CATALUNYA CRISTIANA

CATALUNYA CRISTIANA

opinió

Punt de vista

Lluís Prieto i Bulló
Advocat

Agnòsia, efecte col·lateral

El sentit no capten els éssers espirituals o abstractes. Com diu la gent: «No es veuen ni es toquen.» Contràriament, la raó humana els reconeix a bastament; i formen part també del llenguatge científic i normal. No són sensibles directament, però sí que són comprensibles. Si eliminéssim aquests mots del diccionari, retornaríem a l'època de les cavernes. Tot això és ben palès i obvi. Ho comento perquè ara s'ha posat de moda declarar-se *agnòstic*.

Tanmateix, un agnòstic quan es tracta de reconèixer els éssers ben reals de la teologia, per exemple, el principal, Déu, l'Absolut, fa el ronsa. Diu amb ximple-ria sense capficar-se gaire que «no es veu ni es toca».

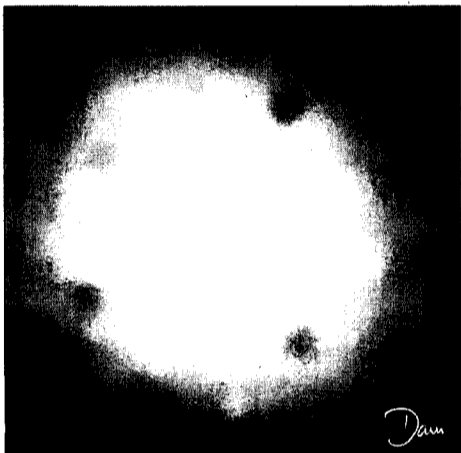
La paraula *agnòstic* avui és periòdica. Ens adonem que, en moltes entrevistes a personatges en ser preguntats per la religió contesten, alguns molt ufanosos, que són agnòstics. També amb la mateixa vanitat fa bastants anys molts presumien d'existencialistes i estava de moda vanar-se d'intel·lectual d'aquesta forma tan barata.

Ortega y Gasset a *El espectador* diu: «Hi ha un mot molt curiós que es coneix sota el nom d'*agnosticisme*. Aquesta època —parla del segle XIX— va forjar la denominació amb summa complaença. És, fora d'això, gracios el sentit negatiu de la paraula. Equival a dir-se *no-Pere* o *no-Joan*. I, en efecte, agnòstic vol dir "el que no vol saber certes coses". Es tracta certament d'una ànima que oposa a tot la cautela i la prudència; a l'empredre, l'evitar; a l'encert, el no equivocar-se. I es dona el cas que les coses que l'agnòstic es complau d'ignorar no són qualsevol cosa, sinó precisament són les coses últimes i primeres. Cal dir: les decisives.»

Ens podem plantejar una qüestió: com és que la gent docta es pot declarar agnòstica? En principi podem afirmar que es tracta d'una qüestió de fet.

Els científics estan acostumats a investigar sobre les coses materials o físiques; és una actitud necessària al seu propòsit. Però, són susceptibles de patir un efecte col·lateral: sols fan

cas primàriament de l'evidència sensible, del que «es veu i es toca». És al que estan habituats; i això produeix un costum, una habitud que els dona més facilitat per experimentar. En canvi, per les investigacions metafísiques i abstractes, en no estar acostumats a l'evidència racional, els costa més trobar la certesa d'una qüestió ideal no imaginable. En canvi, els filòsofs tenen aquesta última habitud ben desenvolupada. És un fet psicològic interessant, estudiat en teoria del coneixement i psicologia, que fa i explica que hi hagi alguns científics agnòstics, malgrat ells.

Les facultats humanes són perfectibles. A mesura que repeteixen les funcions pròpies agafen més facilitat per realitzar les següents de la mateixa espècie. El mateix passa en les activitats mentals. Els matemàtics estan ben preparats per a la filosofia.

Aquest fenomen té una base neuronal: és l'organisme sinàptic. Tanmateix és un tema més especialitzat. No més afegir que aquest efecte negatiu de la intel·ligència és més perillós, ja que actua subrepticiament i el subjecte no se n'adona; l'efecte col·lateral és la dificultat afegida per arribar a aquestes certeses.

També és veritat que aquest no és l'únic entrebanc que hi ha per assolir una fe raonada. Tots ens fem ferides pel camí de la vida que poden impedir veure la Veritat de cara. M'he trobat amics que, en amable conversa sobre les creences, m'han confiat sincerament que voldrien creure.

Tot aquest raonament pressuposa que s'ha d'advertir que conèixer vitalment el Déu de la revelació és cosa de fe, que ve quan es juga net i es demana. I l'evidència racional ajuda.

No puc sinó acabar amb una altra cita de Maritain. Diu: «Job s'enfronta amb molts enigmes, però descobreix, a la seva ombra, sempre una veritat consoladora... puix tanmateix qui dubta sols és capaç de dir "no ho entenc". El que sap, únicament li pot respondre de la mateixa manera: "No, no ho entens." I aquest retret desperta sempre una sobtada esperança; el pressentiment que hi ha alguna cosa que valdria la pena d'entendre.»

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Sí, enceneu les llànties!

Quan arriba el Nadal no hi ha manera de trobar paraules per cantar-lo. Tinc la impressió que els mots han estat buidats de significació. El color blanc i el vermell, el grèvol i el suro, les figures de fang i l'estel platejat, els cants i les lluminàries... no acaben d'agombolar l'Infant Déu, salvador del món. Sempre sembla que em falta alguna cosa, com si a tot l'ambient hi manqués una mica de sal. Llavors, només em resta apel·lar al realisme del *Crec en un Déu*: «El qual per nosaltres els homes i per la nostra salvació, davallà del cel. I, per obra de l'Esperit Sant, s'encarnà de la Verge Maria, i es féu home.» Llavors comprenc el rebombori de la llum de la fe. La llum radiant que il·lumina el cor de tants per Nadal. La llum que inspira alts pensaments i grans conversions. La llum que, si troba una petita esclatxa, penetra en el cor i el mou almenys a tenir un xic de bona voluntat.

Repasso els textos de la litúrgia de Nadal i hi lleigeixo aquesta bella expressió: «Que resplendeixi en les nostres obres la fe que ens il·lumina.» Tot s'aclareix. La llum són les bones obres que provenen de la fe com a il·luminació. La fe en Crist Jesús, puix que ell és la llum del món. I ha nascut per

il·luminar els camins de la humanitat. La claror del Nadal va moure els pobres pastors, tinguts com la capa social més baixa. La claror de Jesús guia els pagans fins a trobar-lo. La claror del Crist la veieren i palpaven Simeó i Anna. La claror de Jesús brillà a la cova i, més tard, al Calvari. La Pasqua va ser un infinit esclat de llum que féu realitat les paraules del Mestre: «I jo, quan seré enlairat de terra, atrauré tothom cap a mi.» Aquesta és la «Llum resplendor de la Llum». Davant d'ella cal admirar. I adorar. I canviar el cor i la ment. I llançar-se cap a les obres de misericòrdia.

La present reflexió m'ha vingut arran d'un text del teòleg Karl Rahner, que figura en una bella felicitació dels monjos de Solius: «Nadal significa: Ell ha arribat. Ell ha fet clara la nit. Ell ha fet que la nit de les nostres tenebres, la nit de les nostres incomprendibilitats, la nit cruel de les nostres pors i desesperacions fos Nadal, fos la Nit Santa. Déu ha dit endins en el món la seva última, la seva pregona, la seva bella Paraula en la Paraula encarnada. I aquesta Paraula significa: T'estimo, a tu món i a tu home. Sí, enceneu les llànties! Elles tenen més raó que totes les tenebres.»

Ara començo a entendre alguna cosa.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanya (ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Emaús

Hi ha narracions evangèliques que estan plenes d'un atractiu sens igual. El pelegrí a Terra Santa, sadollat de veure molts llocs, es pregunta: on és Emaús? Vol refer aquella ruta, i imaginar que potser es pot trobar l'acompanyant desconegut, de conversa més càlida que la del guia del qual comença a estar-ne una mica tip. Pateix una gran decepció quan se li diu que no se sap on estava situada aquesta població. Encara més, quatre localitats s'atribueixen per a elles mateixes la possibilitat de ser-ho. D'aquestes, només dues es visiten normalment. Es tracta d'Abu Ghosh i Qubeibeh. He anat a totes dues, però la segona gaudeix més de la meua simpatia. Potser aquest atractiu me'l dona la dificultat que va tenir per a mi poder arribar-hi la primera vegada. Potser és pel seu entorn, potser pel record del bon fra Teófilo, un místic senzill, que coneixia de Beit-Sahur, i que vaig trobar en aquella primera visita. Enguany he gaudit de la generositat de la Custòdia Franciscana. El superior em va venir a buscar a Jerusalem, em va acompanyar per tot el recinte, em va convidar a la taula, em va donar les claus de l'església perquè hi pregués, i hi entrés i en sortís quan volgués. Si el relat d'Emaús suposa una conversa fluida, en el meu cas no ho podia ser. Tots els comensals, freres i voluntaris, eren polonesos. Però, on no arriben les paraules hi arriben els gestos i les postres i el bon vi que em van oferir, que estaven a to amb el que significava aquest lloc. Sentien la satisfacció de ser visitats, una cosa semblant a les vivències d'aquell capvespre de Pasqua.

Emaús és el segon Cenacle. La litúrgia de la Paraula d'aquesta segona missa es va celebrar en amstat. Jesús va compartir inquietuds, va sentir confidències. (Si hi ha confiança hi ha confidències.) Estaven abatuts però encara no derrotats, els quedava una esclatxa, dins seu, per a l'esperança. Els 11 quilòmetres van permetre una conversa llarga. (M'irriten aquells que voldrien que les nostres esglésies fossin recintes totalment silenciosos, més propis de meditacions orientalistes.) Tampoc no van acabar amb un silenci, li van oferir hospitalitat. Es fa tard, queda't amb nosaltres.

I el van reconèixer en la fracció del pa. Sempre he lamentat que s'hagi perdut el record de com la feia. Potser el més important no és com actuaven les seves mans, sinó la mirada i el cor que hi havia en aquest gest.

Com que disposava de força temps vaig passar una bona estona pregant al costat d'on es veuen les restes de la que devia ser la casa de Cleofàs, el propietari de la mansió que, segons la tradició, era un oncle de Jesús. Més tard vaig sortir a veure un racó que m'havia ensenyat el P. Wiater. M'havia dit que els arqueòlegs havien dictaminat que es tractava de restes d'un altar on se sacrificaven nens. La Bíblia, en més d'una ocasió, es refereix als sacrificis infantils. Eren cultes a un déu persa tributats no gaire lluny de la piscina de Siloè, a Jerusalem. Sempre hi penso quan recorro el llit del Cedron. Però, aquesta vegada, l'aberració es portava a terme allà mateix on era. El contrast amb el passatge evangèlic que m'hi havia portat era molt gran. Després d'un dia tan dens en continguts, no vaig haver de córrer cap a Jerusalem, com Cleofàs i el seu company, el mateix superior amablement m'hi va portar.

Notes insignificants

Germà Adrià

Entendre el Nadal

Això de «Bon Nadal» ja ho he escrit i ho he dit a molta gent. Des de primers de desembre ho diem a moltes persones.

Senyor, tu saps què és això del Nadal?
Ho dubto.

I m'agradaria, Senyor, que ho veïssis.

Vols venir amb mi a passejar unes quantes hores per la ciutat? Potser comprendràs una mica això del «Bon Nadal» i m'ho expliques, perquè jo no ho acabo d'entendre.

T'espero a la plaça de Catalunya i baixarem per la Rambla.

Sí que has vingut aviat, es veu que això del Nadal t'inquieta.

Entrem en aquests magatzems immensos de la plaça.

Fixa't bé en els ornaments: estrelles i més estrelles; llums i llums de totes les mides i colors; ornaments de tota mena i, sobretot, reclams perquè la gent compri.

Perquè, no ho saps? Per Nadal s'han de comprar moltes coses, encara que després no les facis servir.

Que et vegin sortir dels magatzems ben carregat, i seràs una persona important.

Pugem a la planta de les joguines...

Ho veus? Això és el Bon Nadal per als nens: joguines i més joguines. Cada any més joguines i més cares.

Els infants ja no saben quina triar. I demanen per demanar joguines amb les quals després no juguen mai. O les trencaran al cap de dos dies.

Però, sense joguines, sense la casa atapeïda de joguines rares, no seria un Bon Nadal.

A què jugaves Tu quan eres petit? Hi havia aquest costum de comprar joguines per Nadal?

Fa més de 80 anys, quan jo era petit, en teníem prou amb dues o tres joguines, i que feliços que érem quan jugàvem amb la baldufa, o quan pujàvem en aquell cavall de fusta...

Ara, Jesús, Senyor, ja ho veus. Els infants es tornen bojós per exigir joguines complicadíssimes, caríssimes, raríssimes, amb les quals no jugaran.

Deixem els magatzems, Jesús.

Ja s'està fent fosc, Senyor. I s'encenen els llums del carrer. Certament, no tants com altres anys.

Fixa't: estrelles, estrelletes, campanes amb contorns de bombetes, i algun Pare Noel.

Saps, Senyor, qui és aquest vellet que tenen assegut per tot arreu, com si ell fos el Nadal?

No, la gent no parla d'això del Nadal.

A tot estirar, algun nen demana coses de Nadal als seus pares. Però, la Rambla s'hi mostra molt indiferent. A més, ja ho veus, quina misèria d'il·luminació.

Altres anys era més Nadal.

Ens endinsem per aquests carrers estrets?...

Veus aquestes dones que llueixen el seu cos? Estan així tot l'any. Potser ara, en el Bon Nadal, tindran més clients. Dóna'ls-en, Senyor, perquè els necessiten.

I bé, Senyor, ja ho has vist una miqueta.

No, no crec que puguis entendre gaire bé què és això de Nadal, el que és ara el Nadal.

El Nadal no el vas estrenar Tu?

Ens l'hauries de tornar a viure per a tots. Ho vols?

Si vols, t'escric la meua propera nota per donar-te una idea... sí, Senyor, vine a fer-nos el teu Nadal. Ho vols?

Zoom

Eduard Brufau

Al Palau Robert de Barcelona es pot visitar fins al proper 29 de gener l'exposició *La Maternitat d'Elna. Bressol de l'exili, 1939-1944*. S'hi explica com la infermera suïssa Elisabeth Eidenbenz va obrir vora els camps d'exiliats del Rosselló una casa per atendre les dones refugia- des que anaven de part. Aquesta iniciativa va permetre atendre en condicions uns 600 nadons, que d'altra manera haurien mort de gana i de fred.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Entre el violí i el compressor

Kai Gleusteen quan interpreta *Le quattro stagioni* arrenca del seu violí Guadagnini, construït el 1781, la música esplèndida que Vivaldi va escriure en aquesta partitura famosa. Es mou amb elegància. La seva figura esvelta acompanya la vibració de l'instrument i les cordes exhaleu tonalitats diferents, unes fortes, altres gairebé imperceptibles. En alguns moments, fa duet amb Teresa Valls, primer violoncel de l'Orquestra de Cambra de Cervera, que Gleusteen dirigeix a la vegada que toca. A mitjan desembre, assegut en un banc de la basílica de Santa Maria del Pi de Barcelona, plena de públic, assisteixo al Concert de Nadal 2005, patrocinat pel Consolat general d'Itàlia i l'Institut Italià de Cultura. Obres de Toldrà i Corelli completen el programa. Al final, saludo Gleusteen, primer violí de l'Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu. La partitura de Vivaldi permet el lluïment d'un bon violinista i desplegar el virtuosisme, com n'he estat testimoni. El pas de les estacions, en tres moviments cadascuna, implica un repàs pels dotze mesos de l'any. Una invitació al balanç davant d'un 2005 que finalitza.

Tocar un instrument, a aquest nivell, requereix anys de preparació. La inspiració s'acompanya de disciplina i d'exercici. La mà, els dits, l'arc, les cordes... s'acoblen de manera que el violí viu en la música que desprèn. Sensibilitat, molta sensibilitat! Vibracions de gran subtilesa! Construeixo una fantasia: què passaria si el violinista treballés unes setmanes, o potser uns dies, amb un compressor? Arruïnaria en poc temps la feina d'anys. Perdria sensibilitat i sensació. Seria incapaç d'interpretar les millors peces. Tindria els mateixos coneixements i el mateix violí que abans, però la finesa de les cordes es perdria entre els seus dits i no podria arrencar-ne la millor música. Un desastre, potser irreversible.

El creixement humà i espiritual de la persona requereix, com els estudis musicals, un procés llarg. Afinar la consciència, arribar a nivells desenvolupats de delicadesa, desplegar un coneixement autèntic d'un mateix, fer una feina sobre ell en pensaments, sentiments i conductes... són tasques que exigeixen anys. Hi ha moments de desànim. No s'aconsegueix sense esforç, exercici i disciplina, però aquestes característiques no són suficients si no van acompanyades pel ritme del cor. Al principi, hi ha feina de solista, però les millors obres adquireixen la seva rellevància en el si d'una orquestra. El grup també compta. La maduresa personal té un preu de superació i responsabilitat alt, però el resultat és una meravella. Trobar-se amb persones treballades constitueix un plaer i un estímul. Irradien llum i calidesa. No es tracta d'acumular coneixements, de saber-ne molt, sinó de ser. Educa en la llibertat no qui fa la millor conferència sobre aquest tema, sinó qui és més lliure. Educa en el respecte qui és més respectuós, no qui posseeix recursos acadèmics més grans.

L'exigència de la feina per al desenvolupament humà i espiritual no és suficient. Hi ha coses que no es poden fer, no perquè estan prohibides, sinó perquè amenacen el progrés interior. El violí i el compressor són dos instruments dignes i vàlids cadascun per a la seva finalitat, però són incompatibles per a una mateixa persona. La llibertat d'una persona ha de ser coherent amb el seu projecte. Obrir-se a totes les possibilitats a la vegada implica no portar-ne a terme cap a fons. Tabús? Prohibicions? Llibertat i coherència.

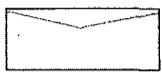
La vida, com l'amor, té totes les estacions, des del despuntar de la natura fins al fred hivernal, des de la calor estiuenca fins als colors ocres de la tardor. Bon any 2006, una oportunitat més per al desenvolupament en l'Esperit!

**Esqueles a Catalunya
Cristiana**

Tel. 934 092 810

CARTES DEL LECTOR

□ Interioritzant en la pròpia ànima

Passar un cap de setmana interioritzant en la pròpia ànima és compartir vivències, satisfer les ganes d'avançar amb l'ajut de l'experiència d'un monitor que t'ajuda en el teu camí que, tortuosament però, intenta seguir el de Jesús. És també comunicar-se amb un mateix i amb aquest Jesús mitjançant el silenci, no un silenci incòmode sinó ple de complicitat, és una manera intensa d'adonar-te del que tens més proper, alhora que trobes un espai per al recolliment, per al pensament, per a la reflexió que tant diem que ens cal, però que esquivem amb excuses. Hi ha també qui hi troba la pau, amb els altres i amb ell mateix.

Sens dubte que per al grup de joves que ens preparem per a la Confirmació ha estat una manera d'aprofundir, una eina més per conèixer Jesús, mitjançant la qual, a través de l'Evangelí i l'estil de vida que Ell ens va mostrar, ens ajuda a esdevenir millors persones i millors cristians.

Així, doncs, el recés ha estat una bona manera d'omplir aquell quelcom que de vegades trobem que manca al nostre cor, un complex vitamínic ben potent per seguir avançant.

JOAN PAU SALINAS ROCA
Grup de preparació a la Confirmació
de la parròquia de Sant Jaume de
Lleida

□ Internet i adolescents

Els que ens dediquem a l'educació en nivells que agrupa adolescents, a més dels problemes propis d'aquest estadi de la vida humana ens en trobem amb uns altres o, amb els mateixos però més agreujats, i és que a les dificultats que comporta l'abús de la visió de la televisió, s'hi afegeix el d'Internet. Això es converteix en una obligació més per als pares responsables, s'ha de saber quin ús fan els fills adolescents d'aquesta extraordinària eina, l'ordinador a l'habitació, malgrat el filtre, pot no ser convenient.

En aquest context, Stéphane Marcovitch, delegat general de l'Associació de Proveïdors d'Internet a França,

entrevistat amb motiu d'una Conferència de la Família celebrada a París i dedicada a la protecció de la infància a Internet i la conciliació de vida familiar i treball, assegura que els controls de poders públics o empreses que ofereixen filtres «pot crear un sentiment il·lusori de seguretat: els pares pensaran que la mà invisible dels proveïdors d'accés protegeix els seus fills».

El mateix Marcovitch va declarar a *Le Monde* que la seguretat dels menors d'edat enfront de continguts il·legals a Internet «passa abans que res pel diàleg amb els pares i el respecte de regles bàsiques com la de no instal·lar un ordinador connectat a Internet a l'habitació d'un adolescent». Estic d'acord amb l'expert. Les solucions? Diàleg amb els fills. Tal vegada sigui aquest el millor regal de Reis que els podem fer, i control de televisió i Internet.

JESÚS MARTÍNEZ MADRID
Girona

□ La vocació, un clam en el desert

I
Em sento sol
com deportat al desert de Babilònia.
Desafinada la lira, canto lamentacions
amb llàgrimes de sang.
La foscor em fa companyia.

La meua Església,
més mestra que mare,
no ha estat fidel a l'home d'avui,
ric en ofertes
de cants de sirena
que multituds segueixen receptives.

L'Església com museu d'història
treu pols de cultures passades
sense oferir vi novell
de collites en bots nous
que regalen sentit a una vida buida per
dins.

II
Però al meu desert
també hi ha oasis
on creixen i treballen i pregunten

místics de cor net i oïda fina.
En la solitud del silenci
criden sí al Jesús de les benaurances
remant contra corrent.
Els grups de joves somniadors
són seminaristes que encenen llumins
en un món de foscos.

Els i jo esperem
el miracle de la conversió
d'un occident delerós
d'acolliment i d'esperança.

J. BLANC I BAHIMA
Tortosa

□ Pensem-ho bé

Tal com ens fan veure i sentir en la publicitat, hi ha persones que estan malhumorades, enrabiades i amb cara de pomes agres, quan no tenen uns quants milers d'euros per viure una aventura de pocs dies. Es veu que canvia totalment l'humor i la cara, quan alguna «entitat» els ho soluciona amb poques hores.

Després, passada l'eufòria, hem d'enfrontar-nos amb la realitat. Durant mesos o potser anys, haurem d'anar retornant aquest préstec amb interessos. D'això, ningú no en parla. És clar que som lliures de quedar-nos «entramats» amb allò que vulguem.

M. DOLORS PUIG i USTRELL
Terrassa

□ Persones bones i persones creients

Hi ha persones que no són capaces de fer mal a ningú, però que no tenen formació. En l'època actual, en què hi ha tantes deformacions morals de tota mena, tot ho troben bé. Això no obstant, després vénen les conseqüències: famílies i fills desorientats i moltes lleugeres que es veuen a cada moment.

Els creients ens guiem pel magisteri i els sants, que són camí segur i que ens ajuden a mantenir-nos fidels. Sense creure i sense fe, què seríem?, com distingiríem allò elevat d'allò elemental, la matèria de l'Esperit?

JAUME VALLS
Barberà del Vallès

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Catecisme holandès

—El Catecisme holandès és un catecisme catòlic? Li agrairia que em comentés alguna cosa sobre el contingut d'aquest catecisme. Me'l recomana?

—El Catecisme que vostè esmenta va ser editat fa ja diversos anys amb el suport de l'episcopat d'Holanda. La seva aparició va generar polèmica, ja que la Santa Seu no va donar la seva aprovació per a la seva publicació si no s'hi incorporaven un nombre important de correccions. Aquestes correccions van ser publicades com un apèndix al Catecisme. De fet, al meu parer, el Catecisme va fer un esforç notable per presentar amb un llenguatge actualitzat el patrimoni de la fe cristiana, però, això no obstant, va deixar molts punts essencials amb una exposició del tot insuficient o ambigua i, per tant, poc recomanable per a persones que no tinguessin una sòlida formació en la fe. Sincerament, no l'hi recomano. Llegeixi i estudiï el Catecisme de l'Església catòlica, molt millor, més solvent i actualitzat, i si la mida l'espanta, llegeixi el *Compendi del Catecisme de l'Església catòlica*, recentment publicat.

Agenollar-se

—A la meua parròquia pràcticament ningú no s'agenolla en el moment de la consagració. Jo ho faig, però últimament m'han dit que em faig veure i que m'hauria de quedar dret com els altres. Què n'opina?

—En moltes ocasions he manifestat que em sembla un fet molt lamentable la pèrdua del noble i bonic gest d'agenollar-nos en el moment de la consagració. Un conegut cardenal ho va comentar en el Sínode passat sobre l'Eucaristia. D'altra banda, comprenc que per a gran part dels fidels que assisteixen a la missa, per la seva edat o salut, els és difícil agnollarse i fan bé quedant-se drets, tot i que haurien de fer una inclinació profunda en el moment en què el capellà s'agenolla davant del Cos i la Sang del Senyor. També l'espai angost o la multitud de fidels (cosa rara!) justifiquen quedar-se drets. Fora d'aquests casos em sembla que només queda una profunda ignorància o una artrosi espiritual. El cas que em comenta és graciós. Resulta que vostè és recriminat perquè fa les coses tal com ho demana l'Església. Vaja! Tothom pot fer el que li vingui de gust tret dels que volen fer les coses correctament! Continui fent-se veure amb tota tranquil·litat. Per cert, li confesso com m'edificava veure Joan Pau II agnollarse davant de Crist Eucaristia malgrat que li cruïssin els ossos de dolor.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

□ Carta oberta als Reis Mags

Estimats Reis Mags:

Heu oblidat que podeu portar carbó als nens i nenes que no han fet bon dat, que estudien poc o que no són responsables? Em sembla que la vostra gran prodigalitat per regalar tantes joguines a la mainada no afavoreix gens ni mica la cultura de l'esforç i de la responsabilitat. En qualsevol cas, us demanaria que no portessiu a ningú més de dues o tres joguines, i que destinessiu el que us sobrés al Tercer Món, on ho necessiten més. I que tot allò que els deixeu no contribueixi a fer-los mal com a persones.

Així, per exemple, no hauríeu de regalar joguines que incitin a la violència, ni videojocs que fomentin el racisme —que n'hi ha— o aquells el contingut dels quals no coneguïn els pares. Tampoc no convé que deixeu aparells de televisió, ni ordinadors amb Internet, si sabeu que

estaran a les habitacions particulars dels nens i que aquests podran accedir-hi sense control per part dels pares.

Ja sé que els grans no solen escriure-us; per això permeteu-me que us demani una cosa en nom seu. Per als polítics hauríeu de portar píndoles contra la visceralitat i el sectarisme, i un xarop que els faciliti la concòrdia i el consens per solucionar els grans temes d'estat, com l'educació, la sanitat, la immigració o el terrorisme. I per als fumadors un tranquil·litzant; amb la llei antitabac, que aviat entrarà en vigor, correm el perill que passin a engrossir la ja voluminosa massa dels crispats i fer que la convivència al nostre país es faci impossible.

I per a mi? Us agrairia una mica més de paciència i de comprensió. Us asseguro que cada dia ho necessito més.

FEDERICO GÓMEZ PARDO
Girona

Una alegria fràgil?

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

L'alegria rodeja Nadal, a l'Evangeli

Quan escoltem les primeres pàgines de l'evangeli de sant Lluc, no podem deixar d'adonar-nos que l'alegria ambienta les escenes que s'hi descriuen: l'anunci del naixement del Baptista és l'anunci de l'alegria per als seus pares i per a molts (vegeu Lluc 1,14), Maria és saludada per l'àngel amb la paraula «Alegra't» (vegeu Lluc 1,28), el naixement de Jesús és «una bona nova que portarà a tot el poble una gran alegria» (vegeu Lluc 2,10). En la visitació de Maria a la casa de Zacaries, l'alegria es converteix gairebé en protagonista: l'infant bota de goig dins les entranyes d'Elisabet, i Maria explica en el Magníficat el que és la raó profunda de l'alegria que rodeja Nadal: la presència i l'acció de Déu a favor dels homes (vegeu Lluc 1,41.44.46-49).

En totes aquestes situacions, no hi ha res que sigui buscat pels homes per alegrar-se. L'alegria ve del reconeixement de la iniciativa divina, és una barreja de fe, d'estupor, d'acció de gràcies. És una ressonància de l'invisible i del misteri.

L'experiència de l'alegria nadalenca

Aquesta realitat evangèlica continua viva en la fe de l'Església. Quan entrem en la litúrgia de Nadal, en la litúrgia de les hores, en la celebració de l'Eucaristia, tornem a experimentar allò que l'evangeli anuncia. Els himnes, les antífones, les lectures, els salms, ens porten suaument fins a la presència de Crist, en la realitat del misteri pel qual ha restaurat la dignitat de la naturalesa humana: el misteri pasqual (vegeu col·lecta de la missa del dia de Nadal). Així ho hem viscut, una vegada més, aquest any. L'alegria nadalenca que viu l'Església és l'alegria evangèlica perquè és l'alegria que ve del do de Déu, acollit en la fe i l'acció de gràcies, i que s'estén al nostre entorn per la caritat, la simplicitat, el desig de pau.

Tanmateix, no falten constatacions sociològiques de com les festes de Nadal i el seu entorn es converteixen, en no pocs casos, en dies de tensió, de discussions, de ruptures. En el fons d'aquesta realitat negativa, hi trobem la frustració d'una alegria que es voldria tenir i no es

té. No és una experiència banal, i d'altra banda és una experiència que fàcilment podem tenir tots. En efecte: l'alegria de Nadal es presenta massa sovint com una alegria «oficial», una alegria que nosaltres mateixos volem fabricar a base d'obsequis i de paraules «que toca dir ara». Per això, quan ens adonem que no podem fabricar l'alegria que voldríem o que somiem, o bé percebem una manca de sintonia amb els nostres sentiments, o bé ens trobem amb una solitud que ens allunya de la imatge típica i tòpica de la taula familiar, el que pensàvem com a alegria es converteix en desil·lusió, amargor, tristesa.

Una responsabilitat dels cristians

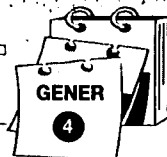
Per això penso en la responsabilitat dels cristians de no mantenir en secret allò que dona la veritable alegria, la que resisteix les frustracions. I també la responsabilitat de mantenir-se alerta per no entrar en confusions sobre la realitat de Nadal, més enllà del folklore i les ressonàncies infantils. Les dues coses les veiem entre nosaltres, com a temptacions, no sempre plenament superades. Massa

sovint, en efecte, en les nostres felicitacions, en l'explicació als infants, en els llibres que expliquen «els costums», ens quedem a la perifèria del que és Nadal. Massa sovint queda assimilat a un conte màgic. I, sobretot, massa sovint hi ha aquell excés de discreció que es converteix en por de parlar explícitament del naixement de nostre Senyor Jesucrist. En aquest context, pensar que la fe va endavant perquè tothom canta el «Fum, fum, fum», pot ésser precisament això: Fum, fum, fum! Amb això, no n'hi ha prou per mantenir amb fermesa l'alegria de Nadal.

Penso en l'experiència de Paul Claudel, durant les Vespres de Nadal, a la catedral de París. Va ser el moment de la seva conversió, amb un gran esclat d'alegria. La bellesa del cant, a l'hora del Magníficat, fou l'instrument de l'Esperit Sant per tocar el seu cor, i despertar en ell la fe. Quantes persones, potser, hauran fet una experiència semblant en aquesta festa de Nadal d'enguany! Donem-ne gràcies a Déu. La participació en les celebracions, ni que sigui esporàdicament com succeeix en molts casos per Nadal, pot ésser una ocasió de Déu!

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- Nascuda a Nova York el 1774
- Mare de família que va quedar vídua als 29 anys
- Fundadora de les Germanes de la Caritat de Sant Josep
- Va morir l'any 1821 a Nova York
- Canonitzada per Pau VI el 1975

La nostra santa d'ayui va néixer just quan els Estats Units passava de ser una colònia a convertir-se en un país independent. Filla d'un metge, pertanyia a una influent família protestant, concretament de l'Església episcopaliana. Quan només tenia vint anys es va casar amb William Seton, amb el qual va tenir cinc fills. Però el marit va morir i Elisabet es va quedar vídua amb encara no trenta anys.

Llavors va decidir passar una temporada fora dels Estats Units, concretament a Itàlia, on és probable que comencés una vivència religiosa profunda que li va fer fer un tomb substancial a la seva vida. Va tornar a Nova York i l'any 1805 es va convertir al catolicisme. Santa Elisabet Bayley Seton va començar, així,

Elisabet-Anna Bayley Seton

una intensa activitat de fundacions. Va obrir una escola a Boston on va educar els seus fills i més tard, el 1808, amb l'ajut d'una amiga i amb el suport de l'arquebisbe de Baltimore en va obrir una altra per a nenes en aquesta ciutat. Per tal de poder regentar les escoles l'any següent, la nostra santa i altres companyes van fundar les Germanes de la Caritat de Sant Josep, que es va convertir, d'aquesta manera, en la primera congregació femenina dels Estats Units. L'any 1812 van rebre l'aprovació per regir-se segons la regla de les Germanes de Sant Vicenç de Paül. Santa Elisabet Bayley Seton en va ser la primera superiora general, càrrec que va ocupar durant gairebé deu anys.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(Cicle litúrgic B; ferial 2)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 2)

GENER

Comença l'any 2006

1. Diumenge

Octava de Nadal. *Santa Maria Mare de Déu* (S), Blanc. Lectures: Nombres 6,22-27 / Salm 66 / Gàl·lates 4,4-7 / Lluc 2,16-21.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Concordi, prev. i mr.; Almaqui, mr.; Santes, Eufrosina, vg.

2. Dilluns

Sant Basili el Gran i Sant Gregori Nazianzè (MO), Blanc. Lectures: 1 Joan 2,22-28 / Salm 97 / Joan 1,19-28

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Macari, ab.; Isidor d'Antioquia, b. i mr. Adelard, ab.; Santes, Emma, vg.

Festa Major: a Masllorenc.

3. Dimarts

Fèria, Blanc. Lectures: 1 Joan 2,29-3,6 / Salm 97 / Joan 1,29-34. Si es vol: *El Santíssim Nom de Jesús* (MLI), Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Anter, p. i mr.; Fulgenci, b.; Daniel, mr.; Atanasi, mr.; Josep Maria Thomasi, prev. i card.; beat Alan de Solminiac, b.; beat Ciríac-Elies de Chavara, prev.; Santes, Genoveva.

Festa Major: al Pont d'Armentera.

4. Dimecres

Fèria, Blanc. Lectures: 1 Joan 3,7-10 / Salm 97 / Joan 1,35-42

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Rigobert, b.; Odiló, ab.; Santes, Isabel-Anna Seton, rel.; beata Àngela Foligno, rel.

5. Dijous

Fèria, Blanc. Lectures: 1 Joan 3,11-21 / Salm 99 / Joan 1,43-51

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Telèsfor, p. i mr.; Simeó Estilita, monjo; Joan-Nepomucè Newman, b.; Carles de Sant Andreu, rel.; beat Dídac-Josep de Cadis, prev.; Santes, Emiliàna, vg.

6. Divendres

Epifania del Senyor (S), Blanc. Lectures: Isaïes 60,1-6 / Salm 71 / Efesis 3,2-3a.5-6 / Mateu 2,1-12

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Melcior, Gaspar i Baltasar; Melani, b.; Nilamó; Santes, Macra, vg. i mr.

7. Dissabte

Sant Ramon de Penyafort (MO), Blanc. Lectures: 1 Joan 3,22-4,6 / Salm 2 / Mateu 4,12-17.23-25

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Julià de Toledo, b.; Crispí, b.; Tell, ab.; Santes, Virgínia, mr.

Festa Major: a Fortià i Rabós d'Empordà.

Lectures bíbliques

Santa Maria, Mare de Déu

Lectura primera

Nm 6,22-27

regiu les nacions amb rectitud i guieu els pobles de la terra. **R.**

Interposaran el meu nom a favor del poble d'Israel, i jo el beneiré

Lectura del llibre dels Nombres:

En aquells dies, el Senyor digué a Moisès: «Digues a Aharon i als seus fills: Beneïu el poble d'Israel amb aquestes paraules: "Que el Senyor et beneeixi i et guardi, que el Senyor et faci veure la claror de la seva mirada i s'apiadi de tu; que el Senyor giri cap a tu la mirada i et doni la pau." Així interposaran el meu nom a favor del poble d'Israel, i jo el beneiré.»

Salm responsorial

66

Que Déu s'apiadi de nosaltres i ens beneeixi, que ens faci veure la claror de la seva mirada. La terra coneixerà els vostres designis, i tots els pobles veuran la salvació.

R. Que Déu s'apiadi de nosaltres i ens beneeixi.

Que s'alegrin els pobles i cridin de goig. Vós regiu el món amb justícia,

Que us lloïn les nacions, Déu nostre, que us lloïn tots els pobles alhora. Que Déu ens beneeixi, i el venerin d'un cap a l'altre de la terra. **R.**

Lectura segona

Ga 4,4-7

Déu envià el seu Fill, nascut d'una dona

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia:

Germans, quan el temps arribà a la seva plenitud, Déu envià el seu Fill, nascut d'una dona, nascut sota la Llei, per rescatar els qui vivíem sota la Llei, perquè obtinguéssim ja la condició de fills. I la prova que som fills de Déu és que l'Esperit del seu fill que ell ha enviat crida en els nostres cors: «Abbà, Pare!» Per tant, ja no ets esclau, sinó fill; i si ets fill, també ets hereu, per gràcia de Déu.

Al·leluia

He 1,1-2

Déu antigament havia parlat als pares per boca dels profetes, però ara ens ha parlat a nosaltres en la persona del Fill.

Evangelí

Lc 2,16-21

Trobaren Maria i Josep amb el nen. Passats vuit dies, li posaren el nom de Jesús

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc:

En aquell temps, els pastors anaren a Bet-Lèhem i trobaren Maria i Josep, amb el nen a la menjadora. Havent-ho vist amb els propis ulls, van contar el que els havien dit d'aquell infant, i tothom qui ho sentia es meravellava del que deien els pastors. Maria conservava aquèsts records en el seu cor i els meditava.

Després els pastors se'n tornaren, glorificant Déu i lloant-lo pel que havien vist i sentit; tot van trobar-ho com els ho havien anunciat.

Passats vuit dies, quan hagueren de circumcidat-lo, li posaren el nom de Jesús; era el nom que havia indicat l'àngel abans que el concebés la seva mare.

Barcelona

diòcesis

«El dia de l'ordenació va ser el moment més especial de la meua vida»

■ Mn. Felip Simón va rebre l'ordenació sacerdotal el 18 de desembre passat a la catedral

BARCELONA.— L'arquebisbat de Barcelona compta amb un nou sacerdot al servei de la comunitat des del quart diumenge d'Advent passat. Es tracta de Mn. Felip Simón, destinat a la parròquia de Santa Agnès de Barcelona. S'encarrega de la pastoral infantil i juvenil: «Hi ha molta feina a fer, hem d'obrir la parròquia al barri.»

—Quins van ser els sentiments i sensacions que et van envair el dia de la teua ordenació?

—Va ser el moment més especial de la meua vida. Durant les setmanes prèvies estava molt nerviós amb tots els preparatius, però el diumenge 18 quan vaig entrar a la catedral vaig sentir una pau dins el cor tan profunda que ja només pensava en el més important: el gran do que l'Església em conferia. Aquesta pau l'atribueixo a les pregarres de tantes persones que m'encomanaven, des dels convents de clausura fins a molts capellans, feligresos i amics que es volien unir espiritualment a aquest esdeveniment. Va ser una gran gràcia poder ser ordenat a la catedral, lloc de trobada dels cristians de Barcelona des dels primers segles, envoltat de molts familiars, amics i coneguts que m'han ajudat a fer aquest pas tan important, i sobretot m'impressionava la il·lusió amb què seguien la celebració els nens i joves. Ho vaig viure tot amb molta emoció i podent gaudir de tots els moments.

—Quan vas sentir la crida del Senyor?

—Penso que la vocació sacerdotal és una crida des de sempre, ja ho diu el salm, «des del si de la mare et vaig cridar». Des de la més tendra infantesa vaig sentir aquesta crida, una crida infantil, però que ja hi era. Després a l'adolescència em vaig

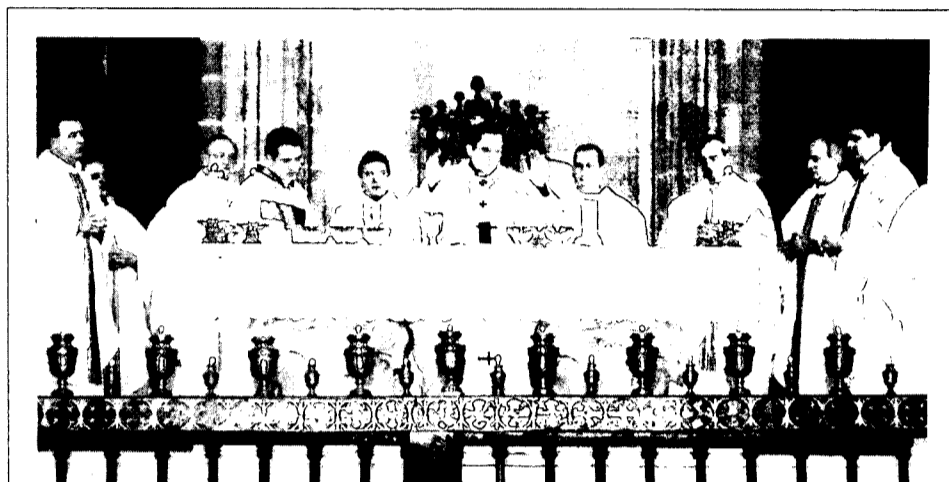
allunyar de la fe, no anava a missa o si hi anava amb la meua mare era purament per obligació, fins que em vaig apuntar a catequesi de confirmació. La confirmació va ser el punt decisiu de retorn a l'Església, aquells catequistes compromesos, que vivien la fe i que ens la intentaven encomanar, van ser uns testimonis creïbles del

Crist. La meua primera convivència de cap de setmana amb els meus catequistes va ser un pas de l'Esperit, per primera vegada vaig sentir aquest amor gratuït de Déu. Un amor incondicional que no depenia dels meus mèrits ni de les meves bones intencions. Un amor que havia estat sempre present al llarg de la meua vida, però que ara n'era conscient i el sentia d'una manera més palesa.

Amb el temps vaig pensar que aquesta crida no era només de seguiment com a batejat, sinó que em demanava seguir-lo a ell amb el seu estat de vida, i per això vaig entrar al seminari.

—Un cop convençut, vas tenir moments de dubte o de desorientació?

—És clar que hi ha moments de prova i de dificultat en què dius «on m'he ficat», però crec que en aquestes situacions ens hi trobem tots. Són moments difícils, però són importants per discernir la vocació i per poder posar els fonaments. Per això és important en els moments foscos tirar endavant, perseverar, seguir el consell de sant Ignasi, «en moments de desolació no

Diferents moments de la cerimònia d'ordenació de Mn. Felip Simón.

fer mudances», i estar receptius als signes dels temps, a veure què ens vol dir Déu i com vol que hi actuem.

—De les tasques com a pastor que et corresponen, quina és la que més et motiva?

—Els capellans joves d'ara no ho tenim gens fàcil; som conscients del gran repte que tenim al davant, però Déu no ens demana més del que podem fer. L'Església catalana té assignatures pendents: la nova evan-

gelització, la integració dels immigrants que ens arriben i la interculturalitat de la nostra societat, la unitat dels cristians i el diàleg interreligiós, els joves i els infants, el nostre compromís amb els més pobres, amb el quart i el tercer món... són reptes perquè no ens adormim i sapiguem donar resposta al món d'avui amb l'esperit del Crist.

Consuelo Chaves

Fotos: Consuelo Chaves

L'Escola Pàlcam fa 50 anys

BARCELONA.— El divendres 16 de desembre passat l'Escola Pàlcam va celebrar els seus 50 anys d'existència amb una eucaristia presidida per l'arquebisbe de Barcelona. El lloc triat per aplegar alumnes, professors, pares, familiars i amics va ser la impressionant església de la Santa Creu i Sant Pau. Desenes d'infants i adolescents de totes les edats corrien d'un costat a un altre nerviosos i emocionats. Igual que els pares, que es disputaven les millors posicions per enregistrar en les seves càmeres l'esdeveniment.

Prèviament a l'eucaristia, es va fer una introducció consistent en la lectura de dos textos en relació amb la tasca que es du a terme a l'escola: «Educar infants i joves, formant-los en els valors que els faran créixer com a persones de forma plena dins de la nostra societat de Barcelona. Això ha estat possible gràcies a

Mons. Martínez Sistach i Mn. Josep Forcada, durant la missa.

moltes persones, des dels seus fundadors, Mercè Palacín i Antoni Francesc Cagigós, fins als professors, personal de servei i auxiliar, que han donat el bo i millor d'ells mateixos i han fet i fan possible que avui ens apleguem

en aquesta església que ens acull.»

Tot seguit va començar l'eucaristia de celebració en la qual els mateixos infants van llegir les lectures de la missa. Precisament, a tots els infants presents es va adreçar Mons. Martínez Sistach durant la seva homilia per explicar-los l'amor infinit de Déu envers cadascun d'ells. Després va tenir paraules d'ànim per als professors i els va encoratjar a continuar la seva tasca: «La feina que feu com a mestres queda, tot i que no en coneguem els fruits, generalment. Queda en el cap i el cor.» I es va adreçar també als pares i mares presents per destacar el paper insubstituïble en la formació com a persones dels petits: «Poca cosa pot fer l'escola si no es fa res a la família.» I finalment les seves paraules van ser una crida a les autoritats governamentals: «Que la llei d'educació no depengui del partit polític de torn, sinó d'un pacte signat entre tots.» (C.Ch.)

Barcelona

Càritas fa una crida a un consens social de ciutadania

■ «La societat és un bé comú que cal construir entre tots», va dir Jordi Roglà

BARCELONA.— Per contrarestar les informacions segons les quals aquest Nadal cadascun de nosaltres ens gastarem uns 719 euros en objectes de consum, Càritas diocesana de Barcelona recorda que són moltes les persones que resten al marge de la voràgine consumista. És des d'aquest observatori «privilegiat» en-

mig de les persones en situació de pobresa i d'exclusió social que Càritas ha presentat el document *Un consens social per a un futur de ciutadania*, punt de partida per construir un model de societat plural i integrador, basat en la convivència que es fonamenta en la justícia, la pau i el respecte pels altres.

La presentació del document *Un consens social per a un futur de ciutadania* va tenir lloc el 15 de desembre passat a l'arquebisbat de Barcelona i va anar a càrrec de Jordi Roglà, director de Càritas diocesana de Barcelona, de Juana Martín, cap de l'Àmbit de Migració, i d'Àngels Cardona, cap d'Àmbits. En la presentació del document, emmarcada en la campanya que Càritas engega cada any durant el temps de Nadal, també hi havia Mn. Salvador Bacardit, delegat episcopal de l'entitat.

Si la campanya 2005-2006 de Càritas té com a lema «Construïm un espai comú. Un futur per a tothom», una manera de plasmar aquest objectiu en un projecte concret és fer aquesta proposta d'un futur de ciutadania, que apel·la a la responsabilitat que tots tenim per reclamar drets fonamentals de la persona independentment de la seva procedència, creença o posició social.

«La societat ha de ser un bé comú que hem de construir entre tots i totes», va dir Jordi Roglà. Però això passa, entre d'altres reptes, perquè l'habitatge, la salut i el treball siguin reconeguts plenament com a drets i es desenvolupin com a tals amb lleis i normes per a totes les persones. I passa perquè s'estableixi un Consens Social sobre les Migracions que assegurï l'exercici dels drets i deures per a tots els que compartim un mateix temps i un mateix territori i que, tal com va dir Juana Martín, permeti substituir el concepte d'«estrangeria» pel d'«immigració», i el

La presentació del document va tenir lloc a l'arquebisbat de Barcelona.

d'«immigració» pel de «ciutadania».

«Si des de Càritas ens sentim amb forces i amb l'autoritat moral per fer aquesta crida a un consens social de ciutadania és perquè mentre des de les administracions públiques es fan accions molt tèbies, dia rere dia hem vist créixer les forces solidàries de milers de ciutadans i de voluntaris, de les comunitats cristianes de base i de les entitats i organitzacions civils, que treballen junts a favor de la justícia social.» Aquesta afirmació que podem llegir al document *Un consens social per a un futur de ciutadania* pot ajudar a entendre que és responsabilitat de tots combatre la desigualtat i evitar la fractura social.

Si bé el consens social per a un futur de ciutadania va més enllà del fet migratori, en el sentit que la desigualtat social

afecta capes molt àmplies de la població, és cert que un pas molt important és assolir un consens social sobre les migracions, especialment perquè la immigració és un dels temes que més preocupa la nostra societat.

La posada en marxa del procés Consens Social sobre les Migracions (CSM) vol contribuir, doncs, a construir una nova societat que incorpori les necessitats de canvi i eixampli la perspectiva a les causes globals de la migracions. Per assolir aquest consens, la Comissió Catalana d'Ajuda al Refugiad, Càritas diocesana de Barcelona i de moment una xarxa de deu entitats més han unit esforços per assolir un consens que no cerca únicament resoldre els problemes immediats, sinó promoure en darrer terme el benestar de les generacions

«Construïm un espai comú. Un futur per a tothom»

La campanya de Nadal de Càritas diocesana de Barcelona s'engega com cada any als voltants d'aquesta festivitat, un temps que per als cristians és de renovada esperança i que ens fa viure el present com a futur. Amb el lema «Construïm un espai comú. Un futur per a tothom», la campanya institucional 2005-2006 vol fer un pas més cap a una nova societat on tothom tingui un futur digne, i ho fa posant especial èmfasi en l'acolliment. «Una actitud d'acollida és la pedra angular que permet que la integració social es converteixi en realitat», s'explica des de l'entitat.

En aquest sentit, «la campanya d'enguany s'adreça al cor de cada persona, al més íntim que regeix la seva vida, per estimular i alimentar la seva capacitat d'acolliment, d'obertura a l'altre, tant si és natural del nostre país o d'un altre. No és una campanya reivindicativa adreçada a les institucions públiques, polítiques o econòmiques, sinó a totes les persones perquè tinguin un cor obert i acollidor per a tots els que vivim en la nostra societat».

Per a més informació: tel. 932 687 910 / info@caritasbcn.org / www.caritasbcn.org

futures. En aquest sentit, des de Càritas es recorda que «un marc legal i normatiu que reconegui els immigrants com a subjectes socials actius i que en faciliti el més ràpidament possible el ple reconeixement dels seus drets socials i polítics, afavorirà enormement una convivència social justa i pacificada».

Carme Munté

La URL ret homenatge a Joan Pau II en un acte de graduació

BARCELONA.— El 13 de desembre passat va tenir lloc al Seminari de Barcelona l'acte de graduació de les promocions 2003, 2004 i 2005 de les llicenciatures de Filosofia i d'Humanitats de la Universitat Ramon Llull (URL). A més de familiars i amics dels recent llicenciats, l'acte va comptar amb la presència de l'arquebisbe de Barcelona i gran canceller de la Facultat de Filosofia, Mons. Lluís Martínez Sistach; de la rectora de la URL, Esther Giménez-Salinas, i del fins aleshores degà de la Facultat, el Dr. Jaume Aymar. Va ser precisament ell l'encarregat de pronunciar el discurs de l'esdeveniment i les seves paraules van anar dedicades a la figura de Joan Pau II i a la seva vinculació amb el món de la universitat, en general, i amb el món de les lletres i de les arts, en particular.

«Fa un any, la Universitat Ramon Llull, a proposta de la nostra Facultat, havia aprovat la candidatura de Joan Pau II com a doctor *honoris causa*, pensant sobretot en la seva contribució a la pau mundial. El Sant Pare va declinar aquest honor, en una amable carta. La nostra

Els recent llicenciats juntament amb les autoritats acadèmiques.

Facultat no havia tingut encara l'ocasió d'enaltir públicament la figura del Pontífex i per això hem volgut fer-ho ara, amb motiu d'aquest solemne acte de graduació, amb el desig, benvinguts graduats i graduades, que el papa Wojtyła, en el pontificat del qual va començar els vostres estudis, sigui un referent lluminós en el vostre itinerari vers la veritat», va afirmar el Dr. Jaume Aymar.

Com ells, Joan Pau II també va ser alumne de la Facultat de Filosofia a la seva Polònia natal, però Hitler en va truncar els estudis.

Es van llicenciar un total de 38 alumnes de la Facultat de Filosofia i d'Humanitats, 23 dels quals van acudir a l'acte oficial de graduació. A tots ells es va dirigir l'arquebisbe de Barcelona per felicitar-los per haver finalitzat amb èxit una de les etapes de la seva vida. Els va intentar convèncer que, malgrat la societat en què vivim avui dia, la formació humanística té sentit i utilitat. «Jo mateix he escollit per a l'equip encarregat de portar endavant l'economia de la diòcesi un economista i un teòleg», va exemplificar Mons. Martínez Sistach. I va afegir: «Us convido a fer present en la societat tota la riquesa dels vostres coneixements. Poseu el vostre bagatge al servei del món».

L'esdeveniment també va ser aprofitat per l'arquebisbe per fer pública la confirmació del canvi al deganat de la Facultat de Filosofia i d'Humanitats. El que fins ara n'era vicedegà, el Dr. Joan Martínez Porcell, substitueix el Dr. Jaume Aymar. (C.Ch.)

Barcelona

Nou degà de la Facultat de Filosofia de Catalunya

■ Joan Martínez Porcell substitueix Jaume Aymar, que ha ocupat el càrrec durant dos triennis

BARCELONA.— L'arquebisbe de Barcelona i gran canceller de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya, Mons. Lluís Martínez Sistach, ha nomenat el Dr. Joan Martínez Porcell, a proposta del claustre de professors, nou degà de la Facultat de Filosofia de Catalunya (FFC) de la Universitat Ramon Llull. Martínez Porcell substitueix Jaume Aymar, que ha ocupat el càrrec durant els dos triennis anteriors.

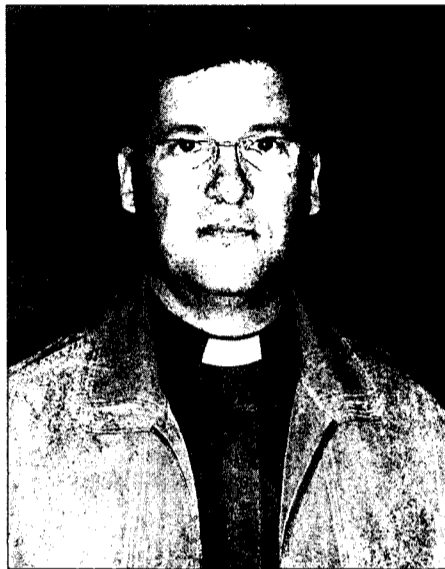
Entre els objectius que es proposa el Dr. Joan Martínez Porcell en el proper trienni destaca l'adequació dels estudis al Conveni de Bolonya, que posa la facultat «davant del repte de la qualitat dels estudis i l'adaptació en la durada i el tipus d'estudi —graus i postgraus». El nou degà de la FFC considera que «si volem ser "generalistes" al bell mig d'enormes inversions en estudis científics experimentals, hem d'aconseguir ser coneguts per la qualitat en l'estudi, la docència i la recerca de qualitat». «Formar part de la Universitat Ramon Llull comporta també un repte de contínua renovació», assegura el Dr. Martínez Porcell.

L'estudi de la Filosofia sempre ha unit harmònicament l'aprofundiment de la Filosofia *perennis*, molt important en la bona fonamentació teològica, i l'acarament amb la modernitat i la constant renovació de pensament. Ara, però, segons el nou degà, «caldrà anivellar també el que podem anomenar el nucli dur d'un pensament teorètic estable i madur amb les ofertes d'interacció de la filosofia amb moltes vessants de la vida

quotidiana —ètiques aplicades, antropologia o estudis humanístics».

La Facultat de Filosofia ofereix dues titulacions: les llicenciatures de Filosofia i d'Humanitats; a més d'estudis coordinats amb altres institucions o centres. De cara a aquest nou trienni, el Dr. Joan Martínez Porcell considera que «caldrà assegurar la pervivència i l'augment de producció en la recerca pròpia dels departaments i, si és possible, dotar-les millor». «Això vol dir també —assegura— cercar públics potencials nous o revifar-ne d'antics per tal que l'oferta sigui prou coneguda.»

Nascut a Barcelona el 1960, Martínez Porcell va rebre l'ordenació sacerdotal el 1983. És llicenciat en Teologia per la Facultat de Teologia de Burgos i doblement llicenciat en Filosofia per la UNED i per la P.U. *Sant Thomas* de Roma. També és doctor en Filosofia per la Universitat de Barcelona amb la tesi sobre la incomunicabilitat ontològica de la persona. Des del 1992 és professor ordinari de la Facultat de Filosofia de Catalunya i professor titular de la Universitat Ramon Llull. Ha estat vicari i

El Dr. Martínez Porcell.

rector de les parròquies de Sant Pius X, la Garriga i Bigues, Cardedeu i Cànoves, i arxiprest de Puiggraciós. Va ser vicari episcopal del Vallès Occidental del 2002 al 2004. Fins al seu nomenament com a degà, ha estat vicedegà de la FFC. El 2003 va cursar estudis d'islamologia a l'IDEO (*Institut Dominicain d'Études Orientales*) del Caire (Egipte). Ha estat coordinador de diversos programes de doctorat i codirector del grup de recerca *Pensar per Conviure*, de diàleg islamo-cristià, recentment admès als GRIC (*Groupe de recherches islamo-chrétien*).

Oscar Bardají

Preveres i diaques en una nova jornada de fraternitat

BARCELONA.— Segons van acordar els bisbes de la província eclesiàstica de Barcelona, la jornada de preveres i diaques per a les tres diòcesis tindrà lloc el 2 de gener venint a l'Escola de La Salle Bonanova (Pg. de la Bonanova, 8). Amb motiu del 40è aniversari de la cloenda del Concili Vaticà II, el Dr. Salvador Pié Ninot, professor de la Facultat de Teologia de Catalunya i de la Pontifícia Universitat Gregoriana de Roma, parlarà d'*Els continguts essencials del Concili Vaticà II i la seva actualitat*. A les 12.30 h tindrà lloc la missa concelebrada a la parròquia dels Sants Gervasi i Protasi i Mare de Déu de la Bonanova, presidida per Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe metropolità de Barcelona. La jornada acabarà amb un dinar. (C.C.)

Cristianisme i Justícia tanca l'any amb una reflexió crítica

BARCELONA.— Cristianisme i Justícia, centre d'estudis promogut pels Jesuïtes de Catalunya, fa repàs crític a l'any que estem a punt de tancar i assenyala, en un comunicat públic, les «preocupants ombres» que ens deixa aquest 2005, acompanyades també d'algunes esperançadores llums. La pitjor notícia de l'any, segons Cristianisme i Justícia, és que no s'ha avançat en l'eradicació de la pobresa. Ni la reducció de la pobresa, ni l'atenció primària de la salut, ni l'accés a l'aigua potable han avançat en el grau esperat i els Objectius de Desenvolupament del Mil·lenni, fixats per al 2015, són ben lluny de poder-se complir. En canvi, es considera una de les millors notícies del 2005 la consolidació del G-20, que agrupa els països en desenvolupament més importants, ja que la col·laboració entre ells fa més difícil als països rics imposar els seus interessos econòmics.

Pel que fa a l'àmbit espanyol, el centre lamenta que s'ha continuat deteriorant el clima de convivència política i s'ha incitat a l'enfrontament entre territoris. «El projecte d'Estatut català —diu el comunicat— sembla haver desencadenat en molts una hostilitat que va més enllà del contingut concret d'un text jurídic.» Com a nota esperançadora, Cristianisme i Justícia assenyala el procés existent a Euskadi, amb els darrers rumors sobre una possible treva d'ETA. (C.C.)

Dinar de Nadal de l'Hospitalitat de Lourdes

BARCELONA.— L'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes va celebrar el diumenge 18 de desembre el seu ja tradicional Dinar de Nadal per als malalts, minusvàlids i voluntaris que participen de forma habitual i assídua en les seves activitats tant de Barcelona ciutat, com de les delegacions a Mataró, Sant Andreu de Llavaneres, el Masnou, Sant Celoni, la Garriga, Granollers, Vilanova-Sitges, Sabadell, Sant Boi de Llobregat, Gavà, Vilafranca i Viladecans, així com malalts procedents d'altres poblacions, un grup d'amics de la Pastoral del Sord, i malalts de Sant Joan de Déu, del Cottolengo i del Nen Déu, amb un total de 780 comensals.

No es van perdre el dinar l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, i els bisbes de Sant Feliu de Llobregat, Mons. Agustí Cortès, i de Terrassa, Mons. Josep Àngel Saiz. També va assistir a l'acte el president de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes, Josep M. Cullell, així com diversos membres del consistori municipal barceloní i Josep M. Llop, alcalde de la Pal-

L'arquebisbe de Barcelona entre Josep M. Cullell i Joan Clos.

ma de Cervelló i vinculat a l'entitat com a conseqüència de la seva minusvalidesa visual. En el moment de les postres va fer acte de presència l'alcalde de la ciutat, Joan Clos.

El dinar es va celebrar al Centre de Congressos i de Convencions del Fòrum

de Barcelona que havia cedit per a aquest acte l'Ajuntament de Barcelona, i patrocinat per diverses empreses comercials i financeres de la ciutat i de la província, que van fer factible amb les seves aportacions la celebració, per sisè any consecutiu, d'aquest entranyable acte de Nadal. (C.C.)

Si vols un ambient familiar i no trobar-te mai sol...

RESIDÈNCIA DE LA 3ª EDAT NOSTRA SENYORA DE MERITXELL

Al cor de la ciutat de Barcelona
Gran Via de les Corts
Catalanes, 602
(davant de la Universitat)
Tel. 933 041 301

«El pla de Déu en escollir-vos per al servei que li reteu en la persona dels necessitats, no és, ni de bon tros, que dugueu als seus pobres un tros de pa, una mica de carn i sopa o altres remeis... Ell espera de vosaltres que tingueu cura de les seves necessitats espirituals tant com de les corporals. Ells necessiten el manà espiritual, necessiten l'esperit de Déu» (Sant Vicenç de Paül).

Actualment, la Companyia està present a 94 països dels cinc continents. El nombre de germanes és de 22.137, de les quals 7.583 treballen en països en vies de desenvolupament. Les germanes estan distribuïdes en 2.547 comunitats i organitzades en 78 províncies canòniques.

El jurat de la Fundació Príncep d'Astúries va valorar «l'excel·lent tasca social i humanitària en suport dels desfavorits, desenvolupada d'una manera exemplar durant prop de quatre segles» per la Companyia de les Filles de la Caritat de Sant Vicenç de Paül.

Les Filles de la Caritat atenen 16.000 ancians al dia a Europa, 5.000 a l'Àfrica, 20.000 a Amèrica Llatina en residències, centres de dia i a casa seva. Als Estats Units tenen 10 residències.

La Companyia va ser

Reconeixe Filles de la Sant Vicenç

En aquest darrer número de l'any de *Catalunya Cristiana*, hem volgut dedicar les pàgines centrals del nostre setmanari a la Companyia de les Filles de la Caritat de Sant Vicenç de Paül. D'aquesta manera retem el nostre particular homenatge a la Companyia, guardonada amb el premi Príncep d'Astúries 2005

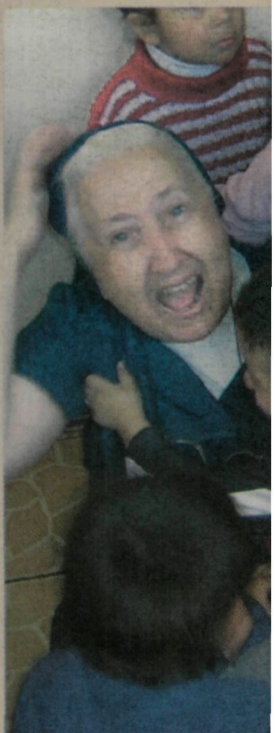

«Si us pregunten si sou religioses, respondreu que sou pobres Filles de la Caritat que us heu lliurat a Déu per al servei dels pobres» (Sant Vicenç de Paül).

Des del principi, la Companyia s'ha dedicat a obrir escoles per a nenes sense accés a l'educació i a recollir els nens abandonats. Les noves pobreses les han dut a dedicar-se a nens i joves en situació d'alt risc.

La presència de les germanes entre els malalts es fa als hospitals de la xarxa pública i a missions que depenen d'ONG, fundacions civils o de la diòcesi o de la missió.

Les germanes eduquen i concòrdia. Deia santa que instruïu les c

Des del seu origen, amb la dedicació als més necessitats i exclosos de la societat, han estat promotores de concòrdia i solidaritat a l'Església i al món.

«La santa pobresa i la confiança en Déu són els dos puntals de la Companyia de les Filles de la Caritat de Sant Vicenç de Paül» (Santa Lluïsa de Marillac).

fundada el 1633 a París

ment a les Caritat de nc de Paül

a la Concòrdia, en reconeixement a la seva tasca a favor dels més desfavorits al llarg de quatre segles. El 29 de novembre del 1633 sant Vicenç de Paül i santa Lluïsa de Marillac fundaven, a París, aquesta Companyia amb l'objectiu d'«entregar-se a Déu per estimar nostre Senyor i servir-lo en la persona dels pobres».

«Deu vegades al dia una Filla de la Caritat anirà a visitar els malalts i deu vegades al dia hi trobarà Déu» (Sant Vicenç de Paül).

La Companyia de les Filles de la caritat de Sant Vicenç de Paül destinarà els 15.000 euros del premi a projectes en països en vies de desenvolupament.

«El vostre monestir és la casa dels malalts i el vostre claustre els carrers de la ciutat. Cal socórrer les necessitats dels pobres com es corre a apagar el foc. En socórrer els necessitats estem fent justícia i no misericòrdia» (Sant Vicenç de Paül).

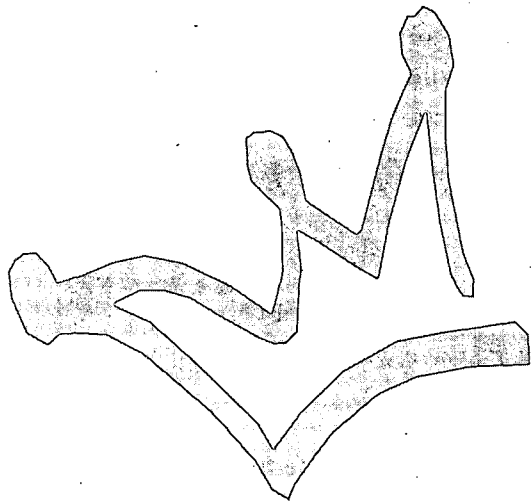
Des de la seva implantació a Espanya, les Filles de la Caritat han estat presents en els àmbits de la pobresa, la marginació i l'exclusió social.

en per a la pau, la justícia i la
Lluïsa de Marillac: «Us prego
legiales amb molta dolçor.»

8^A CAMPANYA

REIS PER A TOTHOM

**CAMPANYA DE RECOLLIDA
DE JOGUINES NOVES PER
A INFANTS I OBSEQUIS
PER A GENT GRAN**

PUNTS DE RECOLLIDA
A BARCELONA

CCU - Centre Cristià dels Universitaris
VILLARROEL, 81, BAIXOS

Ràdio Estel
COMTES DE BELL-LLOC, 67-69

Càritas
PLAÇA NOVA, 1

DATES DE RECOLLIDA: **DEL 5 DE DESEMBRE DE 2005
AL 5 DE GENER DE 2006**

PARTICIPA-HI COM A VOLUNTARI/A

DEL 5 DE DESEMBRE DE 2005
AL 5 DE GENER DE 2006

PER A MÉS INFORMACIÓ

933 233 368

E-MAIL: ccu@pangea.org

Càritas
Diocesana de
Barcelona

ORGANITZAT PER:

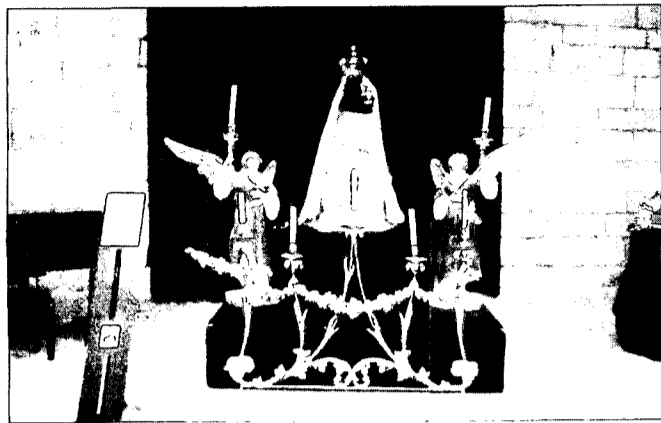
**ràdio
estel**

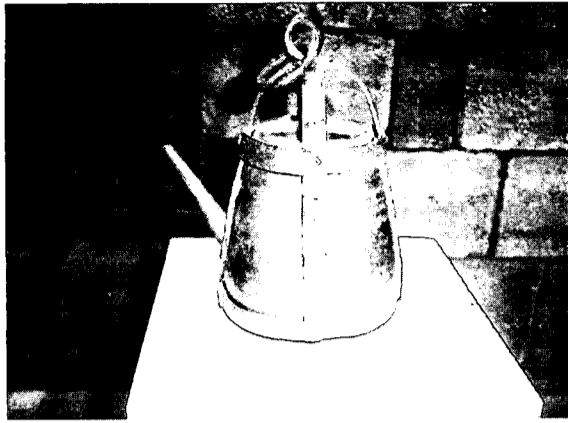
CCU.

Centre
Cristià
dels
Universitaris

Solsona

Rèplica de la Mare de Déu amb un dels seus múltiples vestits i envoltada d'àngels.

La galleda que es feia servir per agafar aigua del pou.

Un moment de la inauguració de l'exposició.

Mostra sobre obres d'art de la Mare de Déu del Claustre

■ L'exposició gira a l'entorn de la imatge romànica del segle XII, patrona de Solsona, de la qual aquest any se celebra el 50è aniversari de la coronació

SOLSONA.— Solsona ha inaugurat l'exposició *Mostra i art del Claustre*, que proposa un recorregut històric per l'art que ha inspirat la imatge de la Mare de Déu del Claustre i que rescata objectes artístics que no havien estat exposats mai. L'exposició també dona

a conèixer l'aportació que van fer artistes com Puig i Cadafalch o August Font. L'exposició, que es pot visitar els dies festius fins al 6 de gener, s'emmarca en la celebració del 50è aniversari de la coronació de la Mare de Déu del Claustre.

A l'exposició *Mostra i art del Claustre*, trobem una recopilació de material artístic que es va poder salvar de les destrosses causades pels conflictes bèl·lics del 1810 i del 1936 i que són propietat de la Confraria de la Mare de Déu del Claustre. Tot i que se'n conserva molt poc material, en destaca el valor, perquè la majoria de peces que s'hi poden veure no han estat mai exposades i perquè moltes generacions de solsonins no les han vist. Mereix especial atenció l'àlbum de fotografies de la coronació del l'any 1956, en el qual es veuen molts solsonins coneguts.

Del material que s'hi pot contemplar, es proposa un recorregut cronològic des del romànic fins a l'actualitat, i se'n destaca un fragment d'un retaule de l'any 1727 que va fer la família Morató i una selecció dels llibres de comptes de la Confraria de la Mare de Déu del Claustre, que conserva un patrimoni d'incunables del segle XVI que permeten explicar la història de Solsona.

De l'època moderna, l'exposició ens redescobreix restes del cambril que va dissenyar Puig i Cadafalch o la maqueta de la capella actual.

La mostra també ofereix l'oportunitat de donar a conèixer tots els artistes que han intervingut en el claustre de Solsona, entre els quals, a més de Puig i Cadafalch, trobem Bernardí Martorell o August Font, autor del portal de la catedral de Barcelona. També s'ha aprofitat l'exposició per donar a conèixer com s'està duent a terme la restauració del Claustre i per mostrar obsequis que s'han vist en comptades ocasions així com joieria i vestits de la Mare de Déu. El dia de Nadal, de forma extraordinària, s'hi va exposar la corona original de la Mare de Déu, que només es deixa veure el 9 de setembre, en la festa patronímica de la ciutat.

L'exposició ha permès ordenar i arranjat tota una sèrie de peces i de material

Dibuix de l'artista Josep Obiols.

artístic del fons de la Confraria que haurà de servir com a primer pas per dotar el santuari del Claustre d'un museu.

En la inauguració, Mn. Joan Clos, administrador eclesiàstic, va voler destacar que aquesta exposició és una mostra de l'estimació dels solsonins a la Mare de Déu del Claustre, i que l'esdeveniment és un pas més en el camí d'aquest any del 50è aniversari de la coronació. Mn. Clos no va voler descuidar-se de felicitar i d'agrair als joves que amb el seu esforç han preparat i fet possible aquesta bella exposició.

Fragments del retaule del 1727

L'any 1727 van tenir lloc les primeres festes extraordinàries tal com les coneixem actualment. El motiu era la construcció d'una nova capella al lloc de l'altar de Sant Salvador. La construcció va anar a càrrec de la família Morató, als membres de la qual els va ser concedit de ser enter-

Maqueta del Claustre.

rats al santuari.

Les primeres gestions per traslladar l'altar van començar a Nàpols l'any 1696, mitjançant el frare Tomàs Torrents. Se suposa, pels documents que aporten el doctor Llorens i el bisbe Riu, que l'altar era força impactant. L'altar, però, no va començar a ser construït fins a l'any 1775. Si tenim en compte la gran devoció que tenia la gent al Claustre en comparació amb el Miracle i la Mercè, podem pensar que l'obra havia de ser d'una factura excel·lent.

Durant l'estiu del 2005, es va trobar en un racó de les dependències de la catedral un petit fragment de retaule, que podria ser el de l'any 1727 o anterior. A l'escena es veuen un seguit de clergues i hom pensa que podria ser la representació de la proclamació de la Mare de Déu del Claustre com a patrona de la ciutat, ja que l'ambientació podria semblar la d'un carrer de Solsona. Amb tot, la falta de documents

ens fa ser cautelosos en parlar d'aquesta peça.

L'altar del 1727 va ser cremat durant la guerra del Francès del 1810, quan les tropes napoleòniques dirigides pel general McDonald van incendiar la catedral penetrant al Claustre i deixant-ne totalment carbonitzada la capella. Per sort, es va poder salvar la imatge, que va resultar molt malmesa, i petits trossos d'altar.

La galleda del pou del Claustre

Segons el bisbe Ramon Riu i Cabanes, durant el dia 9 de setembre el pou del Claustre s'obria perquè tota la gent que ho desitgés en pogués extreure aigua. Aquesta aigua, tot i que no era potable, era repartida entre els malalts de la ciutat, que la utilitzaven per guarir dolors i altres mals. Hom li atribuïa un cert aire màgic, tot relacionant-lo amb la llegenda de la troballa de la imatge i la salvació del nen dins del pou.

L'estructura del pou actual és un xic diferent, ja que l'antic tenia un brocal de pedra de dos metres d'alçada amb una petita porta per treure aigua del pou. Al davant hi havia pintada la Mare de Déu. Segurament aquesta obra va ser feta al segle XVIII durant les obres de reforma del Claustre. El petit recipient que veiem a l'exposició es conserva des d'antic a les dependències de la confraria i, per tant, es pot suposar que l'administració del Claustre gaudia del dret d'extreure aigua del pou de la catedral.

El cambril del segle XIX

A l'exposició podem veure una representació del cambril que hi havia després de la guerra del 1810. En una cambra hi havia la imatge acompanyada de dos angelets, encara que no podem assegurar amb rotunditat si els exposats són els que custodiaven la imatge, però segurament formaven part del conjunt des del segle XVIII.

Era costum que les marededéus fossin vestides per donar més magnificència al conjunt. La del Claustre no va trigar gaire a formar part de la llista. Gràcies a l'abandó després de caure en desús, en van poder ser salvats bona part dels vestits i mantells, que havien estat regalats per molts solsonins il·lustres.

Normalment els vestits de la imatge canviaven segons el temps litúrgic i les festes pròpies de la ciutat, però era destacable quan es desvestia per a les rogatives i es tornava a vestir per les festes extraordinàries.

Ramon Estany

SOLSONA

El bisbe Traserra inaugura el nou mural de Josep Minguell

TÀRREGA.— El bisbe de Solsona, Mons. Jaume Traserra, va presidir la cerimònia inaugural de les pintures murals al fresc que l'artista targarí Josep Minguell ha realitzat en un dels grans murs i en una de les voltes del creuer del temple parroquial de Santa Maria de l'Alba de Tàrrega. Acompanyaven el prelat l'alcalde de Tàrrega, Joan Amézaga, i la diputada provincial Josefina Bernades, a més d'unes tres-centes persones que van omplir la primera església de la ciutat.

El bisbe Jaume Traserra va presidir la festa juntament amb Mn. Jordi Illa, arxiprest de Tàrrega, i també de Mn. Josep Garriga i de Mn. Josep M. Santcliments, tots dos antics rectors de la parròquia i impulsors decidits d'aquest mural.

La festa inaugural del dissabte 3 de desembre va comptar amb un concert de música d'orgue a càrrec de Ramon Andreu; amb la presentació i la interpretació de les pintures a càrrec del seu autor, Josep Minguell, i amb una lectura poètica de l'escriptora Yael Languella. Després de les paraules finals del bisbe solsoní, les autoritats i l'artista pintor van procedir adescobrir una placa commemorativa de la inauguració.

Les pintures murals cobreixen una superfície de 180 metres quadrats i de 18 metres d'alçada, i són el resultat de gairebé un any de treballs. Sota el títol de *Resurrecció*, l'artista de Tàrrega s'ha inspirat en l'escena de la resurrecció de Jesucrist i els elements que la formen representen el moment del descobriment del sepulcre buit, juntament amb d'altres escenes bíbliques.

En l'acte d'inauguració, Josep Minguell va comentar que deixa la porta oberta a pròximes intervencions en altres murs del temple. Precisament el primer temple targarí ja té importants pintures al fresc del seu pare, Jaume Minguell Miret, com la capella de la Mare de Déu de Montserrat, la capella de la Mare de Déu dels Dolors, i els laterals de la nau principal. (R.E.)

Vols reconèixer la teva fertilitat?

Vols aprendre a regular-la d'una manera natural, sense fàrmacs, ni mitjans quirúrgics ni mecànics?

Trucan's, podem ajudar-te!

PLANIFICACIÓ FAMILIAR NATURAL

Tel. 93 280 56 83 (secretaria RENAFER)
e-mail RENAFER: fertilitad@renafar.org
web RENAFER: www.renafar.org
Tel. 93 418 24 00 (Policlínica Tibidabo)

RENAFER

Tortosa

Recés d'Advent a les tres zones de la diòcesi

■ Mons. Salinas va reflexionar sobre el misteri de la vida oculta de Jesús a Natzaret

TORTOSA.— Seguint una llarga tradició diocesana, el bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas, ha predicat els recessos d'Advent del clergat diocesà en les tres zones que es divideix la diòcesi. Han estat uns dies de pregària i de convivència fraternal entre el clergat de cada zona pastoral.

La primera predicació del recés d'Advent va ser a la zona nord del bisbat i va tenir lloc el dilluns dia 28 de novembre a l'església parroquial de Móra la Nova. La segona va tenir lloc el dia 12 de desembre, dilluns, a la zona centre i el lloc concret va ser la Residència Teresiana que les religioses fundades per sant Enric d'Ossó tenen a Jesús. La darrera va ser a la zona sud, que comprèn principalment els pobles de la província de Castelló que pertanyen a la diòcesi tortosina. En aquesta ocasió va tenir lloc, seguint el costum de sempre, a l'ermita de la Mare de Déu del Remei d'Alcanar.

L'esquema ja ve establert per una pràctica experimentada que fins al moment ha donat bons resultats i que es manté amb fidelitat. Després de la trobada primera i de les salutacions fraternals entre els mateixos preveres i amb el bisbe Xavier, es passa a l'església per a la xerrada que dirigeix el pastor diocesà. En acabar la reflexió, s'exposa el Santíssim Sagrament per a una bona estona d'adoració, de pregària i de reflexió. Alguns aprofiten l'ocasió per viure la misericòrdia de Déu mitjançant el sagrament de la Penitència. Després de la lectura d'algun fragment bíblic i de la benedicció eucarística es fa la Reserva. Acte seguit, es passa a alguna altra sala adjacent i ve el moment de les diferents informacions que poden interessar el clergat sobre qüestions pastorals, nacionals o diocesanes.

En aquesta ocasió el bisbe Salinas va centrar la seva reflexió sobre el misteri de

En la seva reflexió, Mons. Salinas es va referir a Carles de Foucauld.

la vida oculta de Jesús a Natzaret. Per a aquesta meditació, es va deixar acompanyar per la vida, obra i escrits d'un home que va reviure en pròpia carn aquest misteri de la vida de Jesús: el beat Carles de Foucauld.

Mons. Xavier va analitzar i aprofundir sobre aquesta vessant de la vida del sacerdot en la nostra societat actual, emparentant-la amb el misteri eucarístic. «En aquest signe tan senzill —deia el senyor bisbe— es fa viu i present el Senyor. Ell està enmig nostre des de la humilitat i la pobresa del pa consagrat. També nosaltres hem de fer-nos presents en la nostra societat des de la

senzillesa, fins i tot des del fracàs, però sempre units a Crist, que és qui dona la veritable vida al món.»

La lectura d'un fragment de l'evangeli segons Lluc, aquell que narra el misteri de la vida de Natzaret, i també la lectura d'un fragment del Catecisme de l'Església catòlica sobre el mateix tema, va ajudar a la meditació i pregària del recés.

Les informacions van ajudar a centrar-se sobre la realitat actual de les relacions entre l'Església i l'Estat i també sobre la salut de diferents membres del presbiteri.

Víctor-Manuel Cardona

Beneïdes les obres de millora de l'església de Margalef

MARGALEF DEL MONT-SANT.— El dissabte 3 de desembre Margalef del Montsant va celebrar una gran jornada. Aquest poble del Priorat de només 120 habitants es va omplir de gent, d'amics, de familiars i de curiosos per inaugurar i beneir les obres de millora de la façana i del campanar de l'església, la col·locació d'uns vitralls i la reforma de la sagristia.

El mèrit d'aquest treball recau en el gran esforç de l'Ajuntament, del bisbat i de la Diputació per sufragar unes obres que ajuden a l'adequació del temple i en les ganes d'un petit poble de mantenir aquest edifici en bon estat per tal que sigui un edifici emblemàtic i pel que representa per als cristians catòlics d'aquest petit nucli.

La jornada va començar a les dotze del migdia amb la celebració de l'Eucaristia presidida pel bisbe de la diòcesi, Mons. Xavier Salinas, i concelebrada per alguns mossens, entre ells els qui formen l'*In-solidum*. En acabar la celebració es va procedir als parlaments i a la benedicció de la porta de l'església de Sant Miquel.

La casualitat va fer que aquell mateix dia el senyor bisbe celebrés la seva ono-

El bisbe va beneir la porta de l'església de Sant Miquel.

màstica, sant Francesc Xavier, cosa que va donar un motiu més de festa. En la seva homília va destacar la figura d'aquest gran missioner i el seu testimoni encara avui i l'actitud d'esperança que durant el temps de l'Advent els creients hem de madurar.

Les obres de l'església de Margalef van ser començades en temps de Mn. Josep Lluís i acabades ara per Mn. Josep Garcia. Aquest fet és un signe ben visible que els pastors serveixen les comunitats i que el treball del present deixa el camp sembrat perquè altres puguin collir-ne el fruit. (Mn. Eduard Falcó)

Lleida

L'arquebisbe de Tarragona defensa el pessebre en el Pregó de Nadal

■ Mons. Jaume Pujol va recordar el testimoni dels beats Pere Tarrés i Francesc Castelló

LLEIDA.— El dissabte 17 de desembre, Lleida va viure l'acte oficial d'obertura del cicle de Nadal amb el pregó que enguany va ser pronunciat per Mons. Jaume Pujol, arquebisbe de Tarragona, primat i president de la Conferència Episcopal Tarraconense, davant d'un nombrós públic que omplia el Saló de Sessions del Palau de la Paeria.

El solemne acte va ser presidit per l'alcalde de Lleida, Àngel Ros, acompanyat per diversos regidors i altres autoritats, així com pel president dels pessebristes lleidatans, Àngel León, i tota la seva junta directiva.

Convidat per l'Agrupació Ilerdenca de Pessebristes, organitzadora de l'acte, i pel bisbe de Lleida, l'arquebisbe Pujol va agrair en primer lloc la «gentil invitació» per fer enguany la glossa del Nadal a Lleida, en la que era la seva primera visita a aquesta ciutat i diòcesi des que va ser nomenat per a la seu metropolitana de Tarragona.

Mons. Pujol, en el seu pregó, va fer una clara defensa de la tradició pessebrista a casa nostra, tot enaltint-ne la construcció. «Mai no ha faltat el pessebre a casa meua», va dir Mons. Pujol, tot esmentant les paraules que l'actual papa Benet XVI ha dit recentment referint-se a aquesta tradició cristiana: «Fer el pessebre a casa pot ser una manera senzilla però eficaç de presentar la fe i de transmetre-la als fills. El pessebre ens ajuda a contemplar el misteri de l'amor de Déu que s'ha revelat en la pobresa i en la senzillesa de la cova de Betlem.»

L'arquebisbe, amb un llenguatge planer però ben profund, va anar desgranant els orígens franciscans del pessebre, fent memòria del seu inventor, sant Francesc d'Assís, i dels frares franciscans, que van ser els qui el van difondre a casa nostra: «A causa d'aquesta influència franciscana hi ha una gran tradició pessebrista a Catalunya, compartida amb altres contrades del sud d'Europa. Pocs costums populars nadalencs hi ha tan nostres com el pessebre, el qual no hauria de mancar a cap llar cristia-

na. No hauríem de renunciar a aquest costum.»

Mons. Pujol va esmentar tot seguit el testimoni atge del beat Pere Tarrés, metge i sacerdot, quan al seu *Diari de guerra* fa referència al Nadal de l'any 1938, al front de la Batalla de l'Ebre, i com en besar un petit infant de 2 anys que plorava va ser per a ell com adorar la petita imatge de l'Infant Jesús. També durant la guerra Tarrés va redactar l'escrit que duu per títol *El nostre primer pessebre*, on explica amb detall com confeccionaven el pessebre a casa seva: «L'estimàvem, el nostre pessebre. Era el més bonic de tots. Perquè era el nostre i ben nostre, i el teníem a casa, i ens el podíem mirar a cada moment, i no l'hauríem canviat per cap més. Què ens hi mancava allí? No hi havia el diví nadó sobre unes palles? Doncs ja hi era tot!»

Aleshores l'arquebisbe va esmentar el beat Francesc Castelló amb aquestes paraules: «Estant avui a Lleida no puc deixar d'anomenar un beat tan estimat per vosaltres. Em refereixo al jove beat Francesc Castelló, màrtir per la seva fe durant la guerra civil, beatificat també pel papa Joan Pau II l'any 2001. Ell està molt relacionat amb el beat Pere Tarrés, i a Montserrat, a la balconada central del monestir, hi ha un relleu dedicat a ells en el qual es veu un destacat dirigent fejecista com era Pere Tarrés i un dels joves més significats, Francesc Castelló. M'he assabentat que a l'àlbum de fotos de la família Castelló, que avui conserva la seva germana Teresina,

Mons. Pujol va obrir el cicle de Nadal a Lleida.

podem veure una fotografia del pessebre que el beat Francesc construïa cada Nadal amb els joves fejecistes de Lleida. És un altre bon exemple de com les persones santes estimaven el pessebre.»

Mons. Pujol va convidar a viure l'esperit cristià del Nadal amb testimoniatge d'esperança, fent present l'amor de Déu entre els homes i vivint amb fidelitat l'Evangeli. Va finalitzar el pregó amb dues consideracions: «La primera és que les figuretes del pessebre ens ensenyen que no poden anar a la cova amb les mans buides. La segona la vaig aprendre d'un sacerdot gran i malalt. "T'hi has fixat —em deia— que en tots els pessebres el rei més vell és el que més corre i arriba primer per adorar Jesús?"»

Presentació d'una nova nadala

L'acte es va iniciar com és costum amb la presentació d'una nova nadala, en aquesta ocasió titulada *Cançó d'un altre Nadal*, amb música d'Enric Sauret i lletra de Miquel Trilla. La Coral Xiroia de l'Ateneu Popular de Ponent, sota la direcció de Blanca Julià, va ser l'encarregada de la presentació i d'oferir un recital de nades populars en un singular pròleg musical al Pregó de Nadal.

En anteriors ocasions altres eclesiàstics com Mn. Forner, poeta i escriptor; el cardenal Carles, el bisbe emèrit de Lleida Ramon Malla o el franciscà Ramon Domènech, actual jutge del Tribunal Eclesiàstic de Barcelona i fill d'Alcarràs, han estat també pregoners del Nadal a Lleida. L'any passat ho va ser l'alcalde de la ciutat, Àngel Ros.

Finalitzat el pregó, el president dels pessebristes va lliurar a Mons. Pujol un quadre amb diverses rajoles de ceràmica amb el naixement i la infància de Jesús, creació pròpia de l'entitat.

El bisbe de Lleida, Mons. Ciuraneta, va agrair la presència del primat i el va felicitar pel seu pregó, tot desitjant que Nadal no sigui solament un dia, sinó cada dia de l'any. Per la seva part, l'alcalde de Lleida va cloure l'acte fent referència a la necessitat que hi ha a la societat de viure els valors i les actituds pregoneres del Nadal.

Finalitzat l'acte, Mons. Pujol va ser saludat per nombroses persones, entre les quals hi havia familiars i amics vinguts a Lleida des del seu poble natal, Guissona, o el vicari general de la Seu d'Urgell i germà de l'arquebisbe. Tot plegat feia evident allò que Mons. Pujol havia afirmat a l'inici del seu pregó: «Lleida és per a mi una ciutat molt estimada.»

Jordi Curcó

Lleida acomiada Mn. Lluís Pociello

LLEIDA.— Tot i que era diumenge a la tarda, el 18 de desembre la parròquia de Santa M. Magdalena de Lleida es va omplir de gom a gom de fidels per acomiadar les despulles del seu rector emèrit i un sacerdot molt conegut i estimat pels lleidatans. Mn. Lluís Pociello va morir la matinada del dissabte 17 de desembre, als 54 anys de sacerdoci i 79 d'edat.

El bisbe de la diòcesi, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, va presidir la missa exequial, concelebrada per l'actual rector, Mn. Francesc Xavier Jauset, i el vicari general, Mn. Joan R. Ezquerria, i cinquanta sacerdots i religiosos diocesans. El bisbe, en l'homília, va donar gràcies a Déu «pels molts dons amb què va enriquir la vida de Mn. Lluís Pociello, sobretot el seu baptis-

me i el seu sacerdoci ministerial». En va recordar l'activitat als Cursets de Cristianisme, convençut de la bondat d'aquest mètode apostòlic: «Mn. Lluís, que ja participa de la *ultreia* eterna, us ajudarà a ser fidels a les vostres conviccions apostòliques.» Davant de la mort d'un prevere, el bisbe va dir que Déu necessita joves cristians fermes que no supeditin la seva fidelitat: «Ens dol la mort d'un germà sacerdot i desitgem que siguin molts els que vulguin omplir el buit que ha deixat.»

Finalitzada la celebració, les despulles de Mn. Lluís van romandre al temple fins que van ser traslladades a Benavarrí, on l'endemà es va celebrar un nou funeral presidit pel bisbe de Barbastro-Montsó. Posteriorment va ser enterrat al cementiri

del seu poble natal, on havia nascut el 29 de juny del 1951.

Durant la seva vida sacerdotal va servir les parròquies de Malpàs, d'Estopanyà i de Selgua, per passar a la Mare de Déu de Montserrat de Lleida, d'on va anar a la parròquia de Sant Pere, de Fraga. Va tornar a Lleida a la Sagrada Família i posteriorment a Santa Maria Magdalena. Va ser arxiprest de Lleida-Horta i membre del Consell Presbiteral. L'Acció Catòlica va trobar en ell un valedor. Va ser consiliari de moviments d'apostolat familiar i director de la Delegació de la Família, així

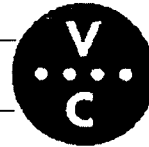

Mn. Lluís Pociello era actualment delegat de Pelegrinatges.

com impulsor dels Cursets de Cristianisme i del moviment de Renovació Carismàtica a Lleida. En l'actualitat era director de la Delegació diocesana de Pelegrinatges.

Els lleidatans el recordaran també pels diversos Viacrucis o Camí de la Creu que ell havia escrit i editat, com a músic de mena que era, per haver posat música a alguns goigs i compost diverses nades per a l'Agrupació Ilerdenca de Pessebristes, musicant poesies del sacerdot i poeta lleidatà Agustí Bernaus. (J.C.)

Vida Creixent

Animadors de Vida Creixent

L'animador d'un grup de Vida Creixent ha de ser el guia i l'educador de tots aquells que formen el seu grup.

Com es fa, això? Ser guia és esforçar-se per viure la fe i conduir tothom cap al Senyor, que ens estima. I ser educador vol dir ser el «despertador» de l'Esperit. La fidelitat a l'Esperit vol dir que es té l'experiència profunda de Déu. Per tant, cal una gran fidelitat a les persones grans amb una donació perenne a l'evangelització.

Els animadors han de ser l'ànima del moviment. Han de ser persones d'una responsabilitat autèntica i amb una gran espiritualitat.

Aquesta espiritualitat es podria resumir en aquests punts:

- **Espiritualitat de conversió:** fam de Déu. No parar d'anar cap a Déu. Conversió a l'Església, al món i a la humanitat. Sempre cap a Crist-Jesús, però també dins de l'Església.

- **Espiritualitat de l'acceptació:** espiritualitat que s'està fent: fragilitat, dolor, el gra de blat que mor. La Pasqua, passar de mort a vida. La malaltia, el fet de ser grans ajuda a percebre la vida. La mística del que

Avui, la pau ha baixat del cel

nyor vol més el lliurament de la voluntat, que no pas sacrificis humans i allà va comprar l'única propietat, el sepulcre de Macpelà, on hi va enterrar Sara.

És a dir, va sortir d'ell mateix per descobrir el Déu veritable enmig de la vida. Va ser un home de pregària i, a través d'ella, va complir la voluntat de Déu, enmig

és «inútil», pel fet de ser grans.

- **Necessitats fonamentals:** hem de viure l'Encarnació. Poder realitzar-se sense perdre l'esperança. Ser estimats i estimar. Els grans hem de ser fecunds. Hem de sembrar. Transcendència, hi ha un «més enllà».

- **L'espiritualitat missionera i apostòlica:** l'hora de la militància. Encarnació de la plenitud.

Aquestes qualitats dels animadors ens les pot explicar una mica l'aventura d'Abraham, sortint d'Ur de Caldea.

Abraham va percebre que havia de cercar el Déu veritable. Per això va marxar del seu poble, on adoraven moltes divinitats, i va anar pel desert fins que va trobar l'alzina de Mambré i on va passar les aventures fins a tenir Isaac, que no el va sacrificar, i va descobrir que el Se-

de moltes aventures. Nosaltres també hem de sortir de nosaltres i encarnar-nos enmig de la vida per mostrar la vida de Déu.

Hem de cercar Déu i l'hem d'experimentar. Els cristians grans moltes vegades ens deixem portar per la por, els càstigs i ens costa trobar un Déu que ens estima.

I això només ho podem trobar si, de veritat, vivim una fe profunda i ens deixem acompanyar per poder viure-la.

Els animadors, si vivim la fe d'aquesta manera, trobarem el Déu que cerquem, que és humil, discret, sense manifestacions aparatoses i el sabrem comunicar al grup i a totes les persones amb les quals convivim.

Al mateix temps, us vull dir que, per trobar Déu, no l'hem de cercar d'una manera solitària, sinó d'una manera comunitària. I el millor és fer-ho dins del grup i la comunitat.

Som en un món ple d'indiferència envers el que és religiós i eclesial. Un món desorientat, relativista, dispers i de gran mobilitat, on es desfà la comunitat. Per això, l'animador/a ha de procurar que el grup no es desfaci i viure el més comunitàriament possible.

Per tant, hem de fer el possible per no deixar la pregària. Ens hem d'esforçar perquè el grup es comprometi en la vida diària i anar formant i adquirint uns vincles comunitaris.

Jaume Serrano i Vidal

Consiliari diocesà de Barcelona i interdiocesà de Catalunya, Andorra i Balears

LLEIDA

Principis que cal defensar

Durant aquest últim curs, Vida Creixent de Lleida, com la de tot Catalunya, Mallorca, Menorca i Andorra, ha aprofundit en el tema de la pau. El curs es va clausurar el 2 de juny, i tots n'hem tret grans conclusions.

Cal tenir en compte que la immensa majoria som laics, com la majoria dels ciutadans del món; laics creients que ens estimem la fe que hem rebut i ens esforcem a viure-la. L'enunciat del curs era: «Guieu-nos per camins de pau.»

Al començament, semblava que era una pregària dirigida al Pare per demanar la pau i suplicar-li que ens ensenyés els camins que hi condueixen; però, així que ens vam endinsar en el temari, hem vist que Déu, ja des del començament, ens ha traçat tots els camins per viure bé, per viure en pau. Ho tenim ben marcat dins nostre, en el més íntim del nostre jo.

Convençuts d'això, veiem en l'enunciat un clam imperatiu, una exigència, si és que de veritat volem la pau, en primer lloc, en nosaltres mateixos; perquè les nostres facultats: memòria, enteniment i voluntat; la nostra apetència innata de justícia i de la veritat ens moguin a esperonar la nostra llibertat per aconseguir amb el seny que tot això comporta, encaminar les nostres vides cap a la consecució d'aquest equilibri que tota persona humana necessita per fruit de la felicitat, de la pau. Per això, cal que la veritat, la justícia, l'amor autèntic, que és donació total i permanent, ens porti al respecte mutu.

I això mateix tenim el dret d'exigir a tots els polítics i les persones que prenen la decisió de conduir els pobles i les nacions. A ningú no li és lícit falsejar la memòria; per tant, sí, hem de recordar i reconèixer la història tal com s'ha viscut, ha estat, i no si han de posar límits. I és així com sempre podrem treure conclusions prou allisonadores, fins i tot, dels errors. Totes aquestes persones han de servir completament la societat, i no se n'han de servir mai en benefici propi. Hem de foragitar de nosaltres la mentida, la calúmia, l'enveja, la cobenjança, la rancúnia, l'odi.

S'han d'instaurar els valors humans i cristians on s'han perdut o estan en vies de perdre's. S'ha d'aconseguir el respecte que ens hem de tenir els uns als altres; i això comporta no ferir la susceptibilitats de ningú. Avui dia, més que mai, es generalitza la befa, el canvi de sentit dels valors inherents a tota persona humana; mai no havia estat tan punyent ni demolidor; se serveixen de tots els artificis possibles per atacar creences, persones, institucions; i així, cínicament, es canvia el signe de la decència, de l'honradesa, de la veritat; s'incita a la violència, a la imposició de maneres de viure que no agraden ni són volgudes pas per a tothom. La pau es basa en la concòrdia, en l'amor; principis que s'han de defensar a ultrança.

Ramon Roig i Setó
Laic, creient

La gent gran compromesa

Vida Creixent és un moviment d'Església nascut a França l'any 1962 amb el nom de Vie Montante i, a Catalunya, l'any 1984, amb el nom de Vida Creixent. La finalitat d'aquest moviment és que la gent gran treballi tres aspectes molt importants: l'amistat, la formació espiritual i el servei al proïsme o apostolat. Quan una persona es jubila, prejubila o bé els seus compromisos familiars, especialment les dones, canvies per la independència dels fills o altres motius, té necessitat d'un plantejament més enriquidor del seu temps i, per tant, de la seva vida. El nostre moviment no està pensat únicament per a les persones «molt grans»; hi ha àmbits de dins de l'Església i de fora on es creu que és així. Està pensat per a persones que, al llindar dels cinquanta anys, la seva realitat vital és una altra.

La comunicació amb altres persones de forma regular condueix a l'amistat i, amb el temps, aquesta amistat esdevé fraternitat veritable que ajuda a un testimoni evangèlic, que és la missió a què estem cridats tots els batejats. Per facilitar això, la metodologia que emprem a Vida Creixent és fer-ho en petit grup, de vuit a quinze persones i junts reflexionar amb l'ajuda d'un temari establert cada any per la Comissió diocesana.

A la gent gran ens han penjat molts estereotips: que només volem passar-nos-ho bé, que estem encallats en el passat, que som egoistes, que no ens esforcem a entendre les generaci-

ons més joves, etc. A Espanya som 7,3 milions de persones de més de 65 anys, d'aquestes estan censades a residències el 8% i només el 3% estan en situació de dependència. És curiós que, quan parlen de la gent gran, només es refereixen a aquest 3%. Afortunadament, avui l'esperança de vida i vida activa depassa de molt vint anys després de la jubilació, i aquesta etapa de la vida és molt enriquidora si se sap enfocar.

Els militants de Vida Creixent intentem viure activament l'etapa de la vida que ens toca viure tan profitosament com ens és possible, no tan sols per nosaltres mateixos, sinó intentant fer alguna cosa pel proïsme. La família, la parròquia, Càritas, visites a malalts, acompanyar gent sola, marginats, etc. Hi ha moltes coses que podem fer i que afortunadament fem, però això no interessa als mitjans de comunicació i queda la imatge que els grans només ens dediquem a viatjar i a fer activitats lúdiques i superficials.

Els nens d'avui seran els homes del demà, i els homes d'avui seran els grans d'aquí a més aviat del que es pensen. El món l'hem de fer entre totes i tots, i fóra molt perillós creure que només pot fer un món millor un sector de la societat. Naturalment, no tots hem de fer el mateix, però ens cal situar-nos en la complementarietat.

Antoni Bosch i Gubern

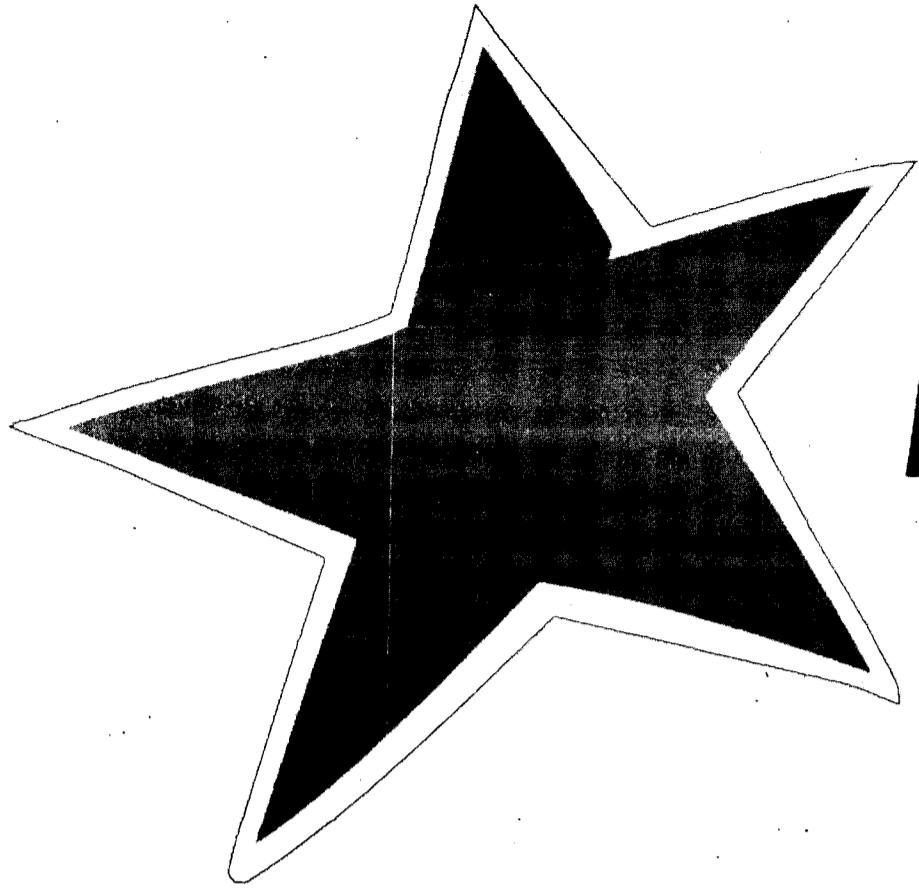
Coordinador interdiocesà de Vida Creixent

Agenda

GENER 2006

Dijous 12: reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a Rivadeneyra, 6, 3a. Aula 1. Tema V: «Quan la bondat de Déu supera els nostres esquemes.»

Dijous 19: reunió d'animadors (castellà). A les 5 de la tarda, a Rivadeneyra, 6, 3a. Aula 1. Tema V: «Cuando la bondad de Dios supera nuestros esquemas.»

ràdio estel

la ràdio amable

- Barcelona 106.6
- Tarragona 100.6
- Catalunya Central 93.7

- Girona 103.4
- Tortosa 90.1
- Garraf 96.8
- Vic 91.3

- ■ Lleida 91.5
- Cerdanya 104.4
- Seu d'Urgell 105.0
- Andorra 107.5

www.radioestel.com

La Marató de TV3 aconsegueix recaptar 6.506.088 euros

■ Es van rebre un total de 180.000 trucades el 18 de desembre passat

Com cada Nadal la ciutadania catalana es va abocar en un dels esdeveniments televisius de més èxit de tot l'any: La Marató de TV3. En aquesta edició dedicada a les malalties cerebrals (Alzheimer, Parkinson, esclerosi múltiple i ictus, etc.) s'han recaptat 6.506.088

euros gràcies a la col·laboració de 180.000 persones que van trucar per oferir el seu donatiu i gràcies als 2.700 voluntaris que van aportar el seu temps i el seu bon fer perquè tot fos un èxit. En aquesta edició es van incorporar novetats atractives al format habitual.

La 14a edició de La Marató de TV3, celebrada el diumenge 18 de desembre passat durant més de dotze hores seguides, ha tornat a ser un èxit. Sis milions i mig d'euros, cosa que equival a una mica més de mil milions de pessetes, són els diners que enguany es podran destinar a projectes de recerca sobre les malalties cerebrals. El Patronat de la Fundació La

Diferents moments de l'edició 2005 de La Marató de TV3.

Marató de TV3 va decidir dedicar la recaptació de fons d'enguany a aquest tipus de malalties per la importància fonamental que tindran les investigacions sobre les dolences neurològiques en els propers anys. D'una banda, suposen la tercera causa de mort (després del càncer i les malalties cardiovasculars) i, de l'altra, representen la primera causa de dependència i de càrrega personal, familiar, social i econòmica. Només a Catalunya hi ha més de 100.000 persones que pateixen malalties cerebrals. Així, afectats, familiars, experts i persones amb experiències relacionades amb les malalties que fan malbé el cervell van relatar les seves vivències i coneixements al llarg de La Marató. Entre ells, van intervenir Adolfo Suárez Illana, fill de l'expresident del Govern espanyol, Adolfo Suárez, que pateix Alzheimer. També es va recordar el poeta Miquel Martí i Pol, que va patir esclerosi múltiple abans de morir, i l'arquebisbe Pere Casaldàliga, que té Parkinson.

Novetats

En aquesta 14a edició es van incorporar algunes novetats al format habitual. En primer lloc, es va reproduir l'interior

del cervell gràcies a tècniques de realitat virtual. Això va permetre als espectadors tenir una imatge molt més clara del funcionament d'una de les parts del cos humà més desconegudes.

D'altra banda, també es van instal·lar unes pantalles mòbils a diferents punts de Catalunya on es reflectia l'actualització del marcador. Tres van ser els llocs escollits: la plaça Major de Vic, la via Masegú a Sabadell i la plaça dels Àngels de Barcelona, concretament a la façana del Museu d'Art Contemporani. En aquesta darrera, es van desenvolupar activitats durant tota la jornada relacionades amb La Marató, com una exposició fotogràfica a la seu del Foment de les Arts Decoratives (FAD), animació al carrer i la realització en directe des d'una unitat mòbil de dos programes matinals de ràdio.

I per últim, una altra de les novetats d'enguany ha estat l'edició d'*El disc de la Marató*. Produït per Marc Parrot, que també va ser l'encarregat de la part musical del programa, inclou la participació d'artistes com Lluís Llach, Mayte Martín, Joan Manuel Serrat, Moncho, El Chaval de la Peca, Sergio Dalma o Monica Green. El disc ha estat tot un èxit i ja s'han esgotat 60.000 exemplars de la primera

edició. Al preu de 9 euros encara es pot aconseguir trucant al 902 901 590 i a través de la web: www.tvcatalunya.com/botiga

Enganxats al telèfon

Fins a 2.700 voluntaris van col·laborar per al bon desenvolupament d'aquesta Marató. Valldeflors Salmons n'ha estat una. Per a aquesta química barcelonina, és el quart o cinquè any que hi participa rebent les trucades de la gent que vol fer la seva aportació econòmica per la causa. Ella i un grup d'amics s'apunten cada any a atendre un dels més de 700 telèfons habilitats per a l'ocasió en les cinc centrals de trucades instal·lades. Enguany, es van atendre des del Palau Sant Jordi i el Port de Barcelona, la Universitat de Lleida, la Fira de Girona i des d'un dels platós de TV3.

Aquest cop, Valldeflors va poder escollir el torn de 9 a 12 de la nit, el seu preferit, perquè és quan es reben més trucades. «Va ser continu, acabava de penjar el telèfon i ja tenia una altra trucada per atendre.» Afirma que contràriament al que s'ha comentat, ella considera que enguany les donacions van ser de més import: «L'any passat la majoria eren de 60 euros, però en aquesta edició moltes

van ser de 100 euros. El donatiu més gran que vaig registrar ascendia als 300 euros, però vaig veure com una companya meva en rebia un de 2.000 euros.»

Els nens disposats a oferir el poc que tenen i alguna persona gran sense més informació bancària per donar que el lloc de la sucursal, van ser les anècdotes més destacades d'una jornada de treball molt satisfactòria: «Jo repeteixo sempre que puc. No costa gens i és per una bona causa.»

Un partit de futbol molt especial

Entre les prop de 500 activitats que es van organitzar durant tot el dia, figura el ja tradicional partit de futbol disputat entre actors, exfutbolistes, polítics, periodistes i representants d'entitats esportives i socials. Carles Francino, Enric Massip, Àngel Alonso, Marc Cartes, Xavier Torres, Jaume Llauredó, Txiki Begiristain i Carlos Cueva van ser alguns dels que van vestir les samarretes de La Marató sobre la gespa de l'Estadi Nou Sardenya del CE Europa. Es van comptabilitzar 4.000

entrades venudes que, sumades als patrocinis, van permetre una recaptació de 22.731 euros.

Es rebran donacions fins al febrer

La xifra de 6.506.088 correspon al recompte efectuat a les 2 de la matinada del mateix dia en què es va celebrar La Marató. Però no serà la xifra final, perquè es veurà incrementada fins al proper 1 de febrer. En aquesta data finalitzarà la possibilitat de fer donacions a través del servei de Servicaixa o de la pàgina web de La Marató.

Consuelo Chaves

 Fundació La Marató de TV3

FUNDACIÓ LA MARATÓ DE TV3

C/ GANDUXER, 117
08022 BARCELONA
TEL. 934 444 830
FAX 934 444 832

fundacionmaratov3@ccrtv.es

 Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar i Família

xarxanet.org

XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Espai obert i compartit

Treball en xarxa, punt de trobada

Gran porta d'entrada als àmbits associatius

Informació, coneixements, reflexió...

Persones i entitats

Per a més informació

0126 atenció ciutadana

www.voluntariat.org

«Jesús és amb nosaltres»

Enmig de tanta desgràcia humana
l'Amor autèntic, el més ferm dels joiells.
Crist en tota necessitat ens agermana,
en tota dolença: «Jo sóc entre ells.»

En aquest infantó que a l'Iraq plora
no hi veus, cristià, l'Infant Jesús,
el mateix que en el teu pessebre s'adora
tot cercant socors per aquest país confús.

Entre la munió de nens passant gana,
Àfrica, rica i pobra, inclosa,
l'Infant Diví hi pren figura humana
en aquells petits de mirada estesa.

O el terrorisme endinsa la fona
semblant a mansalva desgràcia i mort,
et fixes que en la turbulenta ona
de misèries, l'Infant té igual sort?

Enfront al Pessebre, a l'Infant Diví
prometem ser dels necessitats abric
traient unes quantes pedres del camí.
Qui res no té, podem fer quelcom ric.

Nadal es pot celebrar de moltes maneres,
estimant és fer el Nadal del tot complert;
al necessitat aplanant les roderes,
el somriure d'un infant. Un Nadal ben fet.

JOAN MAÑOSA ROCABRUNA

Una setmana més, *Catalunya Cristiana*
ofereix, dins del cicle nadalenc,
poesies escrites pels nostres
subscriptors i lectors.

Detall del cadirat, d'E. Monjo, corresponent al presbiteri de la basílica del Sant Esperit de Terrassa.

«Novament Nadal»

Un any més Nadal tenim a sobre.
Dies de festa, de llum i color.
S'albira alegria; la joia se'ns obre
amb cançons de bressol pel nat Infantó.

Hem muntat un pessebre allà en un racó
amb panes de suro i muntanyes de neu;
amb camins de sorra i un rierol de plata bufó
i molsa i branques de pi hem escampat arreu.

Tot forma una vall que sembla una mica
aquella vall de Betlem on Jesús és nat.
Un pastor un ramat pastura; aixeca la bota i xerrica
amb vi de les vinyes que els seus peus han premsat.

A la cova, humil i endreçada, hi brilla un estel.
Els pastors fan via per saber què ha passat.
No saben, encara, que avui en el cel
els àngels fan festa; que Jesús és nat.

Un porta avellanes; un altre, un capó,
un vailet pobric li porta una manta
i un altre, més vell, li fa un petó
i una pastoreta, molt joveneta, una cançó li canta:
«Fill de Maria
Déu veritat
deu-nos alegria
pau i felicitat.»

Dins de la cova ja s'ha fet de dia.
Un bou i una mula, Josep i Maria
i als seus braços el petit Nadó
que dorm i somnia amb el nostre perdó.

Al pessebre li falten els àngels
que un dia cantaven: «A la terra pau!»
Com voleu que cantin els serafins i arcàngels
si a la terra sols hi ha guerres, misèria i esclaus?

Preguem a Maria; preguem a l'Infant
que acabin les guerres, que no es mati tant.
La pau que cantaven els àngels allà al portal
és el que de cor desitjo. Que avui és Nadal!

JOSEP BOSCH I MERCADER

«Nadal: un pont de toies blanques»

Trenquem silencis
que maten cors.
Construïm ponts
amb toies blanques.
Hi passaran vents
de nous missatges:

La pau de Nadal
d'un Déu-regal
que alguns aparquen.

Ompliu el cor d'amor
i feu... el que vulgueu!
Però... ai las!
L'amor és exigent
més enllà de la llei!

És un casament
a Betlem
amb toies blanques.
Ai las, ai las,
que les espines punxen!

QUIM BLANCH

«Els pastors amics»

L'Infant Diví
dins de la cova plorava,
la Mare, amb angoixa,
així li parlava:
«Fillet meu, què et passa?
Tens fred, o bé gana?»
De sobte, una música...
Pastorets li canten!
i a trenc d'alba
Jesús ja mostrava
als pastors amics
una gran rialla.

CECÍLIA ARANÉS MALLOL

«Símbols impactants»

Una estrella, una cabana
i un pastor adorant l'Infant.

Són figures de «pessebre»
que cada any se'ns van mostrant...

El món, incapaç d'entendre
aquests símbols impactants,
és esclau de tantes «màfies»
que els diners van controlant...

Tancant les seves oïdes
als plors de milions d'infants...!

ROSA I JOAN SOLÉ

«Navidad sin fronteras»

Un año más,
el tiempo lejano galopando,
bílicos recuerdos nos trae envueltos
de estrellas, magos, pastores y ovejas,
y de un divino parto, del nacimiento
del pequeño Jesús, del Mesías llamado,
en un humilde establo arropado
de la santidad de José y María.

Un año más,
en pueblos y ciudades,
de antípodas cálidas y frías geografías,
con luces, adornos y colores ataviados,
festejan y se engalanan con
la llegada de la impoluta Navidad.

Un año más,
tradiciones de belenes y pesebres recrean,

ojos de imberbes, adultos y almas de niños,
y en iglesias, templos y comunidades cristianas,
respiran liturgias, oraciones y cánticos.

Un año más,
entre lluvia de recuerdos y vivencias,
entre estómagos y cuerpos satisfechos,
entre bocas selladas y hambrientas,
entre el jolgorio y la tristeza,
entre el dolor, la risa y el llanto,
entre la tecnología y la miseria «moderna»,
y los conflictos y los humanos odios,
llega la Navidad impartiendo
paz, amor y hermandad,
por orden del Señor.

JESÚS MUÑOZ GIL

cultura

Pregàries via «e-mail»

■ L'editorial Claret publica una selecció de les pregàries virtuals que es distribueixen a través d'Internet

BARCELONA.— Trobar un moment per pregar imbuïts en el ritme de vida que imposa la societat d'avui dia no és gens fàcil. Això no obstant, el jesuïta Jesús Renau creu que sí que és possible pregar en qualsevol indret i en qualsevol circumstància. Així, fa dos anys

que va iniciar una experiència nova: la pregària virtual. El 30 de novembre passat l'editorial Claret va presentar al públic el llibre *La pregària virtual*, on es recullen algunes d'aquestes pregàries via e-mail que ara reben prop de 1.500 persones.

«Tot va començar fa dos anys quan el meu xicot i jo acabàvem de tornar de passar una setmana a Taizé, on vam fer una experiència de pregària. En tornar, li vam comentar a Jesús Renau que allà és molt fàcil resar. El problema el tens quan tornes a Barcelona. I l'endemà ens va enviar la primera pregària virtual.» Així va explicar Marta Camprodon, jove llicenciada en Administració d'Empreses, com va començar aquesta iniciativa: «La pregària virtual em recorda Taizé per la llibertat per pregar: allí tothom sap quan comença, però cadascú acaba quan vol», va confessar davant de les més de seixanta persones que es van congrega a la llibreria Claret el dimecres 30 de novembre.

Fins ara s'han enviat regularment a través del correu electrònic més de 180 pregàries, a més d'altres textos d'ajuda i de suport. El llibre només en recull 131. El nombre de receptors es calcula en 1.500, tot i que no se'n pot precisar una xifra real, ja que molta gent reenvia aquests textos als amics i coneguts. Al voltant de la «pregària virtual» s'ha creat una xarxa formada per persones molt diverses. N'hi ha que es troben molt lluny del nostre país: des de Burkina Faso fins a Austràlia, passant per l'Índia, els Estats Units, el Canadà i diversos indrets d'Europa o d'Amèrica

Mons. Joan Enric Vives també va elogiar el llibre de Jesús Renau.

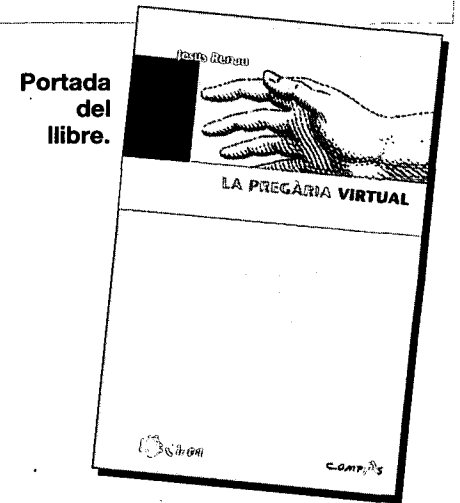
central i del sud. En ocasions, els mateixos receptors fan les seves aportacions a la pregària virtual.

Textos senzills i breus

La clau de l'èxit d'aquesta iniciativa, que permet tenir un moment per a la pregària en qualsevol lloc on hi hagi un ordinador, ha estat doble. D'una banda, l'agilitat i la comoditat del correu electrònic en la difusió i la recepció dels textos. Però més enllà del format virtual, que ha facilitat

la difusió de la pregària, la seva gran repercussió es troba probablement en els mateixos textos: són senzills i breus, ens parlen de la vida quotidiana i també de qüestions d'actualitat que ens amoinen. Hi ha pregàries dedicades a la família, als amics, a la vida professional, a la malaltia, a la mort, al Tercer Món, als conflictes bèl·lics, a la societat de consum, etc. I és que tal com va dir l'autor de les pregàries virtuals, «cada pregària neix de la gent».

Durant la presentació del llibre diver-

Portada del llibre.

ses persones, a més de Marta Camprodon, van ser convidades a comentar les seves vivències amb la *pvirtual* («pregària virtual»). Un d'ells va ser Àlex Masllorens, periodista i diputat al Parlament de Catalunya del grup de Ciutadans pel Canvi, per a qui la clau de l'èxit d'aquesta iniciativa rau en la persona de l'autor: «Jesús Renau és una persona que escolta molt i molt bé. Sempre podem comptar amb ell. Crec que és un llibre savi perquè Jesús és un savi. És de les persones que tenen molt a dir i que al mateix temps saben escoltar.»

Entre el públic també hi havia present Mons. Joan Enric Vives, bisbe de la Seu d'Urgell i copríncep d'Andorra, que va felicitar l'autor per la publicació del llibre i va reconèixer públicament que s'inspirava en les esmentades pregàries virtuals per tal d'elaborar alguns dels seus escrits. L'acte, que va ser amenitzat amb la interpretació musical d'Elena Andrés, del Casal Lluís Espinal de Manresa, va acabar amb la lectura d'una de les pregàries pertanyents al llibre i acompanyada per les melodies d'una guitarra i d'un violí. Després es va produir un dens i profund silenci al qual es va referir Jesús Renau per acabar l'acte: «Endueu-vos aquest silenci a casa perquè en el silenci és on es forgen els grans amors i les grans idees.»

Consuelo Chaves

Presentació d'un llibre sobre sant Cosme i sant Damià

Eduard Fornés, el Dr. Simón, Pilarín Bayés i el Dr. Vilarrassa van participar en l'acte.

BARCELONA.— El 14 de desembre va tenir lloc a la seu de Metges Cristians de Catalunya la presentació del llibre *Petita història dels sants metges guaridors sant Cosme i sant Damià*, publicat per l'editorial Mediterrània i adreçat principalment al públic infantil i juvenil. El text és del Dr. Josep M. Vilarrassa i les il·lustracions de Pilarín Bayés. Durant l'acte van intervenir, a més de l'autor i de la famosa ninotaire, el Dr. Josep M. Simón i Castellví,

expresident de Metges Cristians de Catalunya, i l'editor Eduard Fornés.

«La devoció als sants metges Cosme i Damià s'endinsa en la profunditat dels segles. Passa com amb sant Jordi. I també, com el patró de Catalunya, els dos sants són originaris d'Orient, l'origen de l'estel de Natzaret», explica el Dr. Simón i Castellví al pròleg. En la presentació del llibre va recordar que fins i tot a Hong Kong hi ha una Germandat de Sant Cosme i Sant Damià, els patrons de metges i de farmacèutics. Cal assenyalar que aquest llibre és una versió reduïda del llibre *Els sants metges sant Cosme i sant Damià. Història, llegenda, goigs*, del mateix Dr. Vilarrassa. (Cecília

Joves Cristians de Vilafranca, premiat per la Campanya de l'Ampolla

BARCELONA.— El Departament de Medi Ambient i Habitatge de la Generalitat de Catalunya ha concedit a Joves Cristians de Vilafranca un dels seus premis de Recollida Selectiva i Reducció de Residus per a la Campanya de l'Ampolla. Aquests premis tenen diverses categories i Joves Cristians de Vilafranca ha estat guardonat en la categoria d'entitats socials, associacions i iniciatives ciutadanes que hagin contribuït a reduir i reciclar residus. En el cas de la Campanya de l'Ampolla, s'ha valorat no únicament el gran esforç d'organització i de mobilització ciutadana per recollir un nombre tan gran d'ampolles buides de cava, sinó també el seu objectiu solidari.

L'acte de lliurament dels premis va tenir lloc el 24 de no-

vembre passat a Cosmocaixa, de Barcelona, en el marc de la III Jornada de Prevenció de Residus Municipals. Manel Hernández, gerent de l'Agència de Residus de Catalunya, i Genoveva Català, secretària general del Departament de Medi Ambient de la Generalitat de Catalunya, en nom del conseller Salvador Milà, van lliurar el premi a Enric Gutiérrez, responsable general de Joves Cristians de Vilafranca. (Xavier Aymenrich)

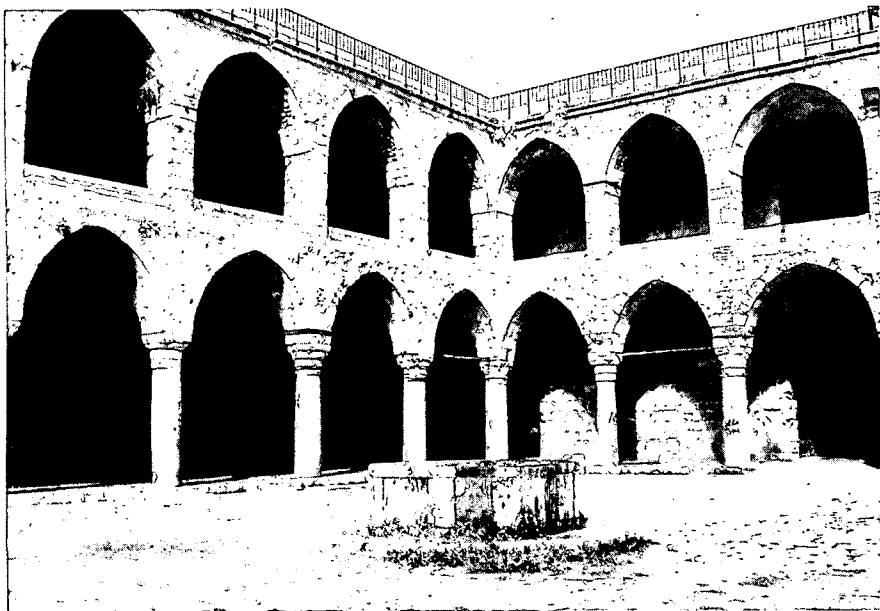

Recollida d'ampolles.

Acre, viatge al passat

■ La ciutat és coneguda pel seu alt grau de convivència

ACRE.— La Ciutat Vella d'Acre (Sant Joan d'Acre) és patrimoni de la humanitat. Així ho va creure la Unesco i el cert és que val la pena perdre's pels seus carrers i deixar-se transportar en el temps. A la riba del Mediterrani, a Israel, trobem l'antiga ciutat-port emmurallada d'Acre, antic port fenici i croat. Va ser l'any 1104, durant la primera croada, quan els cavallers de l'orde de Sant Joan la van transformar, amb el nom de Sant Joan d'Acre, en el baluard dels croats a Terra Santa.

Khan El Omdan.

Sala dels cavallers.

Acre és un lloc gairebé màgic. Els murs, fortaleses, baluards, mesquites, esglésies... ens parlen d'una història rica i apassionant. En aquesta ciutat trobem ruïnes del període hel·lènic-romà, barris del període de les croades i otomà, en què apareixen davant dels sorpresos ulls del visitant la mesquita El Jazzar, els edificis de l'orde de Sant Joan, la ciutat subterrània dels croats, Khan el Omdan, els banys turcs, etc.

A Acre ens podem passejar per una ciutat medieval croada del segle XII, gràcies a les restes que es conserven sota els carrers moderns. Per damunt de la ciutat croada trobem l'otomana. Les seves muralles i defenses van ser les artífexs de la derrota dels exèrcits de Napoleó. La ciutat del segle XVIII inclou una ciutatella, caravanserralls (edifici gran, tosc, amb un gran pati al mig, on s'acollien les caravanes de nit), banys turcs, mercats coberts, muralles i mesquites.

La Companyia de Desenvolupament de l'Antic Acre, del Ministeri de Turisme, du a terme des de fa uns quants anys excavacions per treure a la llum els tresors que amaga la ciutat. Els descobriments es fan molt a poc a poc. De fet, només s'ha excavat un 5% de la ciutat, per la qual cosa cada nou descobriment suposa tot un esdeveniment per als investigadors.

Avui dia ja es poden visitar els carrers de la Ciutat Vella o de la subterrània ciutat croada, la ciutatella dels hospitalaris o els

caravanserralls. El soc, amb les seves olors i colors, envolta el visitant d'una atmosfera irreplicable en qualsevol altre lloc.

Túnel templer i banys turcs

Un lloc que no s'ha de perdre qui vagi a Acre és el túnel dels templers. Després que Saladí conquerís Jerusalem, el 1187, els templers es van establir de manera permanent a Acre. Hi van construir la fortalesa principal de l'orde. Des del castell dels templers (oest) fins al port de la ciutat (est) hi ha excavat un túnel de 350 metres de llarg, que va ser utilitzat com a passatge subterrani estratègic. Doncs bé, avui podem recórrer aquest mateix túnel, que va ser descobert casualment el 1994.

Un altre punt a assenyalar al mapa d'Acre el trobem al bany turc el Hammam El-Basha. Podem entrar a l'edifici dels banys turcs, conèixer la història de l'Acre otomà, descobrir el bany com a centre social...

Però no només podem descobrir l'antiguitat d'Acre en aquest retorn al passat. Acre és una ciutat molt atractiva per a l'home i la dona d'avui. David Harari, cap executiu de la Companyia de Desenvolupament de l'Antiga Akko, explica com és la ciutat actualment: «A Acre viuen jueus, cristians i musulmans, bahaistes, gent de totes les comunitats que és capaç de conviure pacíficament. No hi ha conflicte entre les comunitats. Acre té el Premi a la

Tolerància, cosa que prova que el llop i l'ovella poden viure en pau.»

Harari comenta també que Acre «és la segona ciutat més visitada del país, amb més d'un milió de visitants cada any, sense comptar els visitants als festivals». El més famós d'aquests esdeveniments culturals és el Festival de Teatre Alternatiu, que té lloc a la tardor. En aquesta cita, es concentrn les obres de teatre israelia-

nes més avantguardistes. Milers de persones arriben a Acre per assistir a representacions en un marc incomparable: les sales dels croats.

«500 anys d'història» o «Una de les cent meravelles del món» són només dues «provocacions» per descobrir la màgia d'Acre. Més informació: www.akk.org.il

Rosa Maria Jané Chueca

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

Uns amics valencians

«Avui t'hem preparat el que aquí a València en diem "bajotes farcides", a veure què opines d'aquesta exquisidesa», em va dir el meu amic.

Un parell de pebrots fumejant omplien el meu plat acompanyats d'unes costelles de xai fetes a la graella. I com que el marit de l'Empar era català, seguint la tradició, va alçar el braç dret, agafant el porró ple de vi de la bota de reserva que feia despertar fins i tot els més adormits.

Realment, l'Empar em va sorprendre amb aquests pebrots rostits farcits d'arròs. Aquesta família valenciana, molt amiga meua, va insistir molt perquè em quedés un parell de dies a casa seva a Alzira.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

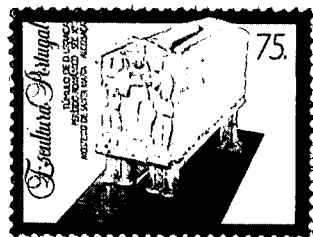
c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaró.e.telefonica.net

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Tomba de la reina Urraca

Portugal ha emès diverses sèries filatèliques dedicades a un tema genèric: els sarcòfags, veritables joies arquitectòniques i escultòriques. En aquest segell veiem la tomba de la reina Urraca (1080-1126). Es va casar amb Ramon de Borgonya, un noble francès. El 1107 va morir el seu marit. Va tornar a contraure matrimoni amb Alfons I, rei d'Aragó i Navarra, dit el Batallador. En morir el seu pare, Alfons VI, va heretar la corona de Castella i Lleó, i el comtat de Galícia (1109-1126). Tenia llavors uns 30 anys. El 1114 Alfons I la va repudiar. La reina Urraca va morir a Saldaña (Palència). En morir, la va succeir Alfons VII, fill del seu primer matrimoni.

Per una educació de qualitat

■ La plataforma cívica «Tems d'Educar» inicia una campanya per combatre l'actual crisi educativa

BARCELONA.— Amb el repte de proposar una nova manera d'afrontar la crisi educativa que actualment es viu a l'Estat espanyol, acaba de néixer la plataforma cívica «Tems d'Educar». La iniciativa està oberta a totes les persones i associacions que volen adherir-s'hi i compartir l'objectiu de crear un corrent d'opinió sobre

la importància de l'educació per a la societat actual. La seva presentació a Barcelona va tenir lloc el 29 de novembre i es va fer coincidir amb la presentació d'un llibre que reflecteix molt bé l'ideari de la plataforma: *El sujeto ausente. La educación y la escuela, entre el nihilismo y la memoria*, del professor Massimo Borghesi.

La plataforma cívica «Tems d'Educar», darrere de la qual hi ha diferents entitats d'inspiració cristiana, neix amb la intenció de ser una alternativa seriosa al desgavell educatiu que actualment es viu a l'Estat espanyol. Davant d'un fracàs que consideren «sense precedents», la iniciativa impulsada, entre d'altres, per Fapel (Federació d'associacions de mares i pares d'escoles lliures de Catalunya) i l'Associació Cultural Charles Péguy, s'ha proposat deixar de banda les batalles ideològiques sorgides a l'entorn de l'educació i intentar anar al fons del problema.

En paraules de Lluís Seguí, director pedagògic dels centres educatius Abat Oliba-Loreto de Barcelona i un dels impulsors de la plataforma, «ens entretenim en aspectes secundaris, com l'ensenyament de la religió o el favoritisme que rep

Acte de presentació a Barcelona de la campanya «Tems d'Educar».

la concertada, quan en realitat, el que defineix la nova situació en la qual vivim

és la incapacitat que la generació actual d'adults té a l'hora d'educar els fills». «Avui és habitual educar en el relativisme —afegia—, en una llibertat entesa com l'absència de vincles, i així es nega l'esperança d'un significat positiu per a la vida. D'aquesta manera els joves no reconeixen ni els pares ni els mestres.» Heus aquí el veritable problema: «Mai com fins ara els pares havíem estat tan desbordats, ni els mestres i professors tan descontents amb el seu treball.»

Des de «Tems d'Educar» estan convençuts que el fracàs actual és la conseqüència d'«una proposta educativa separada d'una proposta de sentit de la vida». Educar significa, per als membres d'aquesta plataforma, introduir la persona en la realitat, en el valor que tenen les coses, sense el qual no hi hauria un motiu veritable per ser al món. «Tots tenim necessitat de ser educats —afirmava Seguí en la presentació de la campanya—. És a dir, tenim necessitat de prendre'ns seriosament l'exigència de felicitat que hi ha al cor de les persones.»

Lluís Seguí afegia: «L'educació és la millor inversió que els adults podem fer pel que fa als nostres fills. El nivell de desenvolupament d'una societat es mesura per la qualitat del seu sistema educatiu, perquè l'educació dels joves és la premissa indispensable per garantir el futur, el benestar i la qualitat de vida d'una societat.» Per tot això, «Tems d'Educar» es compromet a ser «punt de referència per a la comunitat educativa i una possibilitat d'incrementar la passió autèntica pel més fascinant i alhora difícil dels

treballs». «Ajudar els nostres fills a fer-se adults —afirmen en un dels tríptics que han dissenyat per donar-se a conèixer— és respondre a la seva exigència de felicitat, i implica donar-los suport en un camí cap a la maduresa.»

Narrar històries

La presentació en societat de la plataforma «Tems d'Educar» va ser «apadrinada» per dos dels seus referents en el món educatiu. D'una banda, el Dr. Jordi Sales, degà de la Facultat de Filosofia de la UB, qui va insistir en l'error de deixar-nos seduir excessivament pels mètodes quan el que realment és important és el que transmetem.

«El professor —explicava Jordi Sales— ha de narrar històries que són boniques per elles mateixes, històries que formen part del ric, tot i que oblidat, patrimoni de la tradició occidental... aquest és el seu veritable ofici. Sempre és temps d'educar perquè sempre és temps d'agrair i de narrar.» Com a conclusió, Sales es va adreçar especialment als primers i principals educadors, els pares, i a la seva tasca ineludible: «No perdeu el temps educant els fills, més aviat feu coses que us importin amb ells. Això és educar.»

L'altre convidat a la presentació de la campanya va ser el professor italià Massimo Borghesi, autor d'*El sujeto ausente* (Ediciones Encuentro), una obra clau per entendre el concepte que sobre l'educació té la nova plataforma. Després de situar la causa de l'actual crisi educativa no només en la separació creixent entre escola i món del treball, sinó sobretot en la dissolució de la tradició cultural d'Occident, Borghesi afirmava rotund que «no pot haver-hi educació si no hi ha una veritat a transmetre». Per això «el relativisme postmodern que ataca la idea de la veritat és un obstacle greu». «No es pot ensenyar res —afegia— si no hi ha un mestre que cregui en la veritat del que ensenya.»

Per al filòsof italià, el docent i l'estudiant «ja no mantenen una relació amb connotació educativa». «Han desaparegut els mestres», exclamava, «i el resultat és un sistema educatiu que ja no és capaç de transmetre un passat "actual", capaç d'interactuar "críticament" amb el present.

D'aquí l'avorriment, el desafecte i la fugida cap al «món de la vida», la societat mediàtica exterior a l'escola, carregada de fascinació i d'atractiu.»

Davant d'aquest panorama, el mestre és convidat a recuperar la tradició cultural d'Occident, que es basa en el corrent humanista, i que «més que oferir continguts, demana que el mestre esdevingui aquell que narra, que sap fer veure el món». «El veritable mestre —concloïa Borghesi— és aquell que reactualitza el passat i el fa interessant per a l'alumne. El secret consisteix a mostrar la correspondència entre passat i present, i per a això només hi ha un camí: haver-ne fet abans experiència de vida.» Per a més informació: www.tiempo deeducar.org

Samuel Gutiérrez

INGREDIENTS:

4 pebrots
arròs
salsitxes
oli d'oliva
alloli

PREPARACIÓ:

Bulliu l'arròs i deixeu-lo refredar. A part, fregiu unes quantes salsitxes a rodanxes i barregeu-les amb l'arròs. Després farciu els quatre pebrots, ja mig rostits, amb aquest preparat. Poseu els pebrots en una safata de forn amb un rajolí d'oli d'oliva i que s'acabin de fer.

Quan ja estiguin fets, si voleu, hi podeu afegir alloli per sobre.

Pebrots farcits d'arròs i salsitxes

Monografies de les dues deixebles essencials en la vida de Jesús

■ S'acaben de publicar dos llibres sobre Maria Magdalena i la Mare de Déu

BARCELONA.— «Hi ha pàgines en prosa que són pura poesia.» De manera tan rotunda va definir el P. Justino Martínez, missioner combonià i biblista, els dos llibres que va apadrinar el 14 de desembre passat a la Llibreria Paulines de Barcelona. *Maria Magdalena*, d'Enrique Fer-

nández, i *Maria, madre de Jesús*, de Javier Velasco, pertanyen a la col·lecció *Mujeres en la Historia* d'Edimat Libros. «Tots dos llibres han estat escrits amb molt de rigor i estimació. Cal llegir-los i assaborir-los com es mereixen», va afirmar el P. Justino.

El P. Justino Martínez va ressaltar en la presentació que els autors d'aquests dos llibres meravellosos són «laics, pares de família i compromesos en la pastoral i en l'anunci de l'Evangeli». Enrique Fernández és catequista, responsable de Pastoral de la parròquia Mare de Déu de la Medalla Miraculosa, de Barcelona, i animador de diferents grups d'estudi de Pastoral Bíblica. Per la seva part, Javier Velasco és llicenciat en Teologia, especialitat de Sagrada Escripura, professor de Bíblia a diferents centres docents i membre de l'Associació Bíblica Espanyola i de l'Associació Bíblica de Catalunya.

«Aquest estudi té la pretensió de tornar una mica de l'honor perdut a Maria Magdalena», escriu Enrique Fernández en la introducció del seu llibre *Maria Magdalena*. Una frase que va llegir el P. Justino davant del nombros públic assistent a l'acte i que, segons les seves paraules, «provoca, sens dubte, una set de lectura en tots nosaltres». El volum —que consta d'una introducció, set capítols, una conclusió, cinc annexos i bibliografia— té com a objectiu conèixer més i més bé la figura de Maria Magdalena, la imatge de la qual ha estat tan distorsionada al llarg dels segles.

«Amb un estil senzill, clar, directe i no pas poques vegades brillant, Quique ha aconseguit el seu propòsit i permet endinsar-nos en l'horitzó captivador d'aquesta dona de Magdala», va comentar el missioner combonià. La importància de Maria Magdalena en la Bíblia és fonamental, perquè «és potser la seguidora femenina més important de Jesús» i un «testimoni privilegiat de la Resurrecció», va manifestar el P. Justino. També va recordar que el papa Joan Pau II, en la seva carta apostòlica *Mulieris dignitatem*, la qualificava

Justino Martínez, Javier Velasco i Enrique Fernández, durant la presentació de les monografies.

com «l'apòstol dels apòstols», un apel·latiu que Enrique Fernández també fa servir en les seves pàgines.

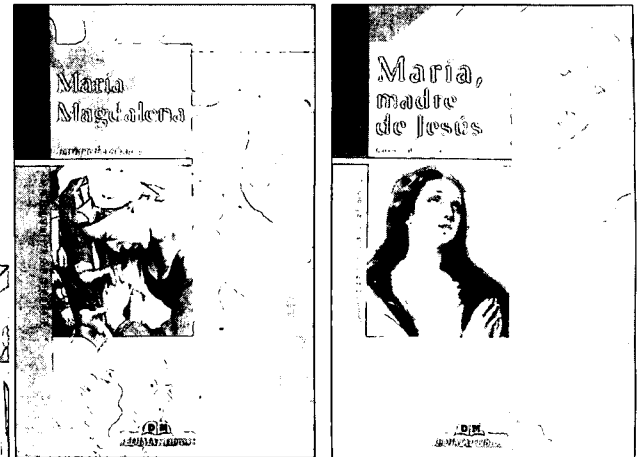
En el seu parlament, Enrique Fernández va reconèixer públicament que la persona que el va animar a escriure aquest llibre va ser el seu amic Javier Velasco i que ha invertit molts mesos de treball i estudi perquè *Maria Magdalena* veiés la llum. Va definir la seva obra com «la biografia d'una deixeble de Jesús escrita per un seguidor de Jesús». «És important dir al món actual —va afegir— que el camí de la fe no és avorrit. Conèixer la Paraula de Déu és donar un sentit ple a la vida.»

Un repte ambiciós

«Parlar de Maria és parlar de religió

crisiana, i no només de la catòlica», escriu Javier Velasco en la introducció del seu llibre. I destaca que «ni tan sols passa desapercebuda per a l'islam». El P. Justino Martínez va comentar que l'autor de *Maria, madre de Jesús* partia d'«un gran desavantatge», perquè es tracta d'un tema del qual s'ha escrit molt. El repte era ambiciós, però Velasco ha aconseguit sortir-se'n totalment. El seu llibre —estructurat en una introducció, quatre capítols, una conclusió, dos apèndixs i bibliografia— s'aproxima a la figura de Maria des de les perspectives dels Evangelis, la tradició cristiana, la llegenda i l'art.

«La fe de Maria no és fruit d'una actitud passiva, sinó que s'implica directament en el pla diví», va subratllar el P. Justino en la presentació de la monografia. Així

Portades dels llibres.

mateix, va llegir una de les frases de l'autor referent a la il·lustre protagonista del relat: «Hem descobert en els Evangelis una dona senzilla, una dona sense grans pretensions, una dona preocupada i ocupada per ser fidel a la voluntat de Déu, una dona amb una fe simple, però d'una gran profunditat teològica.» El P. Justino va referenciar que en els primers capítols de l'evangeli de Lluc la figura de Maria adquireix «una gran importància». I va remarcar que «en aquest text les dones apareixen en una situació d'igualtat en relació amb els homes».

«L'obra de Javier és una mena de manual; una bona i condensada obra de síntesi del que es pot i s'ha de dir, tant teològicament com pastoralment, de Maria com a mare de Jesús», va assenyalar el P. Justino Martínez. El mateix Javier Velasco va confessar que als 16 anys es va convertir i que «al principi veia Maria distant i una mica apocada». Va ser llegint la Sagrada Escripura quan va trobar «una Maria diferent, oberta a la voluntat de Déu i del seu Fill; un exemple per a qualsevol deixeble de Jesús». Aquesta és la Maria que ha volgut comunicar als seus lectors: «Propera, molt més propera del que ens pensem, i en absolut una persona etèria com de vegades ens la presenten.»

Miquel Àngel Codina

El Pacte per la Vida i la Dignitat afirma que el projecte d'Estatut català margina la religió

BARCELONA.— El Pacte per la Vida i la Dignitat —plataforma que agrupa 93 organitzacions socials, familiars, culturals i religioses— ha fet pública una declaració sobre el Projecte d'Estatut d'Autonomia de Catalunya (PEAC), en què afirma que el text sorgit del Parlament català i que ara és al Congrés dels Diputats és «ideològicament doctrinari» i que prefigura una concepció de la societat no compartida per molts, perquè empara l'avortament i l'eutanàsia.

Així mateix, el text obvia tota referència a la formació religiosa quan parla de la

formació humana de l'alumnat. El Pacte per la Vida i la Dignitat posa en evidència que «el fet religiós no existeix per al PEAC ni com a llibertat ideològica, religiosa i de culte dels individus i les comunitats (art. 16 de la Constitució), ni com a fet històric, cultural i social».

Fins i tot s'afirma que a les escoles de titularitat pública l'ensenyament és laic (art. 21.2), expressió que pot conduir a una política laicista i discriminatòria envers les diferents creences que hi ha a la nostra societat». (C.C.)

Un pastoret

Hola, amics! En una nit estrellada d'hivern, en Miquel, un pastoret orfe, mirava de dormir comptant estels, els seus amics. Feia molt de fred, estava sol i no tenia lloc per aixoplugar-se. De sobte, al noi li va semblar sentir veus llunyanes i va veure unes llumetes que espurnejaven molt feblement. Es va aixecar, va agafar a collibè una ovelleta nascuda feia pocs dies i es va posar a caminar decidit. Les ovelles el seguien. Les veus se sentien cada vegada més bé i la llum es veia més clara. Es va trobar amb un espectacle extraordinari: en un pessebre hi havia un bonic nadó, amb els seus pares, Maria i Josep. Hi havia molts pastors que cantaven i ballaven. S'hi va apropar i es van fer amics. Quan es van assabentar que en Miquel vivia sol, el van convidar a acompanyar-los. En Miquel va mirar aquell Nen i aquest li va somriure. Li regalava el seu desig més gran: tenir una família! En fer-se de dia, els pastors van tornar a casa i en Miquel amb ells. Feia fred, però ell ja no el sentia. Començava una nova vida... començava un any nou!

Cecília Aranés Mallol

Coses de la vida

Coses de la vida

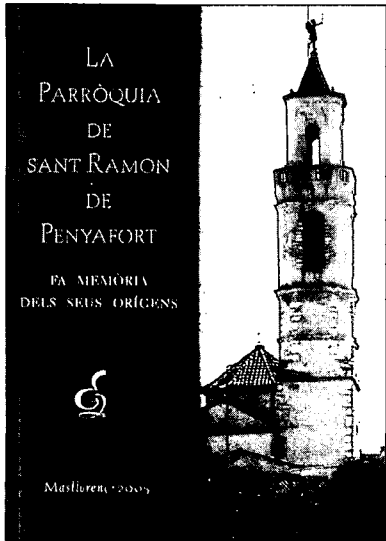
LLIBRES

Memòria de la parròquia de Masllorç

El llibre que presentem simbolitza una doble commemoració: els 200 anys de la creació de la parròquia de Masllorç i els 225 anys de la benedicció de l'església parroquial. Aquest volum té com a objectiu ser una mena de memòria o compendi que podem dividir en dos grans apartats: d'una banda, el de caire històric (la construcció de l'edifici i els diferents fets destacats fins a l'actualitat) i, de l'altra, tots els actes (conferències, oficis litúrgics, publicació del present llibre, inauguració del museu

parroquial, obres de millora...) que s'han dut a terme per celebrar totes dues efemèrides. Segons paraules de Mn. Joaquim Claver, autèntica ànima d'aquestes celebracions i rector en l'actualitat de la parròquia de Masllorç, «aquest doble aniversari perpetuat en aquesta publicació, sobretot pot haver contribuït a estimar les nostres coses: la fe en Jesús i en la seva Església i també les persones, els edificis i els objectes que ens en parlen». Cal esmentar també que en aquest any que ja acabem s'han complert els setanta anys de l'assassinat de Mn. Josep Raventós i Puig, que va ser rector de Masllorç, produït durant els fets bèl·lics del 1936. (Ramon Ribera)

AA.DD., *La parròquia de Sant Ramon de Penyafort fa memòria dels seus orígens*. Edició de la parròquia de Sant Ramon de Penyafort, Masllorç 2005, 185 pàg.

La felicitat i l'experiència d'estimar

Què és una vida feliç? La felicitat és un estat o una utopia? Es pot ser feliç tot sol? En uns moments en què proliferen les guies i els receptaris per intentar ser feliços, Mn. Armand Puig, doctor en Ciències Bíbliques, i Francesc Torralba, doctor en Filosofia i en Teologia, es plantegen la necessitat de repensar la felicitat a la llum del temps present.

La societat de consum ens empeny a reproduir acríticament un determinat model social de vida feliç. Això no obstant, la felicitat és una vivència que ha de transcendir l'entreteniment, el benestar de disseny farmacològic o el pur estat contemplatiu. «La felicitat es relaciona directament amb l'experiència d'estimar, ja sigui en un sentit actiu o en un sentit passiu, i estimar sempre és un moviment de desposseïció i de descentrament. Estimar consisteix a deixar de posseir-se a si mateix, per ser posseït per l'altre, i també significa abandonar el jo com a centre del propi pensament per posar-hi l'altre. La mare que estima el seu fill té com a centre el fill i es desposseeix de si mateixa a favor del fill», expliquen els autors en una de les pàgines del llibre. Per tant, la felicitat depèn dels actes, d'una ètica. És feliç qui fa feliç. (C.C.)

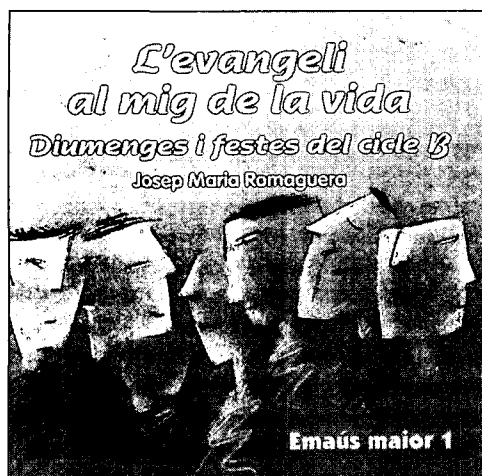
Armand Puig i Francesc Torralba, *La felicitat. Una ètica per al segle XXI*. Editorial Proa, Col·lecció La Mirada, Barcelona 2005, 130 pàg.

Eina de creixement cristià

L'evangeli és sempre una crida. Una crida que no va pels núvols, sinó que se situa al cor de la vida. Aquest llibre vol ajudar a descobrir aquesta crida, a escoltar-la i a respondre-hi. Per a això, l'autor, Mn. Josep Maria Romaguera, ens acostarà a cadascun dels evangelis dels diumenges i festes de tot l'any, ens donarà dades per entendre'ls més bé, ens ajudarà a trobar-hi què ens diu Jesús enmig de la nostra vida i la vida del nostre món i ens empeny a obrir-nos a la pregària i al compromís. Sens dubte, aquestes pàgines esdevenen una magnífica eina de creixement cristià personal i de grup. El volum és per als diumenges i festes del cicle B de lectures (des del desembre del 2005 fins al novembre del 2006, des del desembre del 2008 fins al novembre del 2009, i així cada tres anys). Per facilitar-ne l'ús, s'inclou el text sencer de cada evangeli i un calendari per saber quin evangeli correspon a cada diumenge i la festa de cada un dels anys fins al 2015. També s'ofereixen unes pautes per dur a terme l'anomenat «Estudi d'Evangelis», que es desenvolupa en sis punts: pregària, lectura del text, contemplació, les crides, espai per compartir i pregària final. (C.C.)

Josep Maria Romaguera, *L'evangeli al mig de la vida. Diumenges i festes del cicle B*. Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Emaús Maior, Barcelona 2005, 211 pàg.

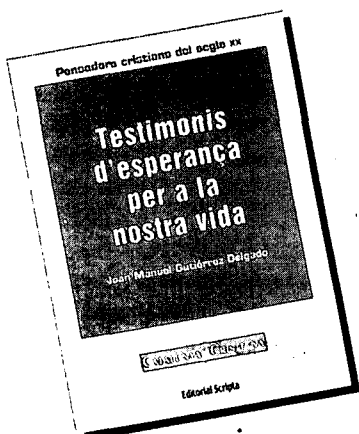
Reflexió sobre el món actual

Temes tan significatius com ara la globalització del poder polític, amb els seus antecedents i trets definitoris, o el terrorisme mundial s'analitzen en aquesta obra del P. Pere Codinachs. Es tracta d'un «treball molt resumit i condensat amb dades històriques i actuals de fets molts recents i que encara ens estem vivint i patint. I una reflexió d'un coneixedor de la història d'ahir i de la més recent, atent, com a sociòleg, al que està passant actualment en el nostre món, feta des d'unes conviccions ètiques humanes inqüestionables i des d'un bagatge moral sòlid amb la perspectiva que dona la Doctrina Social de l'Església catòlica», afirma en la presentació Mn. Miquel Barabà Anglès, vicari general de Tarragona. L'autor comenta que «som molts els qui tenim una difusa sensació d'inseguretat pel que fa a l'estat del món. Des de fa unes quantes dècades, sabem que no podem controlar certs problemes socials d'abast mundial, com la fam, les pandèmies, la mort de milions d'infants, el deute extern, la violència, les guerres o el terrorisme. Fins ara no n'havíem sentit el vertigen». Els darrers atemptats a Nova York, Madrid i Londres «hat fet tremolar la convivència mundial». (C.C.)

Pere Codinachs i Verdaguier, *Globalització del poder polític «versus» globalització del poder terrorista*. Editorial Claret, Barcelona 2005, 154 pàg.

Si et van agradar els «Pensadors cristians del segle XX»,

**NO ET
PERDIS EL
LLIBRE**

Regala't el llibre i ajudaràs el setmanari

Desitjo rebre el/els llibre/s: Testimonis d'esperança per a la nostra vida
Testimonios de esperanza para nuestra vida

català: _____ castellà: _____ total llibres: _____ a 9,62 € = _____ €
(com a donatiu, despeses d'enviament incloses)

Nom:

Adreça:

C.P.: Població:

Forma de pagament:

gir postal enviament xec es pot presentar un càrrec a:

Entitat: []
Oficina: []
DC: []
Compte: []

ENVIA LA BUTLLETA A:

Catalunya Cristiana, Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014-Barcelona

La crítica literària d'aquesta setmana

Desapareixen?

Les últimes notícies necrològiques que parlen de gent de la cultura sempre són doloroses. Realment, la pèrdua d'un ésser estimat és molt dura, però també ho és la desaparició dels que s'emporten en el seu últim bagatge personal una part del que forma el nostre substrat personal, a través de la seva paraula o del seu pensament, fet després de moltes hores de silenci, d'estudi, de reflexió que sempre ha anat més enllà de la pròpia mort. Encara que sigui el resultat d'un seguiment personal, treballat a l'ombra d'altres mestres que han obert camí, i han deixat l'herència ben aprofitada per qui l'ha rebut.

En la desaparició de Julián Marías això es fa dolorosament veritat. Potser el pes dels anys l'havia allunyat dels prosenis, de les càtedres i de les pàgines de les revistes de pensament, o de les notes ràpides d'una premsa que postil·la i convida a reflexionar. Però, Julián Marías continuava viu, encara que la concessió d'un Premi Nacional s'endarrerís força anys. El Príncep d'Astúries del 1996 ens va recordar que existia, i que els més de 60 llibres seus no eren cap fotesa.

El deixeble d'Ortega es va esforçar a

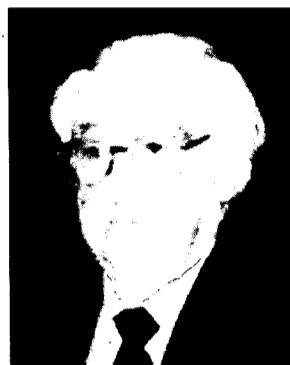
seguir els itineraris del mestre, i l'admirador de Zubiri ens va delectar amb la seva voluntat de claredat i de lucidesa, que van ajudar a caminar pel laberint intricat del pensament zubirià. Potser més que cap altre deixeble va fer que semblés evident que «el que és natural és com l'ull del pany de la clau de l'absolut».

Aquesta claredat de Julián Marías va fer assequible el món de la filosofia, i els seus textos amb desenes de reedicions van ser companys de viatge d'estudiants i professors, o de caminadors inquiets que busquen la veritat.

Tampoc no es va oblidar —orteguïà, al capdavant— d'una Espanya que el convidava a pensar sobre les seves essències, o li recordava que existia cada dia amb dolors d'infantament. El seu *Tratado de lo mejor. La moral y las formas de vida* (1995) completava les seves anàlisis sobre *La educación sentimental* (1992), que preocupava el pensador i el ciutadà que era d'una polis, que veia desmembrar-se

Julián Marías.

Leopoldo Urrutia.

i, segons ell, perdre's en el fons d'unes diversitats que creia superades. La seva *España inteligible* (1985) segurament va donar peu a polèmiques en l'àmbit de la política del quotidià. Però és una reflexió que il·lumina passatges d'història o facetes de pensaments, molt repetits però poc analitzats.

La seva obertura a la contemporaneïtat el va fer endinsar-se en el món del cinema, i els seus comentaris periodístics sobre el Setè Art són per sucari-hi pa.

Va morir amb un dolor al cor: «S'ha perdut la vocació a la filosofia.» I tenia raó quan afirmava, amb certa amargor realis-

ta, que els «filòsofs som quatre gats sense cap importància social».

També ha desaparegut un altre home de les Lletres: Leopoldo Urrutia de Luis, bon poeta, epígon de la generació del 37, sorgida quan va acabar la guerra civil. Com tants altres, era un home de la perifèria, encara que escrivia des de i a Madrid. Còrdova li va donar aquest saber emprar el llenguatge; en una escola que va des de la corrandà al gran poema. La influència de la postguerra li va donar un tint reflexiu, i de vegades pessimista, però se sap desfer de l'expressió dolorosa de la seva impotència, o d'una visió d'Espanya condicionada pels bàndols. *Otra vez con el ala en los cristales*, *Igual que guantes grises* són llibres de poemes que tenen una vibració poètica seriosa i consistent, guardonats amb el Premi Nacional de Literatura.

Cal llegir Leopoldo Urrutia de Luis per comprendre l'infantament d'una poesia nova, sorgida quan s'intentava buscar l'expressió d'una llibertat desitjada, amb matisos de realisme humanista, però sense estridències ni soroll de sables.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

Ultano Gómez guanya el premi SGAE de Sardanes 2005

Ultano Gómez ha estat guardonat amb el premi SGAE de Sardanes 2005 pel tema *La primera volada*. En aquesta composició, l'autor ha musicat la seva experiència de volar per primera vegada en un ultralleuger. Atès l'interès musical de les sardanes finalistes, el jurat del certamen va decidir que, a més de l'atorgament del guardó únic establert en les bases, calia donar excepcionalment tres accèssits a Joan Lluís Moraleda, Francesc Teixidor i Marc Timón, per *Aflor de llavi*, *El carreró de dos rals* i *El somni de la princesa Nerídia*, respectivament.

El premi de Sardanes promogut per la Societat General d'Autors i Editors, que enguany ha arribat a la catorzena edició, pretén impulsar la creació de noves composicions musicals en forma de sardanes i divulgar la tasca creativa dels autors que s'expressen en aquest gènere musical. La dotació econòmica del premi SGAE de Sardanes és de 3.000 euros, quantitat incrementada enguany amb els tres accèssits de 900 euros concedits pel jurat.

El resultat d'aquest certamen es va donar a conèixer a Mataró, en el marc del concert de lliurament de premis, celebrat el 20 de novembre al Teatre Monumental i que aquest any es va dedicar al compositor Honorat Vilamanyà, amb motiu del

centenari del seu naixement. Fill de Ripoll però molt arrelat a la capital del Maresme en els darrers anys de la seva vida, Vilamanyà va conrear el gènere sardanístic i la música per a cobla, motiu que justificava la dedicatòria de la vetllada de cloenda de l'edició d'enguany del certamen sardanista.

Amb la col·laboració de la Cobla Mediterrània, dirigida per Bernat Castillejo, el concert va servir per revisar algunes de les composicions d'Honorat Vilamanyà i per donar a conèixer les quatre sardanes finalistes del premi SGAE de Sardanes. Cal ressenyar que el jurat que va valorar els mèrits de les composicions presentades a concurs estava integrat per Joan Albert Amargós, Francesc Cassú, Jordi Molina, Manuel Oltra, Jesús Ventura i Josep Solà, que actuava com a president, en tant que membre de la Junta directiva de la Societat General d'Autors i Editors.

Aquest és el segon premi que Ultano Gómez rep en pocs dies. L'Escola Municipal de Música de Banyoles ja va ser premiada en la setena edició del concurs Supermúsics del Club Super 3 per la cançó *La sabata viatgera*, composta per diversos alumnes de segon cicle mitjà, sota la supervisió d'Ultano Gómez, un dels professors del centre. (C.C.)

CATALUNYA CRISTIANA
El cel, plenitud de comunió amb Déu

Catalunya Cristiana
Una xarxa per a l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 95,90€ l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CATALUNYA CRISTIANA durant un any (52 números)

Edició en català Edició en castellà

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

Amb un únic pagament de 95,90€ per any

Amb dos pagaments semestral de 47,95€

Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data

Entitat	Oficina	DC	Compte
<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

L'home de Flores no era un cas patològic

El 18 de novembre de l'any passat us parlava de la desconcertant troballa del fòssil d'una nova «espècie» humana de només 1,06 metres d'alçada i crani molt petit d'una antiguitat de 18.000 anys, a l'illa de Flores (Indonèsia). S'anomenà *Homo floresiensis*, però alguns digueren que la cosa era tan extraordinària que no podia dir-se segura; i que potser era un cas patològic de nanisme.

Aquesta suposició va trobar acollida per part de molts. Però ara resulta que s'han fet noves troballes a la mateixa illa i la cosa ha fet dir que no pot pas ser el cas patològic que es deia. L'australià Mike Morwood, de la universitat de New England, amb el seu equip ha descobert a la mateixa cova de Liang Bua, però en un nivell que provisionalment s'ha datat de fa 12.000 anys, una mandíbula, a part de dues tíbies, un fèmur, dos radis, un cúbit, una escàpula, una vèrtebra i ossos del peu que poden ser de nou individus del mateix temps i lloc que el que s'havia trobat l'any passat. La mandíbula, que no té mentó i

sovint amb ensopegades; interpretacions posteriors més ajustades han substituït les que no eren encertades. Deixem la qüestió en suspens. Potser més troballes aclariran del tot la cosa.

es correspon amb la primera trobada, si es confirma que és més recent, com sembla, mostraria que els nans de Flores haurien viscut fins ben a prop en el temps. Però a part d'això, el que sembla clar és que tots els nous fòssils desenterrats corresponen a espècimens de constitució igual a la del primer descobert, i un cas patològic de nanisme col·lectiu no es pot pas considerar probable. Això faria confirmar la tesi que es tracta d'una autèntica espècie humana diferent. Ni tan sols es pot dir que siguin com els pigmeus africans perquè hi ha detalls discordants, com per exemple la longitud dels braços, relativament més llargs.

Què hi hem de dir nosaltres? No ens veiem capaços de dictaminar res. Com sempre, hem d'afegir que la ciència avança

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

L'astronomia en la seva història

La fórmula de la gravitació universal va ser establerta per Newton en els seus *Principia* (1687). No cal dir la importància que tingué per al progrés de la ciència donant com donava la llei matemàtica dels moviments dels astres. Ja en parlarem. Però no tingué precedents la llei newtoniana? Sí. Tres principalment. Un va ser Borelli el qual, com vam dir, seguint una idea de Kepler, deia que les òrbites dels planetes s'havien d'explicar per una mena d'atracció exercida pel Sol i que també Júpiter feia atracció sobre els seus quatre satèl·lits. Això era conegut de Newton, que ho diu en una carta a Halley el 20-6-1686: *Borelli did something in it and wrote modestly* («Borelli va aportar quelcom a això i ho va escriure modestament»), i l'*it* («això») es refereix a l'acció gravitatòria. Un segon precedent fou Huygens que, seguint una idea de Descartes, també creia en una força arremolinada sortint del Sol. El tercer precedent important ens ocuparà aquest capítol. És Robert Hooke, el qual, abans de la publicació dels *Principia*, ja va dir que la força atractiva havia de ser inversament proporcional al quadrat de la distància; això era molt més que el que havien suggerit Borelli i Huygens. Ja era la llei matemàtica ben formulada. Què hi hem de dir? Negar el mèrit a Newton?

Un físic polifacètic

Robert Hooke va néixer el 18 de juliol del 1635 a Freshwater (illa de Wight). Tenia una constitució malaltissa però una notable intel·ligència. Aconseguí entrar a la universitat d'Oxford amb la protecció de Robert Boyle que en féu el seu ajudant. Entre tots dos van construir una excel·lent bomba de buit. El 1663 Hooke ja era acceptat com a membre de la Royal Society. En fou secretari del 1677 al 1683. Va ser un experimentador molt hàbil en multitud de camps. A cada reunió de la Society hi aportava dos o tres experiments nous. Va idear o perfeccionar multitud d'instruments: pluviòmetre, anemòmetre, barometògraf, helioscopi...

27 Robert Hooke (1635-1703)

El 1665 publicà en anglès, no en llatí com feia tothom, una obra que es féu cèlebre, *Micrographia*. Hi detallava moltes observacions microscòpiques amb dibuixos molt exactes. Una de les seves troballes va ser l'estructura del suro en compartiments que ell anomenà «cèl·lules» (cel·les petites) i és el nom que ha perdurat per expressar la unitat fonamental de l'ésser viu. Els compartiments que veié Hooke eren ja només les parets cel·lulars, sense el contingut vital que ja era mort, però això no fou obstacle per a l'acceptació del nom.

Una troballa molt coneguda va ser la llei de la molla elàstica, que enuncià el 1678: «L'allargament d'una molla (o d'un cos elàstic) és proporcional a la tensió (força) a què se sotmeti.» De la molla elàstica també havia descobert que segueix, com el pèndol, un ritme d'uniformitat de temps per a cada vaivé de contracció i distensió. Això va fer possible la construcció de cronòmetres nàutics i, després, de rellotges de butxaca i de polsera.

Hooke era sis anys i mig més gran que Newton. Un dia del 1672 el secretari de la Royal Society, Oldenburg, li passà una memòria rebuda de Newton que era una relació sobre experiments fets amb colors perquè en fes un informe. Hooke menys tingué l'escrit d'aquell «jove» i hi dedicà poc temps. En resultà un informe poc favorable. Hi deia que no es demostraven les «hipòtesis» que contenia. No cal dir que aquest judici no va caure gens bé a Newton, que havia aconseguit unes mesures molt exactes i no havia formulat hipòtesis sinó teories comprovades experimentalment. Aquest precedent va enterbolir les relacions entre tots dos científics. La cosa encara es posà més tensa quan, després que Newton enviés aclariments a la seva teoria sobre la llum, Hooke

ke l'acusà d'haver tret aquells detalls de la seva *Micrographia*. Newton es defensà afirmant que cap dels seus resultats no era a l'obra de Hooke; i tenia raó.

La llei de la inversa del quadrat de la distància

El 1674 Hooke publica *An Attempt to prove the Motion of the Earth by Observation* («Un intent de demostrar el moviment de la Terra per observació»). Hi afirma: «Tots els cossos celestes posseeixen una força d'atracció o de gravitació cap el seu propi centre.» «Tots els cossos dotats d'un moviment simple continuaran movent-se en línia recta fins que altres forces no els desviïn» (principi d'inèrcia de Galileu). «Les forces d'atracció són tant més intenses com més pròxim sigui al seu centre el cos sobre el qual actuen.» Ja hi tenim la gravitació ben formulada. Només hi falta el valor de la proporció amb què augmenta la força en acostar-se el cos al centre. La trobarà Hooke?

Tres anys més tard és fet secretari de la Royal Society. I escriu a Newton demanant la seva col·laboració i que li doni l'opinió sobre l'*Attempt*. En rep una contestació més aviat seca. Newton no ho oblida. Però li proposa un experiment: la trajectòria de la caiguda d'un cos pot demostrar el moviment de la Terra. Hi ha entre els dos diverses cartes i en la del 6 de gener del 1680 Hooke li diu: «Pel que fa a mi, crec que l'atracció és sempre inversament proporcional al quadrat de la distància al centre.» Amb això, Hooke demostra haver arribat a la formulació matemàtica de com és la llei de la gravitació universal, tal com la publicarà Newton set anys més tard. La llei que s'estableix en els *Principia*, és, doncs, un plagi del que havia trobat Hooke? I per què no diu Newton en

la seva obra que Hooke ja havia deduït el que ell afirma? S'haurà de dir que l'animadversió que sentia envers el secretari de la Royal Society arribà fins a l'extrem de no tenir-li la consideració deguda reconeixent-li la prioritat en la fórmula?

No s'ha d'arribar a tal acusació. Sabem que molt abans del 1680, quan Hooke li diu el que li diu, ell ja havia descobert la llei. La seva gran obra es publica el 1687, però és cert que el 1666, quan es trobava a Woolsthorpe per les vacances forçoses a causa de la pesta, ja havia formulat com era l'expressió de la gravitació universal. Consta per la correspondència que tingué amb Halley. És clar que Newton no tenia gaire simpatia per Hooke i per això no el cita, però no hauria estat tampoc tan deslleial d'aprofitar-se de la idea del físic si no l'hagués obtinguda ell abans de collita pròpia. Si Hooke parla de la llei quan ja fa temps que ell l'ha descoberta no és cap baixesa ometre la cita. I hi hem d'afegir encara que el mèrit més gran de Newton no va ser pas enunciar aquesta llei sinó demostrar que les tres lleis de Kepler n'eren una conseqüència matemàtica, cosa que només es podia fer fent ús del «càlcul de fluxions» inventat pel mateix Newton. Amb els *Principia* responia també, precisament, a una carta de Hooke del 17 de gener del 1680 que li deia: «No dubto que amb el vostre excel·lent mètode podreu obtenir fàcilment quina mena de corba resulta engendrada per una força d'atracció inversament proporcional al quadrat de les distàncies», carta de la qual no sabem si rebé resposta directa de Newton, perquè no en resta constància, però en el llibre demostrà que sempre és una cònica (el·lipse, paràbola o hipèrbole). De Hooke, pel que fa a l'astronomia, hem de dir que va presentar a la Royal Society moltes comunicacions sobre les taques solars, les configuracions de Júpiter (la famosa «taca roja» va ser ell el primer que la féu notar), i de Mart, de la Lluna, de les fases de Mart i Júpiter, sobre l'anell de Saturn...

Va morir a Londres el 3 de març del 1703.

RADIO

GRAELLA DE PROGRAMES

De dilluns a divendres

07.00-08.00 *El tren de les set* (reflexió)
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santoral

08.00-09.00 *El Primer Cafè* (informatiu i tertúlia)

09.00-22.00 *Radiofórmula*
22.00-23.00 *Finestra oberta* (l'actualitat de l'Església)

Dilluns

19.00-20.00 *Sense embuts*
23.00-00.00 *Planeta Blau* (medi ambient)

00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència (selecció musical)

01.00-02.00 *Ressons* (música en català)
02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli
Espurna d'Alba

02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dimarts

19.00-20.00 *Coneixes Jesús?*
23.00-00.00 *Radiofórmula*
00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència

01.00-02.00 *Ressons*
02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli
Espurna d'Alba

02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dimecres

19.00-20.00 *Parlem clar*
23.00-00.00 *Radiofórmula*
00.00-01.00 *Pregària de Completes*

01.00-02.00 *La gran diferència*
Ressons
02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli
Espurna d'Alba

02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dijous

19.00-20.00 *Temps d'oci*
23.00-00.00 *Radiofórmula*
00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència

01.00-02.00 *Ressons*
02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli
Espurna d'Alba

02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Divendres

23.00-00.00 *Amb llum pròpia* (personatges famosos)
00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència

01.00-02.00 *Ressons*
02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli
Espurna d'Alba

02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dissabte

07.0-08.00 *El tren de les set*
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santoral

08.00-10.00 *Radiofórmula*
10.00-11.00 *A tota costa* (submarinisme)
11.00-14.00 *Trotamundos* (turisme rural)

14.00-00.00 *Radiofórmula*
00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència

01.00-02.00 *Ressons*
02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli
Espurna d'Alba

02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Diumenge

07.00-08.00 *El tren de les set*
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santoral

08.00-09.00 *Radiofórmula*
09.00-10.00 *Tot sardana*
10.00-12.00 *Rutes per Catalunya* (excursions)
12.00-18.00 *Radiofórmula*
18.00-18.30 *La taula de l'Evangeli* (comentari de les lectures dominicals)
18.30-20.00 *Avui és el dia del Senyor* (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)

20.00-21.00 *La cantata del diumenge* (música de Bach)
21.00-23.00 *Melodies de fe* (música cristiana)
23.45-00.00 *Moments a mitjanit* (reflexió cristiana)

00.00-00.30 *Pregària de Completes*
00.30-01.00 *Cova de Country Jazz*
01.00-02.00 *Ressons*
02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Desconnexions de Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

09.00 *Informatiu matí + el temps + agenda*
10.30 *Agenda*
12.00 *Butlletí informatiu*
14.00 *Informatiu migdia + el temps + agenda*
16.00 i 18.00 *Butlletí informatiu*
18.30 *Agenda*
20.00 *Informatiu vespre + el temps + agenda*
20.30 *Música Principat* (Dl., Dm., Dc.)
La Taula de l'Evangeli (Dj.)
Església d'Urgell (Dv.)

Dissabte

08.00 *Agenda*
14.00 *Agenda*
16.00 *Agenda*
17.30 *Agenda*

Diumenge

08.00 *Agenda*
14.00 *Agenda*
16.00 *Agenda*
17.30 *Agenda*

RÀDIO BARCELONA (OM 666)
Diumenge - De 22.00 a 23.00h,
Objectiu, l'home
Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach. (Edita i presenta: J.M. Alimbau.)

Música i missatge

TELEVISIÓ

Diumenge 1

08.45 *Islam hoy*
Programa de la comunitat islàmica.
Director: Mohamed Chakor.

09.00 *Buenas noticias TV*
Programa de la comunitat evangèlica.
Director: José Pablo Sánchez Núñez.

09.15 *Shalom*
Programa de la comunitat jueva.
Director: Benito Garzón.

09.30 *Los caminos de la calma*
10.00 *Santa Missa*
Solemnitat de la maternitat Divina de Maria. Des de la basílica de Sant Pere de Roma, retransmissió de la Santa Missa oficiada pel papa Benet XVI. Els comentaris van a càrrec del P. Ignazio Arregui.

12.00 *Benedicció Urbi et Orbi*
Benedicció impartida pel papa Benet XVI.

Dilluns 2

17.00 *Pueblo de Dios*
«Así en la cárcel como en la calle.»
Els capellans catòlics de la presó de Topas de Salamanca han organitzat un programa de reinserció social i laboral per a presos sense recursos ni suport familiar.
Director: Julián del Olmo.

Diumenge 1

10.15 *Signes dels Temps*
Magazín sobre temes d'Església que inclou diferents seccions com ara reportatges, entrevistes, comentaris de llibres, comentari de l'Evangeli, secció de cinema, etc.
Director: Francesc Rosaura.

11.00 *Missa conventual de Montserrat*
Cada primer diumenge de mes, retransmissió de la missa conventual de Montserrat amb els cants finals a càrrec de l'escolania.

Divendres 30

20.00 *Creure avui*
Programa de notícies, reportatges culturals i entrevistes des del vessant religiós. Cada setmana ofereix també l'agenda d'activitats de l'arxiprestat de Mataró i l'espai *Temps de reflexió*.
El programa es repeteix el dissabte a les 12.30 h.

Cada diumenge

Als quatre vents
Espai escrit i dirigit per Mons. Jaume Pujol que s'emet a les 10.00, 12.00 i 14.00 hores.
El programa també s'emet pel Canal Reus TV a les 8.30 i es repeteix cada quatre hores.

Cúpula de Sant Pere del Vaticà amb l'arbre de Nadal.

- Barcelona 106.6
Tarragona 100.6
Catalunya Central 93.7
Girona 103.4
- Lleida 91.5
Tortosa 90.1
Cerdanya 104.4
La Seu d'Urgell 105.0
Vic 91.3
Andorra 107.5

DESEMBRE ÉS EL MES CONSAGRAT A LA IMMACULADA CONCEPCIÓ

PASTORETS

- **SANT CELONI.**— El 30 de desembre, a les 17.00, *Els Pastorets de Cartró*. Tel. 937 332 732.
- **BANYOLES.**— El 30 de desembre, i 6, 7 i 8 de gener, a les 18.00, *Els Pastorets de Banyolés*. Tel. 972 581 848.
- **LA CELLERA DE TER.**— L'1 de gener, a les 17.30, *Els Pastorets*. Tel. 972 421 613.
- **MONTBLANC.**— L'1 de gener, a les 18.00, *Els Pastorets*. Tel. 977 862 653.
- **SARRIÀ DE DALT.**— L'1 de gener, a les 18.00, *El primer Nadal*, de Mn. Fortunet. Tel. 972 171 620.
- **CALDES DE MONTBUI.**— L'1 de gener, a les 18.30, *Els Pastorets o l'adveniment de l'Infant Jesús*, de Josep M. Folch i Torres. Teatre del Casino de Caldes, c/ del Forn, 15.
- **CARDEDEU.**— L'1 de gener, a les 18.30, *Els Pastorets o l'adveniment de l'Infant Jesús*, de Josep M. Folch i Torres. Tel. 938 440 004.
- **CERVERA.**— L'1 de gener, a les 18.30, *El savi i l'aranyó*, de Xavier Porredón. Tel. 973 532 661.
- **GRANOLLERS.**— L'1 de gener, a les 19.00, *Els Pastorets*. Tel. 938 405 121.

Alba residència d'àvies ofereix serveis nous!

- Permanència nocturna
- Centre de dia
- Caps de setmana
- També dies o nits esporàdiques
- Segons les necessitats de cada família

Tel. 932 039 740, Isabel

- **VILA-SECA.**— L'1 de gener, a les 19.00, *Els Pastorets o l'adveniment de l'Infant Jesús*, de Josep M. Folch i Torres. Tel. 977 309 300.
- **TARRAGONA.**— L'1 i 2 de gener, a les 18.30, *Els Pastorets o l'adveniment de l'Infant Jesús*, de Josep M. Folch i Torres. Tel. 977 244 795.
- **CENTELLES.**— L'1 i 6 de gener, a les 18.00, *Els Pastorets o l'adveniment de l'Infant Jesús*, de Josep M. Folch i Torres. Tel. 938 810 360.
- **CANOVELLES.**— L'1 i 7 de gener, a les 19.00, *Els Pastorets o l'adveniment de l'Infant Jesús*, de Josep M. Folch i Torres. Tel. 938 466 580.
- **PALAFRUGELL.**— L'1 i 8 de gener, a les 18.00, *Els Pastorets o l'adveniment de l'Infant Jesús*, de Josep M. Folch i Torres. Tel. 972 611 172.
- **SÚRIA.**— L'1, 6 i 8 de gener, a les 18.00, *Els Pastorets o l'adveniment de l'Infant Jesús*, de Josep M. Folch i Torres. Tel. 938 696 655.
- **SANT ESTEVE DE PALAU-TORDERA.**— L'1, 8 i 15 de gener, a les 18.00, *Els Pastorets*. Tel. 938 480 082.
- **GIRONA.**— L'1, 7, 8, 14 i 15 de gener, a les 17.30, *Els Pastorets de Girona*. Tel. 972 227 719.
- **PINEDA DE MAR.**— L'1, 6, 8 i 15 de gener, a les 18.00, *Els Pastorets o l'adveniment de l'Infant Jesús*, de Josep M. Folch i Torres. Tel. 937 671 675.
- **MANRESA.**— L'1, 6, 7, 8 i 15 de gener, a les 18.00, *Els Pastorets o l'adveniment de l'Infant Jesús*, de Josep M. Folch i Torres. Tel. 938 721 924.
- **FIGUERES.**— El 6 i 8 de gener, a les 18.00, *El primer Nadal dels pastors*, de Mn. Rossend Fortunet. Tel. 972 032 317.
- **RUBÍ.**— El 7 i 8 de gener, a les 18.00, *Els Pastorets o l'adveniment de l'Infant Jesús*, de Josep M. Folch i Torres. Tel. 936 973 848.
- **ARGENTONA.**— El 8 de gener, a les

18.00, *Els Pastorets o l'adveniment de l'Infant Jesús*, de Josep M. Folch i Torres. Tel. 937 971 320.

- **EL PRAT DE LLOBREGAT.**— El 8 de gener, a les 18.00, *Els Pastorets o l'adveniment de l'Infant Jesús*, de Josep M. Folch i Torres. Tel. 933 790 050.
- **LLAGOSTERA.**— El 8 de gener, a les 18.00, *Els Pastorets*. Tel. 972 830 375.
- **CALELLA.**— El 8 i 15 de gener, a les 18.15, *L'Estel de Natzaret*, de Ramon Pàmies. Teatre de l'Orfeó Calellenc, c/ de l'Església, 249-251.
- **IGUALADA.**— El 8 i 15 de gener, a les 18.00, *Els Pastorets o l'adveniment de l'Infant Jesús*, de Josep M. Folch i Torres. Tel. 938 030 763.
- **L'AMETLLA DE MEROLA.**— El 8, 15, 22 i 29 de gener, a les 16.30, *La Flor de Nadal*, de Francesc d'Assís Picas. Tel. 686 278 836.
- **CALAF.**— El 8, 15, 22 i 29 de gener, a les 17.30, *Els Pastorets o l'adveniment de l'Infant Jesús*, de Josep M. Folch i Torres. Tel. 655 876 339.

PESSEBRES VIVENTS

- **BESCANÓ.**— L'1 de gener, a les 19.00, al nucli antic.
- **PENELLES.**— L'1 de gener, a les 18.30, al nucli antic.
- **MAÇANET DE LA SELVA.**— L'1 de gener, a les 19.30, al bosc de Can Garriga.
- **TÈRMENS.**— L'1 i 6 de gener, a les 18.30, al nucli antic.
- **TORTOSA.**— L'1 i 6 de gener, a les 18.30, a la residència teresiana.
- **CAMARASA.**— L'1, 6 i 7 de gener, a les 18.30, al nucli antic.
- **CASTELL D'ARO.**— L'1, 6 i 8 de gener, a les 19.00, al nucli antic i al barri de la Coma.
- **CALONGE.**— L'1 i 8 de gener, a les 19.00, al jardí del castell medieval.

• **ELS PRATS DE REI.**— L'1, 6, 8 i 15 de gener, a les 18.30, al nucli antic.

• **LA POBLA DE LILLET.**— El 6 de gener, a les 19.00, a la masia de Cal Xeró i nucli antic.

Internet

• **MIGRACIONS.**— www.migrar.org és una pàgina que intenta afavorir la integració social i laboral dels immigrants a partir del suport i l'assessorament, la conscienciació social i la formació.

Barcelona

• **VETLLA DE CAP D'ANY.**— El 31 de desembre, a les 23.00, hora de reflexió, pregària personal i adoració al Santíssim Sagrament; a les 24.00, *Te Deum*, seguit de la missa. S'acabarà amb cant de nades i torrons. Organitza: Adoració Nocturna de Barcelona. Lloc: església del Santíssim Sagrament, c/ Aragó, 268 - Barcelona.

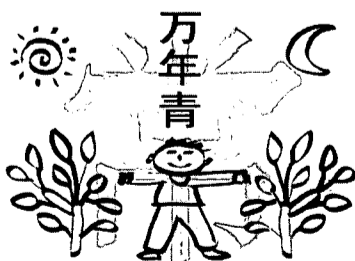
• **JESUÏTES.**— El 31 de desembre, a les 23.00, vetlla de cap d'any centrada en Àfrica, el continent oblidat, i dirigida per Josep F. Mària, s.j., Alexis Bueno, s.j., i Adolf Fàbregues, tots ells cooperants en aquest continent. Serà a l'església dels jesuïtes del carrer Casp, 27 de Barcelona.

• **CENTRE INTERRELIGIÓS DE BARCELONA.**— El 2 de gener, a les 19.30, *Cristianismo evangélico*, conferència de Dàmaris Playà, assessora per als afers interreligiosos del Consell Evangèlic de Catalunya. Més informació: tel. 933 084 878, fax 933 082 645, a/e: cib@mail.bcn.es, web: www.bcn.es/centre_interreligios

• **PALAU DE LA MÚSICA.**— El 2, 4, 6 i 8 de gener, concerts d'Any Nou, amb obres de Strauss. Més informació: tel. 902 442 882, fax 932 957 208, a/e: taquilles@palaumusica.org, web: www.palaumusica.org

• **TORNAR A CREURE.**— La parròquia de Sant Ramon de Penyafort organitza una trobada per a aquelles persones que volen recuperar la fe. La propera sessió serà el 3 de gener, de 20.30 a 21.45. Rambla de Catalunya, 115 -

Bon Any Nou!

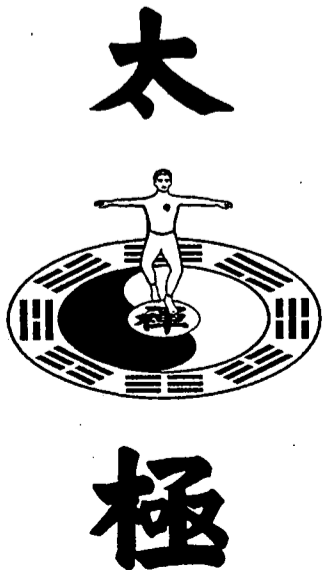

Ni euro, ni salut.
Sempre eterna joventut.
VISCA LA PEPA!

TAI - TXI ZEN CRISTIA

«Rincón del Silencio»

c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tels. 690 194 051 - 934 562 444

NECESSITEN UN PADRÍ! VOLS SER-HO TU?

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 26 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ SIGNIFICA UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la tasca humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurement i servei a l'Evangeli.

18.03 euros mensuals ho poden fer possible

DELEGACIÓ DE LA FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN

C/ Arrabal, 13, bajo A - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 544 750 - 983 545 206 - Fax 983 544 750 e-mail: fcnaes.org

Des del carrer

El Perú és un país molt estimat pel P. Conrado Franco. Li ha dedicat 20 anys de la seva vida, els sis últims com a superior provincial al servei dels Missioners Combonians del Perú i de Xile.

Durant la seva etapa peruana, el P. Conrado ha estat testimoni del terrorisme que va durar fins al 1995 i que va sumir el país en un caos, del govern dictatorial d'Alberto Fujimori, que va afeblir les institucions democràtiques i va fomentar la corrupció, i de la democràcia recuperada pel govern d'Alejandro Toledo. De la seva experiència al Perú, en destaca el fet de compartir l'extrema pobresa de la població i de caminar al seu costat i el gran sentit religiós i de Déu del poble peruà.

El P. Conrado Franco Lorenzo és missioner combonià

«Ens falta molt per valorar els immigrants com es mereixen»

—Quins reptes té actualment l'Església peruana?

—Segons la meua opinió, cal superar algunes contradiccions internes per continuar servint els pobres d'una manera decidida. També ha de mantenir la seva opció clara per una evangelització constant de la població. Un altre repte molt important és la pastoral juvenil, ja que té una població majoritàriament jove. L'Església peruana ha d'arribar a ser una Església amb més identitat i estil propis, trencant la dependència que viu, sobretot pel que fa a les vocacions sacerdotals que, tot i que augmenten, continuen sent de l'exterior en un percentatge molt alt. I també ha d'arribar a ser més missionera més enllà de les seves fronteres, ja que fins ara ha estat massa acostumada a rebre missioners.

—L'Estat espanyol és receptor d'immigrants peruans. Sabem acollir-los?

—En les darreres estadístiques d'immigració he vist que els peruans són el vuitè col·lectiu d'immigrants que tenim a l'Estat espanyol, ja que van ser els primers d'arribar-hi, però de seguida els va ser aplicada una normativa oficial molt dura i restrictiva. Ens falta

molt per valorar els immigrants i acollir-los com es mereixen; som una societat que encara viu poc la interculturalitat. Necessitem entendre que ells no són únicament mà d'obra per a nosaltres, sinó que ens aporten una gran riquesa de valors personals, familiars, socials i religiosos. L'Església té força organitzacions d'ajuda, però ha de millorar l'acollida que els brinda. He sentit a dir a molts emigrants que no se senten escoltats pels capellans o per aquelles persones amb les quals tenen un primer contacte a les parròquies. Escoltar és valorar la persona i també la possibilitat de comprendre-la per cercar no únicament ajudar-la, sinó també integrar-la en l'Església i en la societat.

—Què poden aportar a la nostra Església?

—L'Església d'Amèrica Llatina, en general, té valors que aquí escassegen. Vull destacar el gran protagonisme que tenen els laics en l'evangelització i en la vida i l'organització de les comunitats cristianes; és una Església amb més espai lliure per als laics, uns laics que, generalment, viuen una forta espiritualitat. També abunden dins de les parròquies les comunitats cristianes vives i fraternes que desenvolupen molt la di-

mensió comunitària de la fe i la participació de tothom. Arreu d'Amèrica Llatina es dona una importància gran a la Bíblia com a aliment de la fe personal i base per a la vida de les comunitats. També crida l'atenció el tarannà festiu de les celebracions litúrgiques que resulten sempre molt animades i participades. Finalment subratllo la inquietud que aquella Església té per fer contínuament fortes campanyes d'evangelització. Crec que tots aquests valors no li anirien gens malament a l'Església d'Espanya.

—Estem vivint una reevangelització d'Europa per part d'Amèrica?

—L'home i la dona llatinoamericans viuen i expressen amb molta naturalitat i espontaneïtat la seva fe cristiana; el seu testimoni pot ser de gran valor per a l'home europeu, tan afectat per la influència del secularisme i de la indiferència religiosa. Les nostres parròquies s'estan renovant i reforçant amb la incorporació de molts immigrants catòlics de tots els països d'Amèrica. Ja n'és notable la presència a les nostres parròquies. En aquest sentit, la immigració resulta reevangelitzadora.

Rosa María Jané Chueca

Reivindicació de les referències morals

El brutal assassinat d'una captaire a Barcelona a mans de tres adolescents ha trasbalsat tota la nostra societat. Tothom es pregunta com aquests nois han pogut cometre un crim tan aberrant. Les opinions que s'han sentit aquests dies han estat tan nombroses com variades, però la majoria han coincidit a assenyalar com a causa principal una manca evident de valors morals.

L'educació en uns valors té per objectiu establir unes pautes de comportament, un límit, una distinció bàsica entre el que està permès i el que no. Aquesta és la manera més eficient d'evitar, precisament, actes violents com aquest, més que no pas endurir el codi penal o recórrer exclusivament a mesures policials.

Educar en els valors morals és una de les tasques de la religió, i per aquest motiu no es pot menystenir l'aportació essencial que el cristianisme fa en aquest àmbit a la societat en general. Davant del perill real que representa una laxitud moral, la falta d'una base mínima per diferenciar el que es pot fer i el que no, s'ha d'afavorir que el cristianisme pugui contribuir d'una manera útil a construir unes relacions socials basades en la convivència i el respecte per la dignitat de cada ésser humà.

Eduard Brufau

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

L'Estatut, una història recurrent

El maig del 1932 entrava a les Corts espanyoles el primer projecte d'Estatut d'autonomia de Catalunya que arribaria a terme. L'oposició que suscità, d'entrada, va ser vehement en el fons i en la forma, no només per part dels diputats —molt especialment els de dretes, com Royo Villanova— sinó també d'intel·lectuals liberals il·lustres com Unamuno i Ortega y Gasset. Al setembre del mateix any, l'Estatut va ser aprovat, amb importants reduccions les quals, tanmateix, no impediren que els polítics catalans d'aquell moment el consideressin una conquesta històrica.

En ple debat parlamentari, el juny del 1932, el canonge Carles Cardó va publicar a la revista *La Paraula Cristiana* que ell dirigia un article editorial titulat «El discurs que no s'ha fet». Analitzant-lo en profunditat, hi trobem importants criteris orientadors per als seus lectors d'aleshores i que, en alguna mesura, encara ens són útils a nosaltres, ara que s'està discutint un nou projecte d'Estatut. Són dos els eixos de la seva reflexió: la defensa del reconeixement de «la categoria de persona moral de Catalunya, amb atributs de nacionalitat», i la manera, a parer seu errada, com aquest reconeixement era vindicat per uns i combatut pels altres, a les Corts.

Respecte del primer, el seu posicionament és de suport convençut i raonat als drets de Catalunya. I interpel·la així els qui s'hi oposen: «La temença d'un possible abús d'aquest dret per part de Catalunya revelaria una impossibilitat absoluta de solució. Si teniu aquesta por, és que creieu que ha fracassat en absolut l'esforç de quatre segles per crear una convivència espanyola? I aleshores, què invocariu? La violència per forçar el rebec a viure on no li plau?» «Catalunya ha donat sempre, i en el nou règim més que mai, prou mostres de la seva voluntat de convivència espanyola perquè aquest risc de separació pugui ser descartat, si a aquesta disposició seva no es respon amb desconfiança i amb actituds de sobirà indiscutible.»

Respecte del segon, en canvi, dissenteix: el discurs que no s'havia fet és el que nega que l'Estat sigui la font única de dret i que només existeixi allò que ell crea... D'un pur conglomerat d'individus es passaria a l'Estat: no existirien realitats anteriors a ell i que ell té el deure de reconèixer. Les realitats nacionals, per exemple. Des d'aquesta perspectiva, comenta, «tot el que sigui existència jurídica ha d'esperar el fiat de l'Estat, envejós i maltraçat imitador de Déu».

Han passat molts anys... Avui, com era de preveure atesa l'evolució cultural del nostre temps, la tendència a la potenciació de l'Estat continua, imparable. A més, el projecte actual de nou Estatut de Catalunya, en entrar en tots els camps de la vida social i no limitar-se a l'autogovern, accentua l'intervencionisme de l'Administració en la vida dels ciutadans. Carles Cardó ens dona dues lliçons. La primera, distingir allò específic de l'Estatut, l'aprofundiment en l'autogovern, dels excessos estatistes, sense barrejar interessadament una cosa i l'altra. La segona, posar límit —des de la nostra visió cristiana de la vida democràtica— a l'exagerat protagonisme de l'Estat que, sovint, té també connotacions laïcistes. La missió de l'Estat és servir la societat tal com és aquesta, no voler encabir-la en uns models arbitraris fora dels quals no hi hauria espai per a la ciutadania.

Ara mateix

Rauxa